

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали XIX Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»

Рівне - 2015

У збірнику висвітлені основні погляду учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії.*

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*

Члени редколегії:

Пагута Т.І., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук А.П., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальний за випуск – **Мельничук Л.Б.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука , 2015*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Упродовж дев'ятнадцяти років поспіль у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка С.Дем'янчука проходять Міжнародні громадські учнівські читання «Я голосую за мир»! Засновник нашого університету, ініціатор проведення цих читань академік Дем'янчук Степан Якимович наголошував, що «збереження миру – це одна з найгостріших проблем, яка стоїть перед людством, і, відповідно, виховання у душі миру стає особливою проблемою науки». Сьогодні ці слова не просто актуальні, вони – пророчі, адже 2014-2015 рр. увійдуть у світову історію як чергова спроба перерозподілу світу, адже трагічні події, які супроводжували Україну упродовж двох останніх років (революція Гідності, анексія Криму, війна на Сході України) є свідченням того, що Україна зараз переживає досить складні часи.

У минулорічних творах учні описували подвиги своїх прадідів, українських та російських солдат, які воювали пліч-о-пліч проти фашистських загарбників у роки Великої вітчизняної війни, возвеличували героїзм воїнів-інтернаціоналістів. Цього ж року, коли проблема миру в країні постала надзвичайно гостро, миротворчі ідеї у дитячих творах набули особливого значення. Учні у віршованих та поетичних рядках закликають світову спільноту до збереження миру у нашій країні, висловлюють прагнення жити під мирним небом і виступають проти того, щоб їхні батьки брали до рук зброю. Вони просять нас, дорослих, зробити все, щоб слово «війна» вони бачили лише у підручниках з історії.

Цьогорічна особливість читань полягає у тому, що до них долучилися учні з різних країн регіонів України, а також Росії, Білорусії та Польщі. Це є свідченням того, що прагнення миру є ключовим у світі. Адже цій миротворчій ідеї, яку розпочав Степан Якимович, не має, не може і не повинно бути кінця. Його прагнення творити добро живить і зобов'язує нас продовжувати започатковані ним справи. У цьому впевнені не тільки ми, педагоги, але й учні, які з миром, добром і щирими помислами сміливо йдуть у завтрашній день нової України, тому, що усіх нас об'єднує одна єдина думка: «де мир – там життя».

Оргкомітет читань

*Дударчук Уляна,
1-Д клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Молитва

Діво Маріє, Пречистая мати!
Прошу в тебе захисту для мого тата
І тат усіх діток, що нас захищають,
Нехай посміхаються й горя не знають.

Щоб тато вернувся, здійснилися б мрії!
Щоб нам усім жити щасливо у мирі!
Ми із сестричкою ручки підносимо
І зберегти татуся дуже просимо!

*Заворотний Євген,
1 клас, спеціалізована
школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям

Хай буде мир на всій планеті,
Хай буде щастя людям і мені.
Добро і радість всім творить,
І без війни усі живить.

Мирна земля, де сміх і пісня лине,
І діти йдуть до школи знов і знов.
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Бо там панує – щастя і любов.

*Зарічнюк Андрій,
1-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Миру на всій Землі
Миру на всій Землі,
Теплого ясного неба,
Співу пташок навесні
Чи ж так багато треба?

Квітів весняних в гаях,

Зіроньку на видноколі,
Теплих усмішок в очах,
Дружній потиск долоні.

Чуйних і ніжних сердець,
Щирих обіймів у домі.
Сонця без хмар із небес,
Дощику рясного в полі.

Свята весни і добра,
Радості, гарної днини,
Хай вироста дівтора
На щастя для України!

Іванюк Кирило,

*1 клас, спеціалізована
школа-інтернат,*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир - очима дітей

Моя Україно, тебе я кохаю –
Тут дім мій, тут друзі живуть.
І хай літають завжди журавлі
Ми за те, щоб мир був на землі.
Я хочу, щоб рідні довго жили.
Я хочу, щоб друзі поряд росли.
Хай дерева саджають й сади,
І не доводять людей до біди.

Мельничук Аліна,

*1-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я – за мир у всьому світі

Я – за мир у всьому світі,
Щоб дорослі і всі діти
Горя і біди не знали,
А жили і процвітали!

Прошу – зупиніть війну,
Цю погану, руйнівну!

Хочу я, щоб мого тата
Не забрали воювати.

І я хочу, щоб брат Влад
Був студент, а не солдат.
Я до Бога ручки зношу
І в молитві миру прошу:

Для мами, для тата,
Для старшого брата
Для всієї країни -
Послухай молитву малої дитини!!!

Шенович Олексій,

*1 клас, спеціалізована
школа-інтернат*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир дитячими очима

Україно моя!
Ти моя сім'я!
Як хочу я,
Щоб закінчилась Війна...
І нехай усміхнуться твої вуста,
Почувши про те, що Війни нема.
Кожна родина,
Кожна дитина
Любить тебе, Україно!
Кожна родина,
Кожна дитина
Бажає лиш Миру!

Галицька Дарина,

2-Б клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

ПОТРІБЕН МИР!

Прийшла весна, життя прекрасне
Зазеленіють скрізь поля,
І неба синь, і сонце ясне

Зігріють землю й немовля

Весняний дощик, що схід сонця
Вкриває землю навкруги,
А потім «зайчик» загляда в віконце...
І нам, усе зробити до снаги.

Дивись! Ось він... це пролісок у лісі
Синіє там , де лиш зійшов сніжок,
Як радісно щебече пташечка у стрісі,
Вітаючи весну, тепло і свій лужок!

Побіг струмок в долину
Розстанули сніги,
Повернуться всі ластівки,
Шпаки і іволги...

А ми продовжуємо жить,
І знов злетіти , знов парить,
Найголовніше на землі
Потрібно людям МИР ЛЮБИТЬ!!!

Потрібен МИР – тобі й мені,
Потрібен всім нам людям!
Не тільки вранці навесні,
А й ввечері повсюди!

Любімо світ, любім життя!
А війни всі – у забуття...
Любімо мир , любім любов,
І вірте в Бога, знов і знов!!!

*Марчук Дмитро,
2-В клас, РГГ
м. Рівне*

Люди, живімо в любові!

*Невже у XXI столітті
людина людині вовк?*

Ми хочем миру на землі,
Добра і щастя дівворі.
Хай сонце радісно сіяє,
Земля квітує, оживає.

Ми хочем спокою в житті,
Усмішок щирих на землі,
Вкраїна – ненька в нас одна,
Нехай відійде геть війна.

Усіх хвилює нас АТО,
По Україні зло пішло,
І плачуть гірко матері,
І сумно дуже сироті.

О Боже, лихо відведи,
Війну безжальну зупини.
Хай люди стануть знов людьми,
Бо ми ж не вовки – хижачки!!!

*Обуваєва Олена,
2 клас, спеціалізована
школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Герої не вмирають
Герої не вмирають
Ми чуємо щодня
З екранів телевізорів
Лунають ці слова.
Ми всі їх розуміємо,
І кажемо весь час
Нічого ми не вдіємо
Війна настигла нас.
Герої не вмирають,
Для кого ці слова?
Для тих хто розуміє,
Що для людей життя...

Життя...без сина, без онука
Без батька, та без дідуся.
У серці біль лише та мука
Стражданням цим нема кінця.
Для матерів розлука-страшніше у житті
Герої не вмирають!
Ми чуємо щодня.
Герої не вмирають!
Для кого ці слова?!

*Очко Ярославна,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Для миру треба небагато,
Всміхатись і радить життю.
Не кривдити нікого і молитись
За рідних, друзів й ворогів.

Мир – це дружба й добро.
Мир – це тато й мама.
Мир – це ти і я,
Це вся наша України сім'я!

*Сидорчук Вадим,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Голосуймо, люди за кохання,
За життя, за щастя на землі!!!
Щоб кров чиясь так марно не лилася,
Та доля щоб була світлішою в усіх.
Голосуймо разом за дитячий сміх,
За мирне небо у віконці,
За дощ весняний, чистий сніг,
За радість, щастя, тепле сонце!!!
Голосуймо разом всі за мир!!!

Стець Василь,

2-Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Україна – єдина країна

Україна – єдина країна.

Багато перемог у наших бійців.

Я хочу, щоб війна закінчилась.

Я люблю Україну,

Тому я голосую за мир.

Бариш Тарас,

3-А клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хоче миру матуся...

В Україні йде війна,

сильних солдатів збирає вона.

Захищають Україну

ці солдати мужньо.

Кожна ненька чекає сина,

за ним плаче тужно.

Хоче миру та матуся,

війни не бажає

та гордиться своїм сином,

що мир захищає.

Войцішук Катерина,

3-А клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Мир усім

Мир тобі, мир усім!

Мир –це злагода і здоров'я.

Нехай буде мир на землі

І війни не буде ніколи.

Мир тобі, мир усім!

Мир –це дружба і доброта.
Нехай буде мир в Україні
І закінчиться війна.
Мир тобі, мир усім !
Мир – це усмішка дитини.
Нехай буде мир у серцях
Слава Україні!

*Монако Владислава,
3 клас, МБОУ - Первомайская СОШ,
Клинцовский район
Брянская область,
Российская Федерация*

Мир в моих глазах
Дети всей земли большой
Скажут: мир -это покой.
Это счастье, это радость,
Лучик солнца золотой!

Мир -это что-то большое-большое,
Мир -небо чистое и голубое,
Мир -это дружба, это семья,
Мир -это ты, мир -это я!

Мир -это солнышко в небе высоком,
Мир -это рыбки в речке глубокой,
Мир -это праздник, смех детворы,
Пусть будет мир -будем счастливы мы!

*Нестеренко Иван,
3-Б клас, ЗОШ №20
м. Рівне*

Хочем в мирі проживати
Ми живемо в тяжкий час,
Лютый ворог іде на нас
Йому нас не здолати
Хочемо ми в мирі проживати.

Ми всі живемо, як в страшному сні...

Ми всі живемо, як в страшному сні,
Й прокинутись ніяк не можем.
Якби торкнув хтось, розбудив.
Чи нікому? Чомусь ніхто не може?
Ось знову чути крик і плач,
Свист пуль, важкий удар гармат,
там тріск вогню, бо від удару того
палає хата, а з неї, з малим дитятком на руках,
біжить ще зовсім юна, молодая мати.
За нею слідом вже старенька, вже зовсім сива, як голубка.
Вже не біжить, а йде підбита горем ненька,
В якої не одного сина колись війна ще одняла.
Лишилися внуки...
Та їх забрала вже війна
І знову сльози, біль, страждання,
І знову ночі вистояні перед образами.
Молитва, крик душі, надія, сподівання,
Що будем жити в мирний час,
Сміятись будем і гордитися батьками,
що полягли за спокій наш.
Молитись будем, щоб не верталися роки,
Роки, коли земля стогнала від тілами,
Коли ридали вдови – матері
Роки страждань, роки печалі,
Роки нещадної війни.
А зараз знову чути крик,
Бо сумну звістку принесли птахи.
Що знову полягли за наш спокій
Батьки, онуки і сини.
А ми молитись будем за Україну,
Допомагати будем, будем ми.
Й чекати будем неодмінно
Завершення цієї вже війни.

Я вірю, що прийде мир в Україну

Я хочу вранці довго спати,
До школи так не хочеться вставати.
Я хочу жити на відмінно,
Зусилля щоб не докладати.
Я хочу бавитись весь день,
І так не хочу щось допомагати.
І так було аж до одного дня,
Аж раптом ворон в небі кричє.
Він звістку нам приніс якусь,
Бо мама і сестричка плаче.
За що так гірко сльози ллють
Жінки, дівчата і бабусі?!
Бо воїнів проводять у останню путь.
Своїх дітей, чоловіків і внуків.
Вже чути плач не тільки їх
Ридає вголос України.
А я так хочу чути сміх,
І радісну отримати новину.
Тепер я хочу, щоб сіялась мама,
І тато був удома з нами.
Щоби бабуся не ридала,
З минулим все це не рівняла.
Я буду рано прокидатись,
До школи радісно збиратись.
Я буду вчитись на відмінно,
І буду всім допомагати.
А би голубки в небі синім
Затанцювали танець «миру».
Я вірю, вірю, вірю,
Щоб прийде мир в Україну.

*Баб'юк Роман,
4 – Б клас,
ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська обл.*

Україна

Не шуми, могутній вітер
Хай почує вся земля,
Як українець слово вільне
На Майдані промовля:
Що країна-Україна
Мій коханий диво-край!

*Березка Наталія,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай мир панує в Україні всюди!

Яка жахлива війна!
Скільки бід приносить вона!
Руйнуються будинки. Гинуть солдати...
Скільки жахіття будуть ще тривати?!
На нашій рідній українській землі
ридають дорослі і плачуть малі...
Всім серцем хочу, щоб скінчилась війна.
Згинь з України, потворо страшна!
Рідній Батьківщині бажаю процвітати,
страшної війни більше не знати!
Хай руку дружби протягнуть люди!
Хай мир панує в Україні всюди!

*Благодир Анастасія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир у вогні

Мир усюди - це обман.
На нашій рідній Батьківщині
Немає квітки, що була
Вона згорає в димі.
Нема любові, доброти, і серце плаче знову

Моя маленька капелька сльози
Не може стриматись на цьому слові !!!
Якщо в людей буде надія і думка перемоги,
то Україна буде мирною, незалежною і непереможною.
Любіть свою країну!

*Блащук Анастасія,
4-Г клас, ЗОШ №23,
м. Рівне*

Мені наснилася війна ...
Війна, терористи, волонтери,
виплакані очі, спалені нерви.
Аптечки, шарпетки, бронежилети
в пам'яті все залишається розмитими силуетами.
Їх накрило, в шмаття розірвало
і відкинуло зовсім далеко.
Одинокі, вони так шукали
любові посеред пекла.
І тримаючись до останнього,
незалежно, що далі буде-
ким ми після цього станемо?
коли ми це все забудемо?
На дитячі малюнки дивлячись,
Під гарматами, посеред бою -
вони продовжують молитись:
тільки б встояти, тільки б встояти!

*Вакалюк Мар'я,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хай мрії збуваються завжди!
Я мрію щасливу родину мати,
мрію війни ніколи не знати,
мрію, щоб мої рідні довго проживали,
щоб люди завжди один одного поважали.
Мрію, щоб квіти кругом розцвітали,
мрію, щоб в мирному небі птахи літали,
мрію, щоб дерева навколо цвіли,

щоб люди щасливі й здорові були.
Мрію, щоб Україну ніхто не розділяв,
щоб завжди родину малий і старий мав.
Мрійте, люди, всі ви!
Хай мрії збуваються Ваші завжди!

Войнаровський Ілля

4 – Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Хай буде мир

Хай буде мир на всій землі,
І радість принесе ця звістка.
Щоб, усі солдати лишилися живі,
Й додому всі вернулися щасливі.
Не будуть зриватися бомби і міни:
«Я голосую за мир!»

Гандзюк Даяна,

4-А клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай буде мир!

Моя рідна Україна -
люба серденьку країна!
Хочу, щоб українці у мирі проживали,
щоб злої війни вони не знали.
Хай будуть щасливі діти і матусі!
Хай довго живуть наші бабусі!
Хай не воюють наші татусі!
Хай з нами гуляють добрі дідусі.
Хай хмарки пливуть і сонце сміється!
Під мирним небом хай все удається!

Голубкова Олександра,

4-А клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир потрібний!

Наша рідна Україна-

це прекрасная країна!
Хай українці в мирі проживають!
Нехай війни вони не знають!
Хочу, щоб люди були здорові,
щоб діти зростали всі у любові!
Хочу, щоб дорослі усі працювали,
щоб вони ніколи не воювали.
Мир-це найкраще, що є у житті!
Мир потрібний українській землі!

*Городецький Дмитро,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна
Така, що й страшно уявити.
Нестримна небезпечна руйнівна
Яка так заважає людям жити.

Запеклий бій я бачив в тому сні,
Сепаратисти знов атакували.
Лилася кров яскрава по землі
І людські хати полум'ям палали.

Нехай це буде всього лиш тільки сон
Прокинувся – і зникло все жахіття.
Не допусти, Господь, таку війну,
Хай зникнуть всі хто цю війну захоче.

*Гренішена Аліна,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Нехай всі живуть у мирі!
Все починається із сварки,
непорозуміння, із перепалки.
Спочатку незадоволення,
пізніше-війна,

жорстока, кровопролитна
і дуже страшна.
Війна-це найгірше слово!
Не знали б люди його ніколи!
Не знали б вистрілів жахливих
і стогону, й солдат в могилах.
А мир-це небо ясне й чисте,
це тато й мама біля нас,
це любе сонечко іскристе
просторий, світлий в школі клас.
Нехай же всі живуть у мирі,
веселі будуть і щасливі!

Драч Вікторія,

4-А клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу в мирі проживати!
Я хочу в мирі проживати,
хочу родину щасливу мати,
щоб раділи усі люди,
щоб панував мир усюди,
щоб не плакали матері ніколи,
щоб діти поспішали до школи,
щоб люди вночі спокійно спали,
а вдень навчалися і працювали.
Я хочу, щоб в людей не стріляли,
щоб дорослі і діти від ран не вмирили.
Мрію, щоб знову був мир в Україні -
моїй любій, рідній країні!

Жук Наталія,

4-Б клас, ЗОШ № 22,

м. Рівне

Бережімо мир
Як надія пропада
Треба мати мрію
Що відійде та п'ятьма

І все стане мирно
І підуть загарбники
З нашої країни
І підіймуть прапори
Неньки України
І вернуться вояки
Із війни додому
І зустрінуть їх батьки
Щасливих і здорових
А хто в полі тім поліг
Тому честь і слава
Бережімо мир та спокій
Нашої держави

*Загиней Юлія,
4-Аклас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир всім

У церкві молитва священна лунає
Тримають ручки маленьку свічку.
-Мир всім,- священник бажає, бажає...
Надія і біль на дитячому личку.

Вогник свічки тремтить та не гасне,
Життя таке гарне, чудове, прекрасне!
-Мир всім,- родині, сім'ї і країні в руїнах,
Дитині, що ручки схрестивши стоїть на колінах.

-Мир всім,- сестричці, матусі і тату,
Усім в кого серце на ласку багате.
Мир людям усім, дідусю й бабусі,
Всім тим, за кого я дуже боюся.

-Мир всім,- сонцю, зірочкам, небу,
Травичці, рослинці, усім, кому треба,
Будинкам, дорогам, квіткам і траві.
Щоб дихали вільно, щоб були всі живі.

-Мир всім,- повторюють губи дитини,
Ті, що не знають гріхів і провини.
-Мир всім,- щоб могло це здійснитись,
Треба дружити, любити, молитись.

*Камак Сергій,
4-А клас, НВК №1*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай закінчиться війна!

Тато мій в АТО воював,
все, що там бачив, мені розказав.
Я слухав і думав: яка страшна,
яка жажлива і зла війна!
Скільки загинуло солдатів молодих,
дітей, дорослих і людей старих!
Як хочеться, щоб люди усі жили,
щоб у діток татусі й дідусі були,
щоб не плакали матері за синами,
а діти - за батьками.
Я хочу, щоб татко мій не воював,
хочу, щоб вдома він працював.
Хочу із ним у ліс ходити,
в садку працювати і рибу ловити.
Хай же закінчиться в Україні війна!
Нам, українцям, не потрібна вона!

*Левчук-Хмара Валерія,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Моя думка про мир

Не так давно
Я думала, що мир завжди й усюди
В родині, в ріднім краї, у світі й навкруги
Але думка моя помилкова.
Питала у тата, питала у мами
Чому це миру немає у рідному краї?
А відповідь була така:

«Не знаємо, напевно, це не про нас»
І залишилася одна надія,
Запитати у вас!
Ви знаєте?
Я зрозуміла, що і ви не знаєте
Але Апостоли і св'ятая Троїця
Відповідь на це питання знають.
І мир в ріднім краї настане!

Лісова Богдана,

4– Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я за мир

Мир це спокій на землі!
Всім дорослим і малим,
Хочеться най більше миру,
А не військ з командирами,
Що стріляють без упину.
Тож живімо всі ми миро!
Поважаймо Україну!
Нумо браття українці,
Молим Бога всі за мир!
Славим воїнів загиблих і солдатів,
Що стоять захищаючи державу,
Наший спокій боронять.
-Моє серденько із вами,
Дорогі мої солдати.
Бережете ви наш спокій –
Це повинен кожен знати.
Повертайтеся ви додому
З перемогою щасливі!
Всі здорові, щирі, милі-
Будем жити в Україні!
Повертайтеся додому
В свої сім'ї, що вас ждуть
Допоможуть ваші рідні,

Всі жахіття призабуть.
Нехай сонце гарно сяє,
Мирне небо освіщає
І в серцях любов палає.
Всіх народів об'єднає –
Дружба, мир і благодать!!!

*Майданець-Ковальчук Віталій,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мрію...

Прийшла в Україну люта війна.
Страшна і довга дуже вона.
Гинуть на ній наші солдати.
Скільки ця війна ще буде тривати?!
Мрію, щоб не гинули люди на рідній землі,
щоб в мирі зростали діти малі,
щоб люди не боялися знову працювати:
кораблі, будинки, музеї будувати.
Мрію, щоб посміхались щасливі матері,
не були самотні старенькі бабусі,
щоб діти з татками в парку гуляли,
під мирним небом вночі щоб спали...
Мрію, щоб війни не було в Україні,
моїй дорогій і любій країні!

*Мінчук Олексій,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочемо в мирі жити!

Я мрію у мирі жити
і ніколи не тужити.
Для цього треба всім помагати
і менших завжди захищати.
Щоб ніколи не тужити,
треба усім в мирі жити!
Треба усіх поважати,

здоров'я і добра бажати!
Мир-це найбільший скарб на землі!
«Так!» скажемо миру і «Ні!»-війні.
Ми, українці, хочемо в мирі жити!
Хочемо усі дружити!

*Новіцький Олександр,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Хочу, щоб був мир!

Хочу під мирним небом спати,
із сім'єю на вулиці гуляти.
Хочу спокійно по лісі походжати,
плавати в річці, відпочивати,
в саду й на городі працювати,
до школи ходити, знання здобувати.
Хочу я друзів щирих мати,
і, як потрібно, їм помагати.
Хочу, щоб не гинули люди на війні,
щоб був мир на українській землі!

*Петровський Микола,
4 – Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

За мир голосую я

Сонечко в небі сіяє,
радіє вся наша сім'я
бавляться діти щасливі –
за мир голосую я!
Квіти весною в саду розцвітають,
щаслива Україна і щаслива моя сім'я
ось так має завжди бути ...
За мир голосую я !

*Порубенська Вероніка
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

За мир!

Сьогодні за мир усі діти!
За мир всі діти у світі!
Хочемо, щоб над нами було мирне небо,
щоб малеча гуляла весело.
Нехай всім світить сонце ясне!
Нехай життя буде прекрасне!
Хочу раненько вставати,
матусі своїй помагати.
Хочу гуляти з сестричкою,
розважатися з кицею невеличкою.
Хочу добрих друзів мати,
із ними навчатися й відпочивати.
Для цього мир, як повітря, треба!
Хай буде мирним українське небо!
Хай буде мир на рідній землі!
Цього хочуть дорослі і діти малі!

Поцілуйко Денис,

4-А клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу, щоб повернувся мир в Україну!

9 Травня... Ветерани йдуть...

Квіти до пам'ятника вони кладуть
Колись проти фашистів вони воювали.

Що буде в Україні війна-
не думали і не гадали!

...Зараз в Україні також війна.

Дуже кровопролитна вона!

Хочеться крикнути: «Ні!-
цій страшній і жорстокій війні!»

Я хочу, щоб кожна людина
мала щасливу родину.

Хочу, щоб солдатів не вбивали,
щоб їх матері ніколи не ридали.

Хочу, щоб повернувся мир в Україну,
мою єдину, рідну країну!

*Романюк Станіслав,
4-Б клас,
ЗОШ І-ІІІ ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська обл.*

Мир на землі!

Хай буде мир від нині і до віку!
Хай буде мир й замовкнуть війни злі.
І сльози щастя на своїх обличчях .
Відчують всміхнені усюди матері.

На цілий світ народнії уста
Промовили: кінець тяжкому бою!
І ми ідемо зеленою тропою,
Туди, де сяє всіх віків мета.

Над світом мир – наша Україна
В сім'ї орлиній молодість орлина
На Дніпробут поставила кермо.

Не зневажай, зла не бажай нікому,
Ділись останнім і добро твори.
Будь справедливим, чесним будь в усьому,
І тоді буде мир на землі.

*Сауш Поліна,
4-Б клас, НВК 2 «Школа-ліцей»,
м. Рівне*

Ми маленькі ліхтарики миру
Ми з тобою – маленькі школярки
З Прикарпаття та Буковини...
Із Волині та Кіровоградщини, -
Всі ми кажемо: «НІ», - цій війні!

Ми за мир на планеті, у світі,
В ріднім краї, у хаті, дворі...
Нам у мирі так хороше жити, -
Всі ми кажемо: «НІ», - цій війні!

Ми з тобою маленькі школярики,
Що за мир, за добро, за життя!
Ми надії маленькі ліхтарики,
Що розквітнуть у мирі поля!...

Ті, що ворогом вщент понівечені,
Де ні мак, ні овес не ростуть...
Ми солдатам - надії ліхтарики,
Що в злій темряві вкажуть їм путь!

Повертайтеся додому живесенькі!
Щоб раділа уся дітлашня...
Щоб усім було добре і весело,
Щоб у мирі країна жила!

Степасюк Діана,

4 – Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Молитва за мир

Мій Боже, милий, дорогий.
Благослови ти Україну.
Для неї мир ти свій пошли.
Щоб, більш не гинула людина
Господнє Слово каже так.
Що ти Господь є паном миру.
Тож свій ти мир нам принеси.
Щоб, люди всі жили, у мирі.

Хайнська Аліна,

4-Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Хай буде мир на всій планеті

Прийшла пора, душа радіє!
В гаю співають солов'ї,
Сади квітують цвітом білим
І пісня лине навкруги.
Та серце матері болить

За Україну та за сина,
Що десь там на сході
Наш спокій з вами боронить.
Хай буде мир на всій планеті!
Замовкнуть звуки війн усіх.
Хай буде мир і злагода в нас буде
Повернуться живими всі сини
О, Матір Божа, я тебе благаю
Ти світлом миру землю воскреси.

*Шевчук Павло,
4 клас, ЗОШ I-II ст. № 16,
м. Рівне*

Я голосую за мир (Акрівірш)
Ясне сонечко світить наді мною,
Голос ніжний пташки чую я.
Окриля мене земля весною,
Лише жити в мирі хочу я.
Обвіває лагідний мене вітер,
Сміло пророста молода трава.
Усміхаюсь я зеленим вітам,
Юна загляда в вікно весна.
Загадаю я бажання лише одне,
Адже це сьогодні саме головне.
Миру Україні – побажання нині,
Миру й процвітання, злагоди в родині.
Радість, щастя і добра дитині.

*Шемчук Ілля,
4-А клас, НВК №1
м. Шепетівка, Хмельницька область.*

Хочу війни не знати ніколи!
Коли солдати воюють,
діти постріли чують,
бачать, як гинуть солдати,
як плаче бідная мати.
Коли ж закінчиться війна?!

Страшна і жорстока вона.
Хочу спокійно ходити до школи,
хочу війни не знати ніколи!
Хай не плачуть матері!
Хай не гинуть їхні сини!
Хай синочки мамам помагають
й мир в Україні оберігають!

Шостак Дарія,

4-Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я голосую за мир!

Знов світанок в віконце стукоче,
Осіллю пахне весь двір.
В школу щодень біжу я охоче,
І голосую за мир.

Мир для душі, для серця, країни
Що у тривозі живе довгий час.
Боже, збережи життя для людини,
Яка захищає землю і нас.

Березюк Анна,

5 клас, спеціалізована школа-інтернат,

м. Шепетівка

Хмельницька обл.

Як оживають розстріляні квіти

Поглянь - у полі квіти зацвіли так рясно:
Червоні, білі, жовті, волошкові.
Неначе те благословення Боже, ясне
на вишитому маминому рушникові.
Поглянь, чомусь у небі мирному,
От там у даліні, йдуть сірі, чорні хмари по – батьківській землі.
І топчуть, нищать квіти...
І вже не чути слів...

Хто розстріляв ту радість, хто вилив гнів?
Поглянь на поле бою,
сини додому йдуть?
- Йдуть!!! А квіти?
А квіти – весною знову розцвітуть!

Лучник Христина,

5 клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Мир

Я хочу, щоб усі були щасливі.
Я голосую за мир в нашій країні.
Боже, дай нашим воїнам
Сили, мужності, слави й добра,
Щоб наші воїни
Повернулися живими і здоровими.
Боже, захисти наших воїнів,
Наших захисників.
Боже, я хочу, щоб світ
Знову осяяв миром, щоб на землі
Був мир і, мир і ще раз мир.

Мінайлов Іван,

5 клас, спеціалізована школа-інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна
Жорстока, кривава, руйнівна.
Вона несла лиш горе та розруху,
прирікала рідних на розлуку.

Від пороху і диму земля закрутилась,
а озера і ріки – кров'ю залились.
Всюди крики, плач і злоба,
Все згасало, не залишалось живого.
Як же ж страшно сон той дивитись,
Не хотів би я там на яву опинитись.

Не розумію я для чого та війна?
Заради чого втрачене життя?
Нехай же те, що мені вночі наснилось,
Навіки залишиться лиш сном.
Усім народам добре в мирі жилось,
Щастя та радість нехай панує вже кругом!

Могильник Богдан,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мені наснилася війна

Війна – це дуже страшне слово!
Війна, вже стала нам знайома.
Невже прийшла вона до нас?
Невже настав той страшний час?

Не хочу бачити я сльози матерів!
Не хочу чути всіх жінок страждання.
Як жаль малих тих дітлахів,
які відчули на собі страждання.

Не хочу чути вибухів в тиші.
І свисту куль над головою.
Не хочу чути болю у душі
Тих вояків, що закривають нас собою.

Нехай лунає сміх та спів
З усіх куточків України!
Не хочу знати страх та гнів,
яких не знав ніколи.

О, Боже! Я прошу, допоможи!
Почуй усіх людей молитву та прохання.
Кінець війні навіки положи,
нехай закінчаться людські страждання.

Олійчук Тетяна,

5 клас, ЗОШ І-ІІІ ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район., Волинська обл.

Мир в країні- Україні

Я голосую за мир,
За добробут і щастя в країні,
Щоб наш український гімн,
Лунав з часів і донині.
Я чекаю зі сходу новин,
Де гинуть наші солдати,
Бо хочуть всі, як один,
Щоб спала спокійно мати.
Я вірю в краще життя.
Ми здобудем хорошу освіту,
Відбудуєм, Вкраїно, тебе,
Щоб на радість була всьому світу.
Я голосую за мир,
За тебе моя Україно!
Прощай, розвивайся, живи,
Бо ти для нас в світі єдина.

Ошайко Анастасія,

5 клас, ЗОШ І-ІІІ ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

За мир у світі!!!

Я не хочу, щоб усі сварились,
Навпаки – помирились!
Я хочу, щоб усі жили щасливо,
Щоб нікого не ображали,
А усім допомагали!
Я люблю свою країну,
Живи радісно, мирно, Україно!
Не сваріться, помиріться,
Краще Богу помоліться!
Тому я голосую за мир в усьому світі!

*Редько Ольга,
5-В клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Ми - маленькі захисники миру!

І я, і мама, і вчителька мила-
усе це частинки Всесвіту й миру!

Метелик, що ранішню смакує росу,
Дідусь, що у полі клепає косу-
усе це частинки Всесвіту й миру!

Тож нехай нам світить сонечко ясне,
Кожна дитина щасливою засне,
тому що для нас мир - понад усе!

*Тимчук Марія,
5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мені наснилася війна

Мені наснилася війна
Я думала то сон, але
на сході вилітають шибки з вікон.

Там мирні люди у вогні,
в руїнах там міста.
Живуть там діти у підвалах,
держава вже не та.

Стоять на смерть захисники.
Це все війна – не сон!
Стріляють кулемети, танки
І гради в унісон.

Мені наснилася війна
Нехай це був би сон,
Але прийшла до нас вона
І це уже не сон.

*Шевченко Олександра,
5-В клас, НВК №2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдата
Схилися над могилою солдата,
Що поліг за рідну землю,
Що поліг за мир над головою.
Який покинув рідний дім,
Заради тебе та народу,
Який на війну пішов сміливо.
Схилися над могилою солдата
Та промов слова крізь сльози:
«Ось це герой»
Та поклади квіти
І вшануй хвилиною мовчання
Невідомого ГЕРОЯ!

*Бласик Еліза,
6-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Війна

Іде війна, страждають люди
І чути вибухи повсюди
Коли ж закінчиться це лихо?!
І я почую голос тата тихий
Коли засяє в небі сонце
Погляне на бійців в віконце
До них піду і поцілую
І міцно- міцно обійму я.
Зустріну тата із війни
І скаже він: перемогли!
І наша славна Україна,
Від терористів стала вільна!!!

*Горун Анна-Марія,
6-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Чому плачуть солдатські матері...

Війна жахлива,
Війна кривава,
Війна жорстока,
І Україна синьоока
Плаче за солдатами,
Які померли за Україну-неньку!
Які боролися за рідну Батьківщину!
Плачуть матері,
Як ще ніхто не плавав.
Серце кров'ю ллється,
А в когось воно вже не б'ється.
Україна сильна, вільна, незалежна і безмежна.
А війна блиснула, як грім!
Її ніхто не кликав, не просив!
Вона прийшла непроханим гостем
І все навкруги рознесла,
Ця кривава війна.
Війна іде, та Україна переможе!
І повернуться герої,
І перестануть плакати матері,
І настане мир на землі!

*Долголенко Ірина,
б –Б клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Крик душі

Військові дії в нашій країні не залишили байдужими нікого. Мене і мою маму дуже вразили події на сході України, а наші переживання та хвилювання вилилися в поетичні рядки.

Невже для того мати рідна,
Плекала ти своїх дітей,
Щоб надійшла війна бездітна
Й косила градами людей?

Закрила очі барвінкові,
Зелені, сірі й темно –карі,
Забрала барви веселкові,

Закрила землю в димовій хмарі.

Вуста безкровні навіки стисла,
Де смерть поставила печать.
Страшна біда вже скрізь зависла,
Де вічним сном солдати сплять.

Тікай нечиста, згинь погана!
Не смій торкатися землі!
Моя земля свята – як рана!
Ми хочем миру не одні .

Не забирай у мене тата ,
Бабусі, брата і сестри .
Хай їхнім співом повна хата
Наповниться і влітку, й восени.

Не погуби чийогось брата,
Синів Українських збережи!
Господи-Боже, від супостата
Людей й країну сохрани.

Іванець Павло

6 - Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я хочу миру

Любі вояки і ветерани,
Щоб не брали зброї ви,
Щоб жили і процвітали
І не знали ви біди.
Щоб ваші діти
Доньки і сини
Знали, що мій тато
Добився миру
У нашому житті.

*Калько Надія,
6-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна
І сльози матері за сина,
Молитва кожного із нас:
Хай буде мирна Україна!

Хай буде небо синє-синє,
Жовтіє поле аж за край.
На нашу рідну Україну
Ти, голуб миру, прилітай!

І схід, і захід буде вільний.
І буде мир на всій землі.
Ми незалежні є і сильні –
Хай пам'ятають це в Кремлі!

*Ковтун Олександра,
6-Б клас, ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район., Волинська обл.*

Я хочу миру

Сьогодні й й вчора йде війна
Ніхто не думав, що вона настає
Кривава, сильна і страшна
Можливо колись вона розтає.
Сильні, мужні солдати,
На війні гинуть вони.
Стріляють гучні гармати,
І майорять усюди прапори.
Я хочу, щоб настав той мир,
Якого ми давно чекаєм.
Щоб чути співи солов'їв,
Які про війну не знають.
Кожної ночі
Молю я Бога

Щоб не бачили мої очі
Кривавого порога.
Щоб перестала війна
Яка вже так довго тривала.

*Костинюк Іван,
6 – Б клас,
ЗОШ І-ІІІ ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська обл.*

Я за мир

Військові воюють і люди страждають ,
Російські спецнази із гравів стріляють ,
Дивлюсь по новинах, як безвинні страждають,
Які де сховатись, захиститись не мають.
Молюся я Богу, щоб все зупинилось,
Щоб люди забули про слово війна,
Бажаю я миру тобі, Україно,
Бо ти у нас в світі єдина, одна.

*Мартинюк Яна,
6-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мамо, тільки не плач
Мамо, тільки не плач,
Я повернуся скоро, повір,
Мамо, тільки не плач,
Я захищатиму нас усіх.

Мамо, ти не сумуй,
Я виживу, і ми переможемо,
Мамо, ти не сумуй,
Я виживу, ми усе зможемо.

Мамо, тихо молись,
Багато загиблих, багато,
Мамо, тихо молись,
І ніхто не буде страждати...

Михальчук Роман,

6- Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Мир на землі

Дивися, безкрайнеє, синєє небо,
Стоїть над землею, неначе шатро.
Воно посилає любов нескінченну
І щиро дарує надію й добро.
У цьому шатрі килими золотаві-
Із соняхів, жита, пшениці, вівса.
А десь майоріють, як крапельки неба,
Волошки блакитні. Яка ж то краса!
Тут мешкають люди привітні та чесні,
Хліб-сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата-
Усіх нагодують безмежні лани.
Хай знає весь світ про казкову країну,
Де синєє небо та жовті поля.
Хай квітне щаслива моя Україна!
Найкраща, безцінна, любима земля.

Обуваєва Антоніна,

6 клас, спеціалізована школа-інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Про що розкаже обеліск?

Про втрати? Горе? Біль?
Страждання?
І про надії? Сподівання?
Про вічну пам'ять,
Віру в мир?!

І про солдат загинувших?
Вони стояли, захищали,
Тебе, мене і разом всіх,
Щоб ми з тобою добре спали
І пам'ятали їх усіх.
Ніхто загинути не хотів!
Але так сталося...

Ви помніть і знайте,
Що в серці треба Бога мати,
І в серці треба шанувати,
І вічну пам'ять віддавати.
А обеліск – це просто камінь.
І він нічого не розкаже...
Бо це – все треба пережить!
А він собі – стоїть, мовчить.

*Чала Наталія,
6-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...
Мені наснилася війна...
Кривавою стала для мене вона.
Чорною і болючою,
Червоною й горючою.

Летіли гради, горіли села,
Хати, будинки і хліви.
Хіба ж історія весела?
Не дивились люди навкруги...

А ми боролись...
До останньої людини,
До останньої краплини крові!
Не можна так.
Не треба болі...

Мир. Мир має бути на світі!
Мир – золоті колоски сонцем наліті!
Мир – це червоні маки у гаю.
Україно, як я тебе кохаю!

*Баннікова Юлія,
7 - В клас, РГГ,
м. Рівне*

А ми проголосуємо за мир!
Україно, моя рідна вкраїно!

Найбільше в світі я тебе люблю,
Але тепер ти вже не вільна
І борешся в тяжкім бою.
І вже за обрієм сивіють хмари вдалині –
Зима страшна і люта настає.
Люди втомилися від вічної брехні,
Народ за правду й волю повстає.
І вже молодики зібрались на Майдані,
Готуючись до нелегкого бою.
І поки дехто бік пролежав на дивані,
Вони боролися за нашу волю.
Тим часом у хоромах президент наш спочиває,
І дивлячись на все це із вікна,
Важливі рішення приймає,
Обмежує людські права.
Та ось, нарешті, й він розхвилювався:
Народ же наш так просто не піде.
І як вже тільки пан той не старався:
Хотів купити, потім – знищити людей.
Та наші на Майдані бунтували,
Не визначали гідності ціни,
Щоб ми свої серця не продавали,
Щоб не боялися жорстокої війни,
І щоб не плакали ще молоді матері,
Коли в саду в них мальви зацвітуть,
Щоб України у своєму русі
Не втратила свою священну суть.
Ми заждипам'ятаєм про героїв,
Не гинуть їм, а в серці вічно жить!
І кожна втрату ми, як власне горе,
Не можемо сльозами змить.
Кому війна потрібна? Я не знаю...
Але нехай же вічно відчуває він,
Як від втрати серце завмирає...
А ми проголосуємо за мир!

*Бучак Назар,
7-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир на землі

Мир на землі – це росяні світанки,
Мир на землі – це затишок і згода,
Мир на землі – це вечори і ранки,
Мир на землі – це Надіна свобода.

На тій землі, де сміх і пісня линуть,
Це сміх дитячий у душі матусь.
А діти йдуть до школи знову й знову,
стежиною, що ходжена не раз.

*Варкула Микола,
7 – Б клас, ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район., Волинська обл.*

Хай квітне моя Україна

Хай буде мир і спокій на землі.
Хай буде життя у цій Україні,
Яка дана Богом і людьми.
Хай не стріляють усі батеери,
Солдати не гинуть на чужині.
Хай буде мир у цій
Україні назавжди!

*Верхушкіна Марта,
7 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир очима дитини

Увечері вся сім'я
Дивиться новини:
-Сину, подивись-но
На нашу Вкраїну!
Якби ми не воювали
За нашу країну,
Зараз би ви на чужинців

Гнули б свою спину!
Не вивчали б ви у школі
Мову солов'їну,
Не майорили б і на стязі
Нива й небо сине!
Ми колись навоювались!
Хто це пам'ятає?
Звісно ж ,ні,бо вже героїв
У живих немає.
Ех ви, діти!Ви ж онуки
Славних запорожців!
Ви-нащадки вільних,
Щирих переможців!
Враз в кімнаті стало тихо.
Дід лиш тяжко дише.
Так, якщо забудь минуле-
Нас чекає лихо!!!

Глинюк Вікторія,

7 – Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я за мир голосую

Я за мир голосую,
Думками я Україну будую,
Солдатів живими щодня виглядаю,
Іншої думки я поки не знаю.
Батьків і братів наших вбивають.
Невже вони серця не мають?
Я вісті у Бога прошу мені дати,
Про все, що на сході діється знати,
Я патріотка своєї країни,
В її перемогу вірю і нині!

Горшков Дмитро,

7 клас, ЗОШ №20,

м. Рівне

**Свято Перемоги
День Перемоги**

Знають, певно, й Боги!
Йдуть по вулиці солдати.
Квіти. І оркестр почав вже грати.
А ось там поважні пани:
знають всі, це- ВЕТЕРАНИ.
Віддаємо їм пошану
За відданість своєму краю!

*Дубовикова Тетяна,
7 – А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Ніхто не знав?..

Ніхто не знав, що все так обернеться,
Що влада українців зрадить,
Що на безчинства наш Майдан озветься
Й продажну владу без жалю повалить.

Та хто посмів стріляти людям в спину?
Майданівці прийшли відстоять правду,
Від кулі снайпера там батько й син загинув,
Які всміхались рідним ще недавно.

Небесна Сотня в небо піднялася,
Що боронила в Києві свободу,
Душа сто шоста вознеслася
За кращу долю для народу.

Нехай ніхто вже більш не гине,
Хай допоможе нам Любов,
На нашу безталанну Україну
Добро і спокій повернеться знов!

*Жогло Роман,
7 – А клас, НВК № 2 « Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти...

Оживають розстріляні квіти,
Дерева піднімають зламані віти,

Нарешті скінчилась війна!
Відгуркотіла вже вона!

Страшенні тоді були часи,
Ніхто не оминув тієї смертної коси -
Діти батька й матір втрачали,
Одні чоботи на сім'ю мали.

Людей на вірну смерть повідправляли,
Батьків, братів, синів позабирали...
Сидить на ганку й плаче мати:
Сина єдиного хочуть забрати.

Мати із батьком сина ростили,
Вороги нещадно його й батька вбили.
Оглянулась мати -
Нема ні чоловіка, ні сина, ні хати.

Багато вже минуло років,
А люди роблять такі ж необдумані кроки,
Невже не розуміє російський поводитир,
Що найважливіше в світі - МИР?!!!

*Каспрук Софія,
7 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Сипле дощ гіркотою
Сипле дощ гіркотою,
Плаче рідна земля...
Другий рік вже на Сході
Йде нечесна війна.

Що ж ти, брате-слов'яне!
Хочеш руку одтять?
Дай що-небудь загарбать?
Серце вже ж не забрать!!!

Не забрать наше серце!

Кров людська пролилась!
А народ об'єднався!
До душі тобі зась!

*Клус Роман,
7 – А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Мир

Три літери – як просто,
Усе в блаженстві спить,
Дитина і дорослий –
Всі люблять в мирі жить.
Усміхнені малята
Із мамами кругом,
Чекають разом тата
І бавляться з котом.
Та радість так раптово
Покинула Україну,
І ллються сльози знову,
Де захисник загинув.
Луганськом котиться війна
І нищить все підряд.
Дитина вмерла ще одна,
Де розірвавсь снаряд...
Там батько вкрив дитя собою,
Від кулі серцем захистив,
А сам загинув у двобої,
Щоб син його ще довго жив.
Там мати всіх дітей прикрила,
Сама лишилась без ноги,
Та вирости у неї крила
І все їй буде до снаги!..
В Донецьку знову чути плач,
Стріляють в школи і лікарні,
Чому там «ближній» став палач,
Сепаратисти все ж безкарні?
Жалоба людям душу тисне,
В житті немає вороття,

У небі грізна хмара висне,
Забрати хоче майбуття.
Ми не здамо своїх позицій,
Надійні в нас захисники,
В містах і селах, у столиці...
І не страшні нам ярлики.
Хоч називають нас «Бандери»,
Але для нас це похвала,
Це ЛНР і ДНР – холера,
А наші оборонці – це УПА!

*Лагнюк Тетяна,
7 - А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Війна у домі

Жили собі мирно, народи дружили,
Війни і нещастя ніхто не чекав.
Сьогодні – українців вже тисячі вбили,
А біль від втрати з нас кожен пізнав.

Невже ми наївні? І слухали вірно?
Брехливі слова за праведні мали?..
За правду повстали борці наші гідно
І владу продажну тоді розпізнали,

Яка обіцянки усім роздавала,
А очі брехнею закрила народу,
Батони із злота в хоромях ховала,
У бідних забрала достаток, свободу.

Не витримав довго український народ,
Що віру втрачав й зубожіти почав.
І стався в країні значний поворот –
За волю, за правду Майдан наш повстав.

Та лихо сьогодні не спить, а воює,
Позицій не хоче своїх покидати,

А «смерчами» й «градами» землю руйнує –
І гинуть на Сході ще й досі солдати.

Нехай війна пройде, як страшний сон,
І серце материнське посміхнеться,
А сім'ї возз'єднаються всі знов
Додому кожен українець повернеться.

Названська Діана,

7-А клас,

ЗОШ І-ІІІ ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я голосую за мир

Я голосую за мир,
За спокій у моїй Україні,
Бо болісно дивитись,
Як наші солдати гинуть.
Я молюся за неї,
За ту єдину Україну.
Прошу тебе ,Господи ,її оберігай.
Ісусе, неньку Україну.
Дорогі наші ,солдати,
Я звертаюся до вас:
Не залишайте надію,
Бо перемога прийде до нас.

Неліповець Ольга,

7 – А клас, ЗОШ №8,

м. Рівне

Я голосую за мир

Сьогодні війна охопила країну,
І болісно стало на серці моїм.
А наші солдати стоять до загину,
Життям ризикують щоденно своїм.
Я хочу, щоб сонце яскраво світило
І дзвінко співали щоденно пташки,
Усіх окупантів на Сході розбили
І мир в Україні та в душах знайшли.

За світлі і гарні, спокійні і тихі,
Веселі й щасливі ще дні голосую!
Вкраїну покинуть розруха і лихо!
За Мир на планеті сьогодні віршую.

*Ожередова Катерина,
7-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую....

Я голосую за мир та добро,
За щастячко щире, всесвітню любов.
У цій Україні мільйони людей,
хто вірить в майбутнє всіх наших дітей.
Що будуть рости, розвиватись, пливти,
У далекії мандри науку нести.
В майбутньому люди це знатимуть всі,
Щоб бути розумним – не будь як усі.
І я не одна за мир та добро,
За щастя всесвітнє та щиру любов .
І ти голосуй за мир та добро
І знай цю науку ,щоб мирно було!

*Рибчинський Максим ,
7-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Проголосуємо

Проголосуймо, люди , за любов
і за життя та щастя на планеті нашій!
Щоб не лилася більш нічия кров ,
Щоб всюди панувала лиш любов.
Проголосуймо за дитячий сміх ,
За сонячних зайчиків на вікні,
За дощ весняний і за білий сніг,
І за блакитьу небі без війни,
проголосуємо за воїнів усіх,
що захищають сміх,блакить і сніг...

Рубаха Василина,

7- А клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Мир на землі

Я голосую за мир,
За прекрасну і мирну долю.
За те, щоб ми не жили в полоні.
Я голосую за мир,
За квіти, за трави, родючу землю,
За всміхнених дітей і щасливих людей.
Я голосую за мир
за те, щоб солдати вернулись живими,
щоб матінка Божа здоров'я дала
і в мирі жила Українська земля!

Стасюк Мар'яна,

7 – Б клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Я голосую за мир!

Я проти війни!
Я хочу, щоб ми усі
В злагоді жили!
Не вбивайте Україну!
Вона молодая ,
Не рвіть її на частини,
Синів забирая!
Кров закипає від такої долі,
Серце тисне, сльози ринуть,
Бути у неволі.
Україна наймиліша, найкраща!
Не віддам я,
Не продам я,
Я її нізащо!
Синьо-жовтий прапор в неї,
Мир над головою.
Тризуб теж хороший ,

Воля означає.
Слово гарне, слово миле,
Я про це вже знаю.
Україна не ледача,
А найкраща, не пропадає .
Про це всі знають –
Пісні, вірші складають.
Наші воїни на сході
Нелюдів вбивають,
Україну рідну неньку,
Від ворогів захищають.
Б'ються, гинуть та ховають...
Вірять, плачуть та ридають...
Та не хочеться ось цього,
Ні війни, ні плачу,
Хочеться усе забути,
Забути ту днину,
Коли мати, рідна мати,
Хоронила сина...
Хочеться щоб хлопці,
Які там воюють,
Поверталися живими,
Щастя завжди мали,
Щоб Матір Божа їх обороняла.
Прошу Божу,
Прошу милий,
Я тебе благаю!
Щоб скінчилося це горе
В нашім ріднім краю!

*Харчук Оксана,
7-В клас, НВК№12,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир на планеті,
За милі обличчя і радість в очах.
Я голосую за мир

У рідній моїй Україні!
Хай діти здорові ростуть
У мирній щасливій країні,
Хай буде в них світлим життя,
Бо мир треба кожній людині .
Довкола біль, утрата, горе,
Усе похмуре та страшне,
А я хочу створити світ,
де мир панує, радість , сміх
Й безхмарне чисте небо,
Бо горя нам не треба!
Я голосую за мир!
Хай буде він завжди і всюди,
Хай будуть щасливими люди!

Ценаєва Ірина,

*7 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир
Я голосую за мир,
За щастя у кожному домі,
Я голосую за мир,
За мир на землі колисковій.
Я голосую за мир,
Хай буде завжди він і всюди,
Я голосую за мир,
Хай будуть щасливими люди.
Хай діти здорові ростуть,
У мирній країні щасливій,
Хай буде в них світле життя,
Бо мир треба кожній дитині.
Я голосую за мир,
За мир на моїй Батьківщині,
Я голосую за мир,
На рідній моїй Україні.
Я голосую за мир,
Хай буде він завжди і всюди,

Бо як буде мир на землі,
То будуть щасливими люди.

Шишко Тетяна,

7 – А клас,

ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська обл.

Мирне небо

Я голосую за мир,
Я хочу мирного неба
І всі жителі Землі
Мають у цьому потребу.
Я голосую за мир!
Я хочу, щоб всі раділи,
Щоб жили на рідній землі
І ніколи не тужили.

Я голосую за мир,
Я не хочу, щоб на нашій землі
Ступало вороже військо
І вбивало всіх нас.
Я звертаюся до народу:
«Будьте добрими людьми
І не покидайте свого роду».

Бариш Назар,

8-Б клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Оберігайте мир!

Мир люблять всі люди...
Мир, як життя, всім треба,
не стрільба і жахливі крики,
а спокійні ночі і чисте небо.
Яка різниця: бідний чи багатий,
коли у світі мир панує?!
Заробиш гроші, коли сонце світить
і кожен тільки пташки пісню чує.
Коли ж війна, то все важливо.
Ми просимо Бога ще прожить.

Наступний день вважаєм дивом,
минулий же для нас, як мить...
Чом цінимо тоді, коли втрачаєм,
чому такий жорстокий світ?!
Чому терпіння нам не вистачає?
Чому ми плачемо на схилі літ?
Ми розумієм: мир для нас-це цінність!
Не цінні гроші, як де війна!
Не цінні речі, дачі і будинки,
бо все тут є, а через мить нема...
Назад все повернути неможливо,
тому цінуйте те, що є!
Оберігайте мир постійно,
бо лише він життя і щастя всім дає!

*Борищук Мирослава,
8-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Молюся за мир...

Чому за вікном донеччан гримлять гармати?!
Це воюють там солдати.
Пішли на війну вони.
За нероздільну країну воюють України сини.
Матері все хустинки шукають:
свої сльози, бідні, витирають.
Ну чого ж така спіткала синів доля,
що не повернулись з поля бою?!
Неспокійно українцям зараз жити,
бо за миром приходиться тужити!
На сході України йде війна...
Калічить вона й відбирає життя.
Зупинить війну лиш мир довгожданий!
Омріяний, оплаканий і такий чеканий.
Тоді забудемо слово війна!
Знову розцвіте українська земля!
Розкриють квіти пелюсточки,
полинуть птахів голосочки,

засяє сонце і зникнуть хмари...
Війни не буде... Зникнуть всі чвари...
Залетється сміхом дівтора,
щасливими будемо ти і я.
О, Україно, рідна моя!
За мир і спокій молюся щодня!

Голуб Євген,

8-Б клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир потрібний українській всій землі!

Я люблю дивитись в синє небо,
як пливуть хмаринки в далині.
Ще люблю дивитися, як сонце
весело всміхається мені.
Я люблю, як розбишака-вітер
грається з берізоньки гіллям,
як пташки свої пісні чудові
радісно дарують усім нам.
Як же хороше, коли цвітуть ромашки
і гвоздики, і троянди запашні!
Коли мир, то все приємно і неважко...
А коли війна, то страшно ж як мені!
Я люблю дивитись в синє небо,
як пливуть хмаринки в далині...
А для цього мир безцінний треба!
Мир потрібний українській всій землі!

Дикун Дарія,

8-Б клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу миру!

Серце болить за рідну Україну:
на сході трава у кольорі рубіну.
Там чути звуки вибуху гармат...

Напоготові у солдатів автомат...
Коли закінчиться це кровопролиття?!
Коли настане мирне знов життя?!
І скаже при смерті солдат:
-О, любий, рідний брате,
як козаки стояли до кінця,
так само будемо і ми стояти,
щоб не подумала людина зла,
що нас так легко можна залякати й взяти!
А я скажу, що миру хочу, як води,
як хліба, і повітря, і життя!
Як мир, то радість є й нема біди.
тому лиш в мирі жити Україні зичу я!

*Корнійчук Марина,
8 - В клас, РГГ,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...
У тепле ліжечко лягаю,
вже нічка, очки я стуляю.
І поринаю в вихор небуття,
Солодкого, несправжнього життя.
Там не ходжу я, а літаю.
Небесні крила розпрямляю.
То ліс, то поле я вбачаю.
То в хвилях Посейдона граю.
Та враз у сни мої, мов кара,
Вривається багряна хмара.
А ймення хмарі тій - ВІЙНА.
Вона кривава і страшна.
І через лічені хвилини,
Стають серед імлі страшні картини:
Спустошена, попалена земля,
Криваві сльози випуска трава.
Злітають чорні ворони з дерев,
І тихо-тихо плаче десь дитя:
У нього ж татко на війні помер...
А мати промовляє : «Ось таке життя...»

Кошелюк Олена,

8-Б клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хай українці будуть всі щасливі!

Українці завжди миролюбні були.
Толерантні і добрі українські сини.
Намагались завжди з усіма дружити,
поважати інших і у мирі жити.
Завжди щедрі українці
гостей хлібом-сіллю зустрічали,
щиро всіх пригощали,
про добро пам'ятали.

Та на сході країни почалася війна.
Страшна і безжальна ця потвора зла!

І гинуть на війні солдати...

І плаче не одна нещасна мати,
бо довелось синочка поховати.

Ну скільки буде ця біда тривати?!

Не хочемо війни! Її не треба!

Нам треба мир і ясне небо!

Нам треба, щоб живі були батьки,
не гинули ні дідусі, ані дядьки.

Знайомі й незнайомці хай живуть всі в мирі!

Хай українці будуть всі щасливі!

Кучерява Валерія,

8 - В клас, РГГ,

м. Рівне

Мир дитячими очима

Блакитне небо над землею,
Тихенька нічка без гармат,
Цвітуть сади, пишні алеї,
Шумить великий, чистий водоспад.
Злотом колосяться лани,
Вітер дерева колихає ніжно,
І сік наповнює плоди,
Виблискують гірські вершини сніжно.
Не чути плачу матерів,

Чиїх синів війна забрала.
Співає все, нема руїн.
Нога війни тут не ступала!
Я хочу жити тут! І ти
Зі мною житимеш, сусіде,
Та треба мир уберегти,
А не у війнах сльози лити!

*Попович Ольга,
8-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Летіла птаха...

У синім небі птаха пролітала,
І мала сива птаха два крила.
До свого краю радо поспішала,
Вона зросла тут, тут вона була.

Летіла птаха по калиновій землі
І слухала зозулине кування.
Дивилась – небо відмикали журавлі.
І милувалася рососою на світанні.

Магічна сторона. Земля співоचा.
Це рідний край, тут струменить життя
І колискову мамину щоночі
Чекала щиро, мов мале дитя.

Оберігай, пташино, від чужинців,
Від зради, від зневіри, від біди.
Сорочку вишиту барвисто українців,
Дай Бог, носити з гордістю завжди!

Дай Бог, щоб в світ добра путі відкрились
І навесні змогла гніздечко звить.
Щоб брат із братом більше не сварились,
Молися й ти, щоб мир нам відновить.

*Рудь Вадим,
8 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

Кожна людина у світі
Мріє про гарне життя:
Небо, мов сині волошки у житі,
Ясне сонце-основу буття.
Та, щоб усе це здобути,
Мудрими нам треба бути.
Тоді лиш засяють в нас очі,
І радість у них спалахне,
В душі і у серці тривога-
Все за хвилину мине,
Коли на війні не вбивають,
Коли кругом мир і добро.
Ми будемо жити спокійно,
Девіз цей неси у життя:
Із миром живи у душі-
Мир буде тоді на землі!
Тому закликаю вас ,браття,
Із миром живіть у душі,
Тоді у нас буде все добре,
Не буде вже місця війні!

*Скрипнюк Максим,
8- А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Рідна ненька Україна

Україно моя, ненько,
Милая землянько,
Гарна мова мелодійна
В серці кожного із нас
Все дзвенить у різний час!
Хоч і різні ми по плоті,
Але дух у нас один.
Ми – нащадки запорожців,

Землеробів, козаків.
У спільную родину
Єднаємось ж браття!
Збережемо рідну мову,
Цінності духовної нашої України!

Скупська Кароліна

8 -В клас, РГГ,

м. Рівне

Моя земля осудить кожного за кожну краплю крові...

Неначе пташка сизокрила, він відлетів у вир,
Бо загубила Україна свій довгожданий мир.
За барикадами пустеля відчаю і смутку
Крутить жорстокі каруселі під ворожу дудку.
Не чути гомону птахів...
Не видно більше сонця...
Лиш тільки постріли німі –
І з чорними фіранками віконця...
Ми думали, що не прийде той час,
Коли заплаче мати над труною,
І місто все в останній раз
Складе вінки у пам'ять про Героїв.
Горіти будуть й плакати свічки,
Як їх серця ще живі горіли.
І крига розкує усі річки
І душі тих, що смертний гріх чинили.
Не витерпить таких моя земля,
Осудить кожного за кожну краплю крові!
І всякого земного короля
Колись зустріне Сотня Неба із героїв!

Шалаєва Анастасія,

8-В клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Хочу, щоб люди не воювали!

...Поле червоне не від маків,
а від крові відважних солдатів,

які єдність України захищали,
тут до останнього подиху стояли.
Вони зовсім не хотіли війни
й бачили тільки мирні сни,
а вдома чекали рідні на них.
Їхня смерть-велике горе близьким.
Вірю я: неодмінно настане мир,
повернуться додому солдат й командир;
але вони не забудуть того,
що було з ними, може, й давно.
Пам'ятатимуть друзів вони завжди,
які не вернулись додому з війни,
з якими не можна поговорити,
яких не можна на чай запросити...
І будуть героїв усі пам'ятати,
на їх могилах голови схиляти...
І будуть дякувати за світлі днини,
за щасливе життя кожної дитини.
...На жаль, на сході України війна...
Жорстока й страшна дуже вона!
Як хочу я, щоб люди не воювали,
щоб мир, як зіницю ока, оберігали!

*Бовгира Ілона,
9- В клас, НВК№12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Молитва звучить з уст рідної мами,
ночами не спала вона боячись.
І з острахом думала про втрату юного сина,
який на війну пішов сміючись.
Здригаючись від кожного дзвінка телефону .
Живе вона з дня у день.
Тримаючи лист у руках, від місця бою
І думаючи: „Повернись“.
Опустивши сльозу на клаптик паперу,
Вивчаючи кожен рядок, кожну букву, посміхаючись...
Прибув поїзд рейсом Донецьк-Львів.

І мати стоїть на вокзалі,
Із серцем повним печалі.
Виходить син із вихору всіх тих орлів
Що життя за нас готові віддати..
Я голосую за мир, за доброту!
Я не підтримую війну!

*Бодейко Валерія,
9 - Б клас, НВК № 2 «Школа - Лицей»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна...
Вона така страшна й шалена,
У бій жорстокий всіх склика,
Смертельні роздава знамена.

Мені наснилася війна...
Потворна чорноока леді,
Вона, мов та страшна чума,
Що вороном кружляє в небі.

Мені наснилася війна...
Як та мара, що йшла за мною,
Кістляві руки простяга,
Забрати хоче із собою.

Ні! Не здамся я тобі!
Я битись буду! Переможу!
І мир настане на землі!
Я знаю твердо, що все зможу!

Ось переміг я вже її,
Жахливо-гордовиту пані,
Зламав її нестримний дух
І закував його в кайдани...

Мені наснилася любов
І чистий мир, що сяє всюди.

Чи, може, це вже і не сон?
Скажіть же правду мені, люди!

*Важнюк Вікторія,
9-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Душа

Минуло літо, осені століття,
куди печаль подіти, в що її одіти,
коли у когось до школи, у когось на війну діти.

Гола душа, вінок та квіти...

Боже, що робити?

Кого тут захищати, кого вбивати?

Усі ми діти...

Куди втекти та душу де одіти?!

Кожна краплина крові, поту, сили
рівняється до крику матері, що на могилі...

Принесла квіти сину і тихо говорила...

За що ця мука? За що його життя так рано відпустило?
Багато слів, багато сліз і в тисячному полі сотневі могили...

Мамині останні: «Сину, я так тебе любила...»

*Виноградова Яна,
9-А, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Назавжди ймення збережи

Героїв зустрічають небеса...

Вони мов птахи... Вірте в чудеса:

Вже сотня в небо полетіла,

А на землі свій слід лишила.

Слід героїзму, мужності, звитяги.

І нам, живим, він додає наснаги

Боротися за волю, правду, честь.

Бо не раби ми! Гордість у нас єсть.

Майдан сьогодні в квітах потопас,

А над могилою вдова ридає.

Дитина руки простягає: «Мамо,

Коли з походу повернеться тато?»
І ллється дзвін по всій країні,
В молитві схилені коліна.
За мудрість, мир, за кращу долю.
Герої полягли, щоб люди мали волю.
І вірить кожен: недарма
Небесна сотня полягла.
Назавжди ймення їхні ти
У своїм серці збережи!

*Гуменюк Інна,
9- В клас, НВК№12,
м. Рівне*

Коли країна у вогні
Коли країна у вогні,
Й заплакані у мами очі,
Бо син десь зараз на війні,
А мати лише миру хоче.
І вітер виє за вікном,
І десь стріляють ГРАДи,
А матір плаче за столом,
Й війни не хоче знати.
Десь син її в окопі зараз,
Від кулі помирає,
Він справжнім патріотом буде,
Країна про це знає!
Приходить мати на вокзал
Військових зустрічати,
У неї сина вже нема,
Не зможе вона спати.

*Дудас Анна,
9 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Про війну писали люди,
Як летить з небес вогонь.
І за мить під стогін Бога,

Кане місто у полон.

Порох тіл, скелет будівель,
Ліс, згорілий за селом.
І ніхто в війні не винний,
Небо плаче про любов.

Не шукають в війнах винних,
Ноша звична стала всім,
Хто загине – не забудуть,
«Невідомим» назовуть.

Виміряють війни в цифрах,
Виміряють війни в датах,
Серед пуль, в полях закриті,
Невідомії солдати.

Сплять і бачать крізь могили,
Сльози рідних та чужих,
Неньки їхні, що є сили,
Долю просять помощи.

Щоб вернувся тихо просить,
Не на смерть він йшов у бій,
Тільки син лежить між сосен,
Він як пам'ятка про мир!

Лучко Олександр,

*9 клас, спеціалізована
школа-інтернат,*

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Доти буде Україна, доки будуть козаки!

Сміливість, хоробрість
І воля в бою
Завжди з тобою,
За долю твою.
День стоїть чи темна ніч,

Горить зорею Запорізька Січ.
Коли вогнем мечі палають
І небо криють хмари грозові
Ідуть козаки й пісень співають
Про славний бій і подвиги нові,
Про мову солов'їну –
Скарбницю у козацькій голові,
І іскриться Україна
На гетьманській булаві.
Наша мова веселкова
Піде з нами у віки,
Доти буде Україна,
Доки будуть козаки!

Крисько Богдана,

9-В клас, НВК №1

м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Крик материнської душі

Душа мами гірко ридас,
коли вона про війну згадає,
коли думкою на схід літає,
де син її Україну рідну захищає.
Не знає, чи спав її любий синочок,
чи їв, чи не їв ні краплинки.
Не знає матуся, де її голубочок,
і капають в неї сльозинки...
І молиться мама, і просить у Бога,
щоб син повернувся дорогенький,
щоб все закінчилось і мирна дорога
привела його в хату рідненьку.
Війна ж всі надії знищує вмить!
Тому у матусь серце болить.
Ніхто не замінить рідну дитину.
Дай Боже щастя кожному сину!

*Мельничук Оксана,
9- В клас, НВК№12
м. Рівне*

Хоробрі серця

І знов гроза, далеко за степами,
Всі чують грім гармат, плач матерів.
Там незважаючи на біль, на всі страждання
Ідуть серця хоробрі, молоді.
Вони йдуть впевнено, з надією вернутись,
Бо їх чекають діти і батьки.
Десь там кохані моляться і плачуть,
А вони йдуть, бо впевнені в собі.
Можливо завтра їх чекає пастка
І не побачать більш вони близьких.
І в їх очах вогонь надії згасне,
Але не стихне голос матерів.
Війна безжалісна і не щадить нікого,
Але я вірю, не вмирають ті герої,
Що вийшли рідну землю боронити,
Щоб всі наступні покоління могли в мирі жити!
Ми дякувати будем їм довіку,
Але цей борг не зможем відплатити.
Вони за Україну віддали життя,
Щоб жили в мирі ти і я!

*Плінський Олександр,
9 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Коли я дивився на небо
І серце стискалось в мені,
Я думав про яснії зорі,
Що палко світились вночі.

Коли я дивився у небо
І ранок всміхнувся мені,
Я прокидався від щастя,

Що мир на моїй землі.

Та раптом усе вмить змінилось,
І хмара війни налетіла,
І сонце у небі сховалось,
І люди від горя сумні.

Не хочу я чорної хмари,
Не хочу я горя й біди,
Я мрію про сонце у небі,
Про ясні зорі вночі.

*Шпак Вікторія,
9-Г клас, НВК№12,
м. Рівне*

Одна країна

Північ, південь, захід, схід –
всі одна країна,
Переможемо ворогів
тільки воєдино.
Але хто ж ті вороги?
Друзі учорашні,
побратими дорогі
та сусіди наші.
Росіяни, любі браття,
де наша свобода?
Загасить війни багаття,
примирить народи.
Нехай знов співають радо,
годі сумувати, діти наші,
і нарешті усміхнеться мати.
Хай засяє в небі ясним
веселка чарівна,
мир і спокій повернеться
в неньку Україну.

Лист солдату

Мій дорогий, ще молодий солдате,
Пишу з повагою, проте на «Ти».
Прийшлося далеко воювати
І землю під бліндаж гребти.

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жити!

Щодня у рідних серце крає,
За тебе, мій солдате з полонини.
Пузатий біженець не знає –
З його вини єдиної немає України.

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жити!

Ти, дядьку, що кричав за ту Росію,
Чого ж ти прилетів сюди
І гарно кажеш про Вкраїну?
Іди туди, за що волав, іди!

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жити!

Тепер помолимося за тих,
Які уже, на жаль, не з нами...
О Боже, поверни своїх,

Вони кохали й жить бажали.

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жить!

Солдате мій, чекаємо на тебе.
Ми гонимо від себе страх.
І за живих, й за тих, що вже на небі,
Тримаємося разом, на ногах.

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жить!

Ти рідним дзвониш дуже рідко,
До телефону мчать шодуху...
Мороз згубив останню квітку,
А в телефоні знов ні звуку.

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жить!

Людей за тебе встане море,
Непереможним будь і сильним!
Приїдеш – підемо у гори,
Ти ж будь Вкраїні сином вірним!

Ми не відступим в нікуди,
Не падай духом ні на мить.
Єдина Україна – назавжди!
Ми переможемо! Будем жить!

Посвята

Тій сотні, що вітає небо

Ганьба і сором, кара тим,
Хто допустив війну на брата,
Крізь сльози, розпач, кулі, дим
Так гордо вибрав долю ката.

А в наш народ - в одну сім'ю -
Посіяв зерна нелюбові,
І в барикадному бою
Пустив струмки людської крові.

І хоч жорстокішає світ,
Та ми сильнішаєм щоразу.
Страху немає... Проти бід
Йдемо без зброї, але разом.

І жодна жертва не впаде
На землю, зболену намарно.
На ката суд людський зійде -
І зло не лишиться безкарним.

Бо пам'ятає наш народ
Ту сотню, що вітає небо,
Що там, між сонячних висот
Благає Господа за тебе.

Хай буде злагода між нас.
Від Сходу й Заходу - єдині.
Як нам заповідав Тарас:
Щасливі люди в Україні!

*Казімірська Ілона,
10 –А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Зовнішній декор

Відкрий ти грані, відпусти,

Не треба, не тримай.
Частиночка його душі
Все поривається у рай.

.....

Вона зникає, тане на очах...
Купюра тіл. Вже цінники не ті.
Згоріли, спопелилися в гріхах.
А ми? А ми лиш амфори пусті.
Нетлінність тіл – ось мрія запальна,
Щоб вічно ми давали світу слід.
А що душа? Вона у нас одна,
Поранена рушає у політ.
Невидима, забута й непотрібна,
Летить вона у вбогому сукні.
Лиш оболонка зовні блиском квітне.
Зсередини ж – там щілини гнилі.
Душа покине це вбрання красиве –
І позолоту, й квітчастий узор.
Хто не живе – за течією плине.
Людина? Ні! Це зовнішній декор.

Роздуми

Знову новини, і знову біль,
Котяться сльози у мами,
Змушена молодь іти у бій,
А не дивитись мелодрами.
Як же підтримати вас у бою?
Як подолати страждання?
Як захистити країну свою,
Щоб сонцем всміхалася зрання?
Знаю, як важко там у степах,
Вам про Україну дбати,
Десть у долинах, глибоких ярах,
Краплю води відшукати.
Знайте: частинка моєї душі
З вами постійно буде,

Вірю Україні допоможуть усі,
Й волю вона здобуде!

*Салімова Олена,
10- А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Розкраяна Україна

Обійнять бабусю хочу,
Та лиш думками лину.
Ну, хто це нас зурочив.
Що ми розкраяли Україну?

Одне в нас небо і земля,
Одна в нас ненька-Україна,
І неподільною була сім'я –
Тепер Бабуся не бачить сина.

Вона по той бік барикади...
Кордон - чистилище земне.
Страшні не тільки ядовиті гади,
Безкарне в нас « ...» одне.

Де взять слова, щоб повернути
Людей усіх до доброти,
Щоб знов єдиними нам бути
І від війни всіх зберегти ?

І темні, й світлі, й золоті –
Всі хочуть жити мирно!
Навіщо гасла нам оті,
Що за півмилю видно?

Моя земля – це не Окрайна !
Вона квітуча і багата !
І, як калина в лузі, файна ,
Це мами, й тата рідна хата.

А війни нас не роз'єднують,

Коли полюбимо усіх.
Нехай усі народи знають,
Що воювать великий гріх.

*Зелінська Олена,
11 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мені наснилася війна

Снилась мені війна, зеленою вона була.
Велике сито запустило, багато бруду вже відмило.
Якщо я гляну у коріння, ніколи не стану на коління.
За що стояли мої діди? Навіщо жили мої батьки?
Як можна це не цінувати, рідний дім не захищати.
Молитву, віру заряджаємо, цим ми ворога вбиваємо.
Перемогу здобуваєм, про захист Бога ми благаєм.

Снилась мені війна, зеленою вона була.
Які ж дурні бувають сні, зійшли всі холодом поти.
Піднялось сонце над головою, яскравою дугою.
Тримайтесь люди за життя, у нас земля одна.
Земля годує, береже, давайте віддячимо їй за це.

*Богинский Константин,
1 класс,
с. Гордеевка, Брянская область,
Российская федерация*

Я хочу, чтобы всегда был мир

Я люблю свою семью, свой край, свою Родину. Именно поэтому я хочу жить в мире. Хочу, чтобы над нашей страной сияло мирное солнце и не было грохота разрыва бомб, свиста пуль и снарядов. Хочу жить тихой и счастливой жизнью. Играть с друзьями, расти с семьей. И для всего этого вокруг нас должен быть мир-жизнь без войны.

Война-это самое трагическое событие в жизни людей. Она несет с собой боль и утрату, жестокость и разрушение, страдание людей. Я хочу, чтобы всегда был мир. Ведь мир во всем мире-это огромное счастье для каждого живущего на нашей большой планете.

*Рикун Анастасія,
1-А клас, ЗОШ №25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

У мене є одне бажання, щоб в Україні настав Мир. Мені дуже хочеться, щоб люди були добрими і веселими. Нехай на небі завжди буде сонячно та мирно. Я голосую за Мир тому, що я люблю Україну. Мир – це любов один до одного, розуміння, повага, підтримка, вірність.

*Басюк Тетяна,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Ми хочемо миру

Моя прекрасна і світла українська земля. З давніх-давен твої поля колосяться золотими хлібами, квітнуть луги, тебе омивають голубі озера, річки і моря. Живуть трудолюбиві і доброзичливі люди.

І раптом грім, кулі, гармати... Все навкруги посіріло. Зруйновані будинки, чорна земля і сльози. Це війна, яка руйнує наші мрії на щасливе дитинство і майбутнє. А ми, маленькі українці, хочемо жити в мирі, без війни і страждань. Прокидаючись вранці, хочемо бачити усміхнених батьків, спостерігати, як світить сонечко, чути, як співають пташечки, і шумить вітерець, як на вулиці дзвінко сміється дівчора. Ми хочемо мріяти і радіти кожному новому дню у мирі. Ми прагнемо, щоб Схід і Захід нашої країни знову стали одним цілим, під назвою Україна, єдина і нероздільна, без війни. Хочемо зростати і виховуватись разом, у тиші, спокої, з вірою у наше світле майбуття!

*Єрмейчук Анна,
2-Б клас, ЗОШ І-ІІ ст. № 16,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна. Просто слово. П'ять літер. Але скільки в ньому болі і сліз, скільки смертей і розрухи. Раніше про це ми бачили тільки в кіно, а зараз це страшне слово наблизилося до нас, наших домівок. Сьогодні багато людей залишилися без даху над

головою. Вони змушені тікати з дітьми і залишати рідні місця. Наші рідні і близькі покидають свої сім'ї та їдуть захищати нашу Батьківщину від ворога.

Я мрію щоб це все скоріше закінчилося. Хочеться мирного неба над нашою землею. Щоб всі діти і дорослі сміялися, були щасливими і здоровими. Мрію щоб війна більше ніколи не торкнулася нас, щоб всі люди жили в мирі і злагоді. А наша Україна стала великою сильною і могутньою державою.

Слава Україні!

*Кухоцьковець Роман,
2-Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я обираю мир

Людство воювало з давніх давен. Часто між людьми не було злагоди, кожен хотів слави або заздрив іншому, доводив, що він кращий або прагнув помсти чи хотів завоювати нові території. Причин можна знайти багато, проте війна завжди несе за собою лише руїни і загибель людей. Чи не є це занадто великою ціною, адже втрати завжди несуть обидві сторони, а людське життя є найголовнішим.

Я думаю, дуже важливо з дитинства вчитись жити у злагоді і в мирі, поводитися так, щоб нікого не образити, не скривдити тих, хто слабший або менший. Треба бути з усіма ввічливим, чемним, вміти слухати людей і чути, поступатись і переконувати словами, а не кулаками. Тоді в світі пануватиме мир, згода, любов і дружба так, як в нашому 2 класі.

*Мещишин Ігор,
2-3 клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Як я борюся за мир

Я українець, учень 2-3 класу, Рівненського НВК №12. Дуже люблю свою країну. Зараз іде війна. Солдати захищають нашу Україну. Я пишаюсь героїзмом українських військових. Одного разу, я намалював малюнок про мир і передав його на фронт бійцю Саші з села Кустин Рівненського району. Коли вони

виходили з оточеного Дебальцево, Саша вижив. Я впевнений, що це йому допоміг саме мій малюнок. Треба вірити в краще і ми обов'язково переможемо. Слава Україні! Героям Слава!

*Михайлюк Вікторія,
2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Настає ранок. Прокидається природа. Прокидається небо, жовтіючи від яскравих променів. Це ранок на Україні, який сповіщає про початок нового дня, нових мрій і сподівань. Я милуюся незвичайним голубим небом України і відчуваю велику гордість за мою країну, країну моєї мрії.

Вона повинна з кожним роком ставати усе кращою, саме за це билися козаки у давнину, саме за це віддають своє життя солдати під час агресії. Я вірю, що українське небо буде надихати усіх нас своєю красою на великі перемоги та здобутки, буде давати змінювати життя на краще.

Чисте мирне небо – чисте життя і думки, а ми діти – майбутнє нашої держави. Ми за мирний труд, і щастя у мирному домі!

*Попенко Катерина,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я – за МИР

Мир – це спокій у країні, це радість та щастя усього світу, це найцінніший скарб суспільства.

Ще зовсім недавно я не знала, що означає слово “війна”. Та сьогодні у дорослих з'являються сльози на очах при перегляді новин. І мені стає так сумно і страшно за мою сім'ю, друзів, рідних та тих воїнів, які захищають нашу рідну країну сьогодні.

Я прошу у Бога миру та спокою для моєї України. Боже, я не хочу, щоб гинули солдати та невинні люди. Я дуже прошу Тебе: пошли нам мир та злагоду, щастя і спокій! Я буду слухняною дівчинкою і хорошою донькою своєї любної України.

Рудюк Олексій,

*2 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Люди світу прагнуть миру!

Всі ми бачимо, до якої трагедії, страхітливих наслідків привели терористи Схід України. Ніхто не знає, коли це закінчиться. Горять будинки і міста, руйнуються дороги і мости, калічаються людські життя. Люди втрачають близьких. Війна – це горе, сльози, біль. Я хоч маленький, але всім бажаю миру, щастя, добра. Україна – найкраща країна у світі. Тут живуть самі розумні, сміливі, миролюбні люди. Слава Україні!

Сапухін Владислав,

*2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу в мирі і злагоді жити

Вічна тема – тема дружби і любові, злагоди і миру поміж людьми. Завжди затишно жити там, де є доброта, ввічливість, посмішки, взаєморозуміння та взаємодопомога, де лине пісня та лунають жарти. Та найбільше в світі щастя – це коли панує мир на землі, коли люди живуть спокійно, а земля не здригається від страшних вибухів. Люди трудяться на благо, діти вчаться і здобувають знання, щоб зробити наш світ прекраснішим.

Щоб навчитися разом жити в злагоді і мирі, необхідно розпочати із самого себе: дотримуватися хорошої поведінки, вчитися, бути ввічливим, чемним, вміти поступатися та слухати людей.

Зараз в Україні ситуація не з легких. Те, що відбувається на Сході, лякає і дорослих, і дітей. Прикро і страшно, що гинуть люди, захищаючи свою країну. Честь і слава цим героям! Щоранку кожен прокидається з думкою, коли настане мир і спокій в нашій країні.

Людина приходить у світ для любові і радості. Тому завдання для всіх людей на Землі одне – творити добро. Лише тоді на планеті буде панувати мир, спокій, злагода та любов.

Сехин Дмитрий,

2 класс,

П. Первое мая, Клинцовский район,

Брянская обл.

Российская Федерация

Никто не забыт и ничто не забыто

Пылает днём и ночью пламя

И озаряет шар земной,

Не утихает наша память

О тех, кто связан был с войной.

И. Я. Смирнов

Война... Какое страшное слово! 22 июня 1941 года на нашу Родину напали немецкие фашисты. Они хотели захватить наши земли и наших людей. Началась Великая Отечественная война.

22 июня, ровно в 4 часа,

Киев бомбили, нам объявили,

Что началась война...

Она продолжалась четыре года. Нелёгким был путь к победе. Бои шли на земле, в небе, на море. На фронт уходили старики, молодёжь. Женщинам и детям приходилось работать в поле и дома.

История знает много войн, однако не они были столь кровавыми и глобальными. Великая Отечественная война захватила почти все страны. Было разрушено много городов, взорвано много старинных зданий и памятников. Но самое страшное – были убиты миллионы людей. А в нашей памяти они останутся навсегда. Их мечты о путешествиях, полётах, открытиях не сбылись, потому что слишком рано оборвались их жизни. Всё, к чему они стремились, что снилось им в счастливых снах, они оставили нам... Я тоже мечтаю о хорошем будущем, о больших и малых победах, но твёрдо верю, что эти победы должны быть только мирными. Пусть больше никогда на Земле не будет войн!

Мы, подрастающее поколение, преклоняемся перед теми, кому обязаны своим светлым будущим. Всегда будем помнить подвиг наших предков, будем им благодарны за мир и свободу, за жизнь, которую они дали нашим родителям и нам.

*Соколовська Таїсія,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

За мир в нашій країні

Я живу в Україні. Мене оточує чудова природа: цвітуть квіти, дівчата плетуть віночки, легенький вітерець гойдає гілки дерев, мов колисочки, співають пташки, червоні калина, зеленіє верба. Небо чисте та прозоре, мов вода, світить і гріє сонечко.

А там, на сході, квіти не ростуть, дівчата не плетуть вінки, сонце не гріє...

За мир! Ми не віддамо нашу Україну! У нас своя воля!

За мир! Ніхто не зможе розірвати нашу країну!

За мир! У інших країн є свої багатства. Навіщо забирати чуже, відбирати житла, роз'єднувати Батьківщину?

За мир! Так багато людей загинуло, щоб захистити рідний край! В цю мить відкривається той, хто любить Україну, і той, хто завжди був проти неї.

За мир! Хай уся Україна розквітне, хай сонце зігріє її. Хай мир панує кожному мить і кожному хвилику на нашій рідній землі!

*Черненко Иван,
2 клас, п. Первое мая,
Клинцовский район, Брянская обл.
Российская Федерация*

Никто не забыт и ничто не забыто

Великая Отечественная война!!! Сколькo лет прошло с той поры! Почти в каждой семье не утихает боль о тех человеческих страданиях, которые выпали на долю людей. И нашей семье коснулась эта война.

Мой прадедущка по маминой линии, Горбачёв Иван Степанович, в возрасте 18 лет отправился защищать Родину. Воевал с осени 1941 года по 1944 год. Дошёл до Кёнигсберга. Во время боевых действий был тяжело ранен. Долгое время находился в госпитале. Затем вернулся домой. Завёл семью. Всю оставшуюся жизнь рассказывал своим детям, внукам о своих погибших друзьях, о том, какими героями они были.

Прадед поведал истории о своих родных братьях, Горбачёвых Степане Степановиче и Владимире Степановиче. Они были разведчиками. В годы войны все погибли. В живых из пятерых братьев остался только наш прадедущка. Но все они будут живы в нашей памяти.

Я всегда буду помнить своего прадедущку и гордиться им.

Люди! Покуда сердца стучатся,-

Помните!

Какой ценой завоевано счастье,-

Пожалуйста, помните!

Мечту пронесите через года и

Жизнью наполните!

Но о тех, кто уже не придет никогда,

Заклинаем,- помните!

Артюшок Євгенія,

3-А клас, ЗОШ №3,

м. Рівне

МИР

Коли ми чуємо слово МИР, нам стає легше на душі. МИР означає злагоду, щастя і дружбу. МИР – це надія і добро. МИР – це радість і тепло. МИР – це світло.

Чомусь багато людей у світі не хочуть жити в мирі з іншими. Через них виникають війни, як зараз у нашій країні. Наші хоробрі воїни хочуть встановити мир і гинуть за це у боротьбі з ворогами. Усім нам зараз дуже важко, але наш народ сильний та мужній і він вижене загарбників з рідної землі, тому що ми дружніші. Ми всі допомагаємо нашим воякам чим можемо.

Ми віримо в мир, віримо в перемогу!

Слава Україні!

Боброва Олена,

3-А клас, РГ «Гармонія»,

м. Рівне

Мир дитячими очима

Що для мене означає мир? Мир-це коли радісно на душі та весело світить сонце, співають птахи. Коли я можу спокійно

спати вночі та ходити в школу вдень. Вдома мої батьки та всі мої рідні. Цілий мій дім та все навкруги!

Але ніхто з дітей до останнього часу не знав, що таке війна. Я знаю одне – війна нікому нічого доброго не приносить, ні грошей, ні багатства, а приносить тільки розруху та страх...

Ми всі звикли до миру так, що перестали цінити його. Все змінили останні події в нашій країні.

Я за мир! Мир в сім'ї, родині, рідному місті, в нашій країні України!

*Войтюк Роман,
3-А клас ЗОШ №24,
м. Рівне*

Всі люди хочуть миру!

Мир – це гармонія і спокій, які повинні бути в душі кожної людини. Дружні відносини мають бути між всіма людьми. Божі заповіді і людські чесноти забезпечують мир на Землі. Впродовж всього життя ми вчимося і намагаємося бути добрими, чуйними, милосердними, вміти вибачати, вміти поділитися. Якщо дорослі люди не можуть впоратися із внутрішнім незадоволенням або образою, між ними виникає словесний конфлікт, який переходить у бійку. Конфлікт між першими особами держав переростає у війну. Ще війна буває загарбницька.

Зараз війна в Україні. Під час військових дій дітям небезпечно ходити до школи, відвідувати гуртки і просто гратися надворі чи вдома. Снаряди потрапляють в житлові будинки, на шкільні майданчики, руйнують школи. Гинуть дорослі і діти. По телевізору я бачив, як рятувальники роздавали хліб людям в окупованих територіях, а дівчинка просила олівці.

Люди, обираючи мир, переїжджають в інші області, свідомо кидаючи свою домівку, своїх друзів, деколи і родичів. Звикають до нового життя і всі разом мріють, щоб скоріше настав мир і вони змогли б повернутися додому.

Всі діти хочуть миру! Всі люди хочуть миру!

*Глинський Дмитро,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир – це стан спокою і гармонії.

Війна – це жах, це біль, втрати, велике горе. Війна не буває доброю, це завжди погано. Війна — це лихо для кожної людини, міста, країни та цілого світу. У світі не має гіршого ніж війна.

Через війну в нашій країні гинуть люди як військові так і звичайне населення. Руйнуються будинки, знищується людська власність. Часто дорослі і діти не мають, що їсти. Тривалий час втікають, переховуються. Особливо тяжко у війну дітям.

Через все це влада, та й звичайні люди повинні робити все, щоб до останнього моменту намагатися відвернути війну і зберегти мир.

Молюся, щоб в нашій країні закінчилася війна. Щоб жодна дитина не чула пострілів і вибухів, ніхто з нас не втрачав рідних, близьких, знайомих. Щоб вийшло яскраве сонце на нашу мирну землю.

Я голосую за мир!

Слава Україні – Героям Слава!

*Григоріченко Мілана,
3 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир!

Я люблю свою Україну! І пишаюся тим, що народилася і зростаю саме в цій державі, на цій неповторній землі. Я виступаю за єдину і цілісну Україну і не хочу, щоб агресори захопили мою країну. Усім серцем бажаю, щоб ми вільно могли спілкуватися одне з одним.

Нам випала нелегка доля, але, можливо, й щаслива, бо ми маємо можливість власноруч творити історію нашої країни. Ми всіма силами маємо зберегти цілісність своєї України, адже такої країни, як наша, немає ніде більше в світі. Я сподіваюся, що у нас все буде добре!

Я проти війни, я голосую за мир!

*Дем'янчук Анатолій,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я мрію про мир

Я мрію про мир, де всі будуть щасливі. Але поки що це неможливо – тому що в моїй країні йде війна. Батьки виховують в мені такі риси як доброта, милосердя, небайдужість до чужого горя. Коли я бачу по телевізору дітей, які стали сиротами, стискається серце і хочеться плакати...

Як ми повинні берегти мир? По-перше, знати, пам'ятати, цінувати тих, хто відвоював Перемогу. По-друге, не дати себе ошукати тим, хто сьогодні прагне відібрати нашу землю. Але цього не буде, бо ми – українці – мирна нація! Ми прагнемо миру і зможемо захистити його.

Сильні світу! Зупиніться і подумайте, що ви залишите для нас – ваших дітей і онуків, крім горя і сліз? Ми – діти, ми – мир!

*Діжурко Іван,
3-В клас,
Володимирецький районний колегіум,
м. Володимирець, Рівненська обл.*

Я голосую за мир

Коли ми їхали до прабабусі Наді, то побачили на зупинці військового. Його, мабуть, родичі проводжали на фронт, в зону АТО. Він тримав на руках маленьку дівчинку. Навкруги сяяло весняне сонце, літали над хатами голуби. Я був з батьками і сестричкою. І мені так жаль стало дівчинку та її тата. Я не хочу війни. Хай буде мир на Поліссі і у всій Україні та в усьому світі! Щоб ніколи діти не проводжали батьків на війну, а тільки на роботу. Я голосую за мир!

*Зубков Єгор,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Давно відгриміли і стали історією роки війни. Безсмертником, рястом заросли старі окопи. Та досі чути із могил гнівний голос: «Хай буде проклята війна!»

За мир на Землі віддали своє життя мільйони людей. Мир переможе війну, і ми будемо жити без крові і сліз. Я хочу бачити в небі ясне сонце, а на землі золотисті жита, не застелені хмарами гарматних вибухів.

То ж підносью чесні голоси на захист миру:

Щоб загинула навіки чорна ніч,
Щоб переміг всесвітній голос миру!

М.Рильський.

Геть, злочинці, не розпалюйте нову війну! Праці дорогу!
Хай мир панує на Україні! Я теж голосую за мир!

Ільчук Ірина,

3-А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Мир дитячими очима

Ось прийшов рік після кривавих подій на майдані. Тоді народ України вийшов відстоювати свою незалежність почалися сутички де гинули молоді українські хлопці. Кількість загиблих була дуже велика. Їх назвали «Небесна сотня». Ми будемо їх пам'ятати все життя. І тоді ніхто не думав, що ці події переростуть у справжню війну.

З розповіді мого дідуся, який пройшов Афганську війну, я знаю, що війна – це дуже страшно, це не тільки медалі ордени, але й страшні спогади про своїх загиблих друзів. Цього року 15 лютого відзначали 26 річницю виведення військ з Афганістану. І нагороджували не тільки воїнів-афганців, але і їхніх синів, які воюють на сході України. Приємно було бачити тих, кого нагороджували, але було сумно за тих, кого немає в живих.

Тоді я зрозуміла, що в нас на сході України іде справжня війна. Там гинуть солдати, мирні люди і діти. Дуже страшно, коли проводжають на війн людей бо не всі повертаються живими. Матері не дочекались своїх синів, жінки своїх чоловіків, а дітки татусів. Там воюють справжні герої України.

Слава героям!

Герої не вмирають!

Хай дасть Бог людям розум і запанує мир на всій Землі!

*Красавіна Анжеліка,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

МИР. Всього три букви, але як багато означає це слово.

Коли я говорю «Мир», перед моїми очима пропливають картинки. Блакитне, чисте небо над головою і сонечко сяє. Наша сім'я відпочиває на березі моря. Збулась моя мрія - я стою у Парижі біля Ейфелевої вежі.

Я дуже хочу, щоб діти, почувши слово війна, запитували: що це таке? І бачили війну тільки у мультфільмах. А для дорослих це було б лише нічним жахом. Хочу щоб влітку всі плигали і бігали по зеленій траві, а не ховалися у підвалах. Слухали пташиний спів, а не як стріляють солдати.

І ще я хочу сказати: я голосую за мир не тільки у нашій країні, а у всьомусвіті!

*Лісницький Михайло,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я хочу щоб був Мир і усе було добре. Щоб метелики кружляли, пташечки співали і всі раділи.

Я не хочу війни, і не хочу щоб хтось помирав.

Я хочу щоб діти були радісні, а у мене було майбутнє і щастя.

Я голосую за Мир.

Вбивати це гріх, тому цього не потрібно робити.

Благаю усіх!!!!

*Мазур Надія,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир-це радість людей, спокій. Мир-це коли чути спів пташок, коли спостерігаєш, як зацвіли квіти, коли видно захід сонця.

Війна-це сльози, розбиті серця, голод, загроза для життя, зруйновані будинки, знищене майно, смерть.

Війна-це дуже боляче, отже, я хочу, щоб на світі панував мир. Я голосую за мир!

*Матвійчук Марк,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я за мир

Я знаю, що таке жити в мирі. Мир – це спокій в країні, радість і усмішка людей. Дорослі ходять на роботу, а діти – в школу.

Я бачив, що таке війна. Це – страх, горе, нещастя. В людей немає їжі, зруйновані будинки. А саме страшне, що вмирають люди.

В моїй країні люди прагнуть миру. Я мрію, щоб в мирі жили всі діти і їх батьки, щоб солдати України повернулися додому. Нехай у всьому світі буде мир!

*Моряк Дарина
3-Б клас,*

*Моряк Богдан,
4-А клас,*

*ЗОШ I-III ст. смт. Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська обл.*

Хай буде мир

Хай буде мир від нині і до віку! Хай буде мир й замовкнуть війни злі... І сльози щастя на своїх обличчях відчують всміхнені усюди матері. Хай буде мир. Веселі будуть діти, спокійними скрізь стануть всі жінки і перестануть думати ночами, що десь коханий гине на війні...

Хай буде мир і замовкнуть всі гармати. Доволі крові, сліз, нещастя й бід. Хай відпочине змучений боями до праці звичний чоловічий рід. «Хай буде мир!» - звертаються до Бога, чоло зросивши потом, трударі, бо хочуть, щоб сміялись дзвінко діти на нашій древній українській землі...

Хай буде мир й замовкнуть війни злі... Хай у міцних обіймах всі народи ідуть у майбуття через віки...

*Найдич Регіна,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Історія людства доказала, що найголовнішим принципом життя є мир. Якщо хоч одна країна почне загарбницьку війну, то стражданням, бідам і смертям немає меж.

Українському народу не раз приходилося відчувати страх війни. Сучасній Україні вже в ХХІ столітті доводиться переживати жахи розрухи, гибелі народу. Уже рік Схід нашої країни палає у вогні. Сепаратисти безжально вбивають мирних громадян, намагаючись розділити на частини нашу державу. І дуже прикро, що це все організував Володимир Путін. На мою думку він не має честі. Мабуть матері Путіна соромно за свого сина.

Надіюсь, що зрадником миру рано чи пізно не минуться їхні страшні злочини проти людства.

Я сподіваюсь, що війна закінчиться вже сьогодні. Хай вічно панує мир на всій планеті! Нехай щасливими ростуть діти!

*Ніколайчук Богдан,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Людина народжується на землі, щоб бути щасливою. Не можна прожити без повітря, води, їжі, світла, тепла. Але найголовнішим у житті є сім'я: мама, тато, бабуся, дідусь. Це найдорожчі для мене люди. Вони завжди поруч зі мною.

Все це хороше може знищувати страшна війна. Ця біда ввірвалася в наші домівки зненацька і несподівано. Цей рік був схожий на страшний сон. Він щодня приходив до нас тривожними днями й ночами, нахабно стукав у вікна градами й автоматними чергами. Він змушував здригатися і кам'яніти від почутого по телевізору.

Гинули наші брати, батьки. Пізніше їх назвали Небесною сотнею. Вони мужньо захищали свою неньку-Україну, щоб ми жили в мирі і злагоді.

Я вірю і надіюсь, що у цій страшній війні ми переможемо, бо ми мирний народ і нас чекає світле і щасливе майбутнє. Зараз ми ще маленькі патріоти, але скоро ми станемо гідними нащадками наших старших друзів.

Щоб здійснилися всі наші мрії, нам потрібен мир і спокій на землі.

Панекало Богдан,

3-Б клас,

Сарненська ЗОШ І - ІІІ ст. №2,

Рівненська область

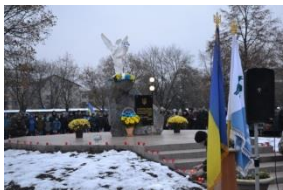
Про що розкаже обеліск

*І обеліск нагадує про тих,
що під гранітом вічним сном заснули (В. Сосюра)*

21 листопада 2014 р. у нашому місті відкрили новий обеліск, який назвали на честь Героїв Небесної Сотні. Моя тітка працює у відділі культури методистом і також приймала участь у відкритті. Від неї я й почув цю назву – Герої Небесної Сотні Майдану. А потім від мами дізнався про цих Героїв, яких розстріляли на Майдані снайпери. Я сидів у кімнаті і думав. Про цих невідомих мені людей. Мама сказала робити уроки та думки про незнайомих мені Героїв не виходили у мене з голови.

Події у столиці нашої країни, які збурили увесь світ, почалися більше року тому. Мама з татом часто переглядали новини, обговорювали спочатку побиття студентів, потім протистояння між «беркутівцями» та протестуючими. А потім я чув уривки їхніх розмов (які змовкали, варто було мені зайти у кімнату) про перших загиблих активістів Майдану: Вербицького, Нігояна та Жизневського. Потім у лютому з'явилась Небесна Сотня Героїв, які були розстріляні невідомими снайперами...

Пафосним та торжественним було відкриття пам'ятника цим загиблим за Україну патріотам у

нашому місті. Зібралось багато як звичайних людей, так і представників влади. Було сказано багато гарних речей. А потім вони пішли по своїм домівкам, до своїх рідних, залишивши Ангела самого...

Він залишився на самоті, квіти ще не зів'яли, на нього приємно було дивитися. Він нагадував нам про те, хто ми є, чого ми прагнемо і куди йдемо. Самотній Ангел нагадував нам про сторінки нашої історії, які ми не маємо права забути. Він нагадував нам про те, що багато українців так і не дочекалися

своїх дітей, батьків, які віддали життя за ідею незалежної України.

Всі про це говорили, всі навколо...

Квіти незабаром зів'яли...

Нещодавно ми ходили з однокласниками на виставу, яка відбулась в нашому Будинку Культури. Ми йшли повз Ангела, який самотньо білів серед жовто-багряних дерев. Я глянув на нього і мені здалося, що він плаче. Я розумію, що це була всього лише роса, але краплі текли з його очей... Мовчазний Ангел, який ніколи не розкаже про біль людську, про плач дітей, про крики допомоги. Мовчазний Ангел буде нести свою нелегку ношу до того часу, поки на його місце не поставлять новий обеліск, як нагадування нам про плин часу. Колись наші діти будуть читати про ці події зі сторінок історії, але зараз нам про це розповідають наші сумні Ангели. Вони кричать до нас, вони прохають нас – тільки не забудьте! Тільки будьте гідними! Не забудьте...

Україна зараз опинилася в дуже складному становищі, гинуть тисячі достойних українців, кладуть свої голови наші воїни – патріоти. Та я вірю, що ми все здолаємо, у нас все буде добре. Нам просто треба зробити все, почати з себе, аби ці страшні жертви не були даремними.

Ми маємо докласти всіх зусиль, аби бути достойними пам'яті цих Ангелів. Ми маємо вирости гідними українцями. Ми маємо передати через кілька поколінь той біль, надію, віру, які втілюють у собі такі обеліски. Мене часто запитують, ким я хочу стати, коли виросту. Я відповідаю, що пожежником. Але насправді я хочу вирости Людиною.

Мама каже, що інколи, для того, щоб очиститися, треба народитися заново...

Романік Роман,

3-В клас,

Володимирецький районний колегіум,

м. Володимирець, Рівненська обл.

Я голосую за мир

Я голосую за мир тому, що я расту в величній країні - Україна!

Зараз в нашій державі йде війна, гинуть наші брати і батьки. Я за мир тому, що хочу жити вільно, бути щасливим, багатим та сильним як духом, так і тілом. Рости посеред чистого поля, зеленого лісу і безхмарного сонячного неба.

Тільки в мирний час народжуються, живуть і ростуть справжні українці, які ніколи не стануть на коліна перед ворогом.

Я Українець - син свого народу, голосую за мир в Україні!

Русін Олександр,

3-В клас,

Володимирецький районний колегіум,

м. Володимирець, Рівненська обл.

Я голосую за мир

Мій рідний край, моя земля, велич Криму і Карпат. Все це безмежна моя Україна. Але в душі сум і жаль, коли бачиш, що є загроза всьому світлому і доброму, що є в мене зараз. Я люблю спів пташок, шелест вітрів, промінчики сонця, веселку в небі. І не дай Боже все це не побачити одного з днів. Тому я голосую за мир, за світле наше майбутнє, де житиму я і моя сім'я, моя родина і всі щасливі люди. Де світле моє і України. Я голосую за мир! Бо тут моя домівка, мої друзі і школа, за свободу і сильний дух мого народу. Я патріот!

Слава Україні! Героям слава!

*Фаріон Інга,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Мир – це стан, коли країни не воюють і не гинуть люди. У мирний час не чути вибухів, пострілів та плачу матерів. Мир потрібен усім, але розуміти це люди починають тільки тоді, коли стається лихо. Ім'я йому – війна. Ніхто не знає, звідки воно приходить, але передусім йому зв'язано ненависть між раніше братніми народами. Ще два роки тому наша родина безтурботно відпочивала в Криму, а вже сьогодні це ворожа земля, де нас називають “бандерівцями”, а колишній братній народ став для нас жахливим ворогом. Дуже важко повірити в те, що через цю криваву війну гинуть тисячі українців, які захищають нашу єдину країну.

Я дуже сподіваюся на те, що в Україні запанує мир та спокій. Хочеться прокинутися зранку з надією на те, що ця війна нарешті припиниться, і поганих звісток більше не буде.

Слава Україні! Героям слава! Хай назавжди квітне мир на планеті!

*Хом'як Арсеній,
РГГ, 3-Б клас,
м. Рівне*

Я – за мир!

АТО, війна, перемир'я. Як часто ми чуємо ці слова вдома, у школі транспорті. Ще недавно такі далекі і незрозумілі, сьогодні вони викликають неспокій, і хвилювання. А нам так хочеться миру! Бо мир – це спокій, безхмарне небо, і ясне сонце. Мир – це коли земля не здригається від вибухів, коли безтурботно сміються діти і батьки не хвилюються за життя своїх рідних, а в країні панує злагода, спокій та взаєморозуміння.

Я хочу, щоб воїни-герої, які сьогодні оберігають наш сон, повернулися живими і здоровими.

Я люблю свою країну, горджуся тим, що Українець!

Війна, АТО, неспокій, страх.
Страждають, гинуть люди.
Страшні слова! Страшні слова!
Страшніших вже не буде!

Ми прагнем миру на землі.
Радіти сонцю, квітам.
Щоб в щасті й спокої жили
Усі – дорослі й діти!

Білик Тарас,

*4 – Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Нам потрібен мир!

Кожна людина на землі хоче бути щасливою. Найголовнішою запорукою щастя є мир. Тому більшість людей прагнуть жити в мирі та злагоді. Але деякі агресори прагнуть захопити чужі землі, правити над іншими народами. Вони розпочинають війни, приносячи горе, страждання та смерть мільйонам людей. Тому ми повинні берегти і цінувати мир, тому я голосую за мир.

Ковтунович Катерина,

*4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Вся моя родина голосує за мир та спокій у нашій країні. Кожного вечора ми всією сім'єю сідаємо біля телевізора та дивимося жахливі новини про події, що відбуваються на українській землі. Зараз на сході нашої країни точиться запекла війна з ворогами України. Ці, як на мене, жорстокі люди хочуть поділити нашу мирну, щасливу, багату Україну. Мужні та хоробрі воїни захищають нашу землю. Але скільки ж невинних солдатів гине кожного дня...

Я голосую за мир! І дуже хочу, щоб ця незрозуміла та нікому непотрібна війна назавжди закінчилася. І щоб в серцях українців вселилися спокій та впевненість у завтрашньому дні,

щоб очі світилися радістю, а на вустах не зникали щасливі посмішки. Ось це і буде справжній мир!

*Кучерук Софія,
4-А клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Мир – це чисте небо

Я, як і всі люди мрію про ясне та сонячне небо. Щоб у ньому літали співучі птахи і дарували свою мелодію. А сонечко голубило своїм ніжним промінням. Нічне небо милувало зірками та місячним сяйвом.

На жаль, це зараз тільки у мріях багатьох українців. На сході Батьківщини йде війна. Сонце затьмарює дим від пострілів та гармат. Нависло криваве небо. Це краплини крові тих героїв, які полягли в бою за нашу Україну. Там сльози тих дітей та матерів, які втратили своїх синів та батьків.

Війна – це найстрашніше, що може бути в нашому житті. Я хочу мирного неба! Я голосую за мир!

*Миронюк Вікторія,
4-А клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Лист солдатові

Добрий день, дорогий солдате, оборонцю моєї землі!

Пише Тобі незнайома дівчинка Вікторія. Мое ім'я означає перемога. Усім серцем бажаю, щоб носієм перемоги був і Ти. Я знаю, що на сході України йде війна, але завдяки Тобі у моєму місті все добре. Діти ходять до школи, спілкуються з друзями, а сонце не затьмарює дим від пострілів. І тому ми дуже вдячні тобі за те, що оберігаєш наші кордони.

Довгий час Україна була вільною і незалежною і з твоєю допомогою вона залишиться такою і надалі. Я хочу, щоб куля не пробила твій бронезилет. Щоб ти зі своїми побратимами повернувся додому здоровий і неушкоджений.

Я голосую за мир! Закликаю жити в мирі й злагоді!

Онищук Всеволод,
4 – Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне

Ні війні!

Всі ми знаємо, що таке війна і не хочемо туди потрапити. Коли ми чуємо це слово, ми відразу думаємо про тих, хто бере у ній участь. Чи будуть жити вони далі, чи погинуть на полі битви? Всі ми хочемо жити дружно і мирно. Мир всіх нас об'єднує. Якщо ми із своїми близькими та рідними будемо жити в мирі та злагоді, то вони допоможуть вам, виручать у біді. Кожна людина хоче, щоб на землі був мир, але інколи сама його руйнує. Без миру жити тяжко. Я хочу, щоб у світі панувало добро, тому я голосую за мир!

Пупич Віталій,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.

Мир планеті – щастя дітям

Мир... Чи задумувався хтось із нас над цим словом? Мир – це коли світить сонце, це чисте й безкрає небо над головою, це коли лунає дитячий спів, коли шумлять пшеничні поля і всім навкруг затишно і весело.

Я дуже хочу, щоб з нами і нашими рідними ніколи не було бід. Щоб діти раділи кожному дню, щоб в них було бажання вчитися не тільки в школі, а вчитися бути гарною, гідною людиною нашого суспільства. Я лише маленька людина у великому Всесвіті, та скільки багато добра я можу зробити.

Українці – мирний, волелюбний народ. З давніх-давен наш народ сів хліб та складав пісні. В піснях прославляв мир, любов та сім'ю. Якби зараз всі українці не забували про це, то не було би війни, горя та сліз.

Тільки в мирі, дружбі й злагоді ми будемо як одна сім'я. Ми, маленькі українці, голосуємо за мир у всьому світі.

Плюхіна Ірина,
4 - А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Я голосую за мир!

Про мир і щастя люди мріяли завжди. Всі люди мріяли про те, аби ніколи не було війни. А сьогодні одне з найдорожчих слів у нашій країні – слово «мир». Нам потрібен мир, щоб будувати нові міста, вирощувати жито та пшеницю, щоб ходити до школи, щоб співати веселі пісні, щоб бачити щасливі та веселі очі мами і тата.

Ми любимо мир. Найбільше щастя в світі – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно, земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, щоб зробити світ прекраснішим. Мир на землі – це коли є мама і тато, ніхто не гине у боях.

А мир починається з самої людини. Бо світ дістався нам надзвичайно чудовий, чарівний. І треба любити це чудо природи, захоплюватися і вміти милуватися ним, спостерігати, переживати і пам'ятати, для чого ми прийшли у цей світ. А приходять у світ людина для добра і радості. Отож, завдання кожної людини на землі – творити добро.

Трифан Максим,

4-Б клас,

Рівненський НВК №2 «Школа-Лицей»,

м. Рівне

Чому плачуть солдатські матері ?

З першої миті життя над нами обличчя матерів. У тривозі, в любові і надії вдивляються матері у своїх дітей, сподіваючись і прагнучи щастя для них. Усім своїм життям і працею, прикладом і вихованням утверджують в нас кращі риси людяності і добра. Закривають грудьми, навіть ціною власного існування від усього лихого. Та не можуть матері захистити своїх дітей від війни, коли вона палить рідну землю. Одривають від серця юних синів і посилають захищати Вітчизну. Тому війни, найперше, спрямовані проти матерів. І немає нічого справедливішого, як над полеглими схилить своє лице.

Мати - Вітчизна. Матері все життя дивляться нам услід, вирядивши сюди. Так і стоять на початку всіх наших доріг, навіть коли їх не стає. Стоять і дивляться... І бажають нам добра і щастя.

Багато воїнів безвинно загинуло в ХХІ столітті. Для них залишаться добрі слова і могила. Вони пішли з цього світу передчасно. Голови вони поклали за народ за волю. Коли уявно глянути з космосу на Україну, засіяну безліччю могил, то вона, як одна велетенська могила.

Стоять і сумують могили, а над ними плачуть солдатські матері...

*Сидоров Іван,
4-А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я Маленькій Українець, вірний своїй Батьківщині. Дуже люблю своє рідне місто Рівне. Мені хочеться, щоб люди в моєму місті були усі усміхнені, щасливі та здорові. Мир потрібен нам усім!!!

Моїм батькам потрібен МИР, щоб бачити кожного дня наші усмішки, щоб вони не переживали, за те, що у нашій країні війна. Я не хочу, щоб наші солдати гинули на війні, залишаючи свої сім'ї та дітей. Хочеться, щоб усе було як раніше. Цікаві та приємні новини по телевізору. Мирне небо над головою. Ніякої війни, ніяких заплаканих очей.

Я голосую за МИР, тому що я люблю свою Україну, люблю всю її красу та мову її солов'їну!

*Сиротюк Вікторія,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми маленькі ліхтарики миру

Я школярка і в мене є мрія. Я дуже хочу, щоб Україна була як одна велика сім'я. тоді люди будуть щасливі. Діти спокійно будуть ходити до школи і дитячі садочки. А зараз іде війна і гинуть люди... Україні потрібен мир!

Ми, діти, допомагаємо дорослим, підтримуємо наших воїнів на передовій своїми малюнками, листами. Тому що ми – маленькі українці говоримо на весь світ «Ні – війні, так – миру!»

*Судук Андрій,
4 – Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я люблю свою Україну. Я пишаюся тим, що народився і зростаю саме в цій державі, на цій неповторній землі. І я сьогодні, як і весь мій народ, вболіваю за ту ситуацію, що сталася. Я хочу, щоб ми жили в мирі. І не треба нас роз'єднувати, бо ми всі єдині. Україна єдина !!!

Війна –це найстрашніше, що є у світі. А громадянська війна, коли брат іде на брата – просто жах. Ми - українці, росіяни, білоруси – братні народи і повинні жити в житті і злагоді. Сподіваюся, що Росія це зрозуміє. Я проти війни! Я голосую за мир!!!

*Щенович Олександр,
4 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир планеті – щастя дітям

Я живу в прекрасній країні – це Україна! Тут народились і живуть мої батьки, брат і всі рідні мені люди. Ми з гордістю називаємо себе українцями.

На даний час в нашій державі відбувається війна. Вона ніби ненажерливий звір забирає життя у людей. Хтось з цих людей був чийсь сином, братом або батьком. Тяжких страждань зазнали мільйони невинних людей і дітей. Там, де війна, там дитячі сльози. Війна забирає в дітей радість, сміх і мирне небо.

Я так хочу, щоб в Україні настав мир. Адже мир – це любов, мир – це дружба, мир – це сонечко для всіх. Мир – це щастя народів і його треба берегти.

*Басовець Вероніка,
5-Б клас,
Квасилівський НВК школа-
лицей,
Рівненська обл.*

Мир і Війна (казка)

Жили собі двоє приятелів: одного звали Мир, а другого – Війна. Вони обоє були високі, сильні та дужі, але Мир

добродушний, скромний і привітний, а Війна злий, хитрий та пихатий. Часто приятелі сперечались між собою про те, що краще на світі – добро чи зло і в кожного була своя правда.

Якось вирішили вони піти в світ у пошуках правди, і де її знайдуть, там і залишаться жити. Ідуть вони день, ідуть місяць, аж раптом натрапили на роздоріжжя, на якому стоїть великий камінь з написом: «Підеш праворуч – потрапиш в місто добра і миру. Підеш ліворуч – потрапиш в місто смерті і війни» . Ось тут їхні дороги й розійшлися: Мир вирішив піти праворуч, а війна ліворуч, адже кожен із них вважав, що саме там їхня правда.

Після довгої дороги кожен із них знайшов своє місто. У місті добра Мира зустріли тепло і привітно, нагодували, дали новий одяг, бо старий перетворився на лахміття, знайшли місце для відпочинку. Люди в цьому місці були дружні, роботящі, веселі, щасливі, бо вірили в любов та добро. Миру тут дуже сподобалось і він вирішив оселитись. Війну ж в місті смерті зустріли такі ж люди як і він сам – злі й сердиті, але вони були ще й зі зброєю. Кожен день тут стріляли, вбивали та все руйнували. Війні це подобалось, він і сам взяв зброю. Дуже йому хотілось зустрітись з Миром та похизуватись, який він став сильний та всемогутній. Але не довго Війна був таким самовпевненим, бо смерть настигла його в тому місті. Через постійну стрілянину та вибухи, місто смерті повністю згоріло і нічого живого там не залишилось.

Мир весь час згадував свого приятеля і вирішив з ним зустрітись. Він повернувся до роздоріжжя та пішов ліворуч. Довго блукав та, нарешті, прийшов до міста смерті. Але замість того, щоб зустріти там Війну, він побачив одні руїни і подумав: «Правда в кожного з нас була своя, і кожен знайшов те, чого хотів. Та добро сильніше за зло. Воно завжди перемагає».

*Гринич Вадим,
5-А клас НБК № 12,
м. Рівне*

Чому плачуть матері солдатів?

Найціннішим скарбом для кожної матері є її дитина. З раннього дитинства батьки навчають творити добро, любити свій край, зростати патріотами. Швидко дорослішають діти, обирають свій життєвий шлях, вилітають із рідного гнізда.

Ще з давніх-давен особлива увага зверталася на виховання хлопчиків. Із них намагалися виростити хоробрих і сміливих воїнів, вірних своєму народові та країні. Під час війни багато синів пожертвували своїм життям за волю й незалежність Вітчизни. Багато сліз пролили їхні неньки, оплакуючи своїх молодих синів.

Мені дуже хочеться, щоб ніколи не було воєн, щоб люди жили мирно, дружно, милувалися безхмарним небом, слухали спів солов'їв, шум легкого вітру у верхів'ях дерев, навчалися, робили відкриття, ростили дітей. Маю надію, що наші рідні матусі ніколи не плакатимуть від безсилля, що не можуть захистити своїх дітей від куль, зрад, воєн, нещастя.

Давидюк Олександр,

*5 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Мир дитячими очима

Скільки існує світ - стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу.

І над цими глобальними катаклізмами хтось стоїть, комусь не йдеться все захопити, підпорядкувати собі, володіти.

На жаль, війни роблять не народи, а лише окремі постаті. Стільки історій існує про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу - і так важко зупинити кровопролиття.

А життя у людини лише одне, і воно не повториться.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Це дуже добре, нехай хоч матері наші спокійно сплять. Але і такою терплячою теж не можна бути. Адже ми зараз не живемо, ми існуємо, щоб не померти. Це дико після стількох років цивілізації, при такому розвитку культури, при наявності такої

історії. Так не може бути довго! Просто це протиприродно. Адже існують світові закономірності. Мабуть, ми переживаємо зараз сутужні роки. І не може бути, що ніколи нічого не зміниться. Зміниться обов'язково! Шкода лише, що наше життя уже пройде...

*Дем'янчук Віра, 10 років
5 - В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за Мир

Як хочеться зараз щоб в нас в Україні панував мир. Зараз у цю хвилину нам важко переживати смерті близьких і рідних для нас людей. Вони захищають нашу Україну від загарбників. Ми із сестричкою стараємося допомогти їм чим можемо. Двоє співаємо на благодійних концертах і віддаємо кошти для закупівлі всього необхідного захисникам Батьківщини. Дуже хочу, що б швидше ця війна закінчилась. І всі люди могли повернутись до своїх домівок. Жили мирно і щасливо. А ті воїни, які захищають нашу Україну повернулись додому живими і неушкодженими. Мир – це чисте небо над головою. Я голосую за мир!

*Дем'янчук Ольга, 9 років
5-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Війна і мир дитячими очима

Усі люди, за віковою категорією, звичайно, знають, що таке війна. Вона – це багато смертей. Коли безневинних вбивають дітей та дорослих. На жаль, у цей час у нас проходить війна. Але я знаю, що ми ніколи не здамося і будемо йти до кінця. Так, як мій дідусь - Дем'янчук Степан Якимович, коли воював проти фашистів. Він цінував і прагнув, щоб на землі панував мир. Ми ніколи не забудем його добрі вчинки, які він робив заради нашого майбутнього. Давайте разом підтримаєм наших воїнів, які зараз захищають нашу Батьківщину. Ми завжди будемо їх пам'ятати. Я надіюсь, що ми все ж – таки досягнем

чогось у житті. Щоб жити у вільній європейській країні –
Україні. Слава Україні! Україна понад усе!

Клименко Катерина,

5 класс,

с. Рудня-голубовка,

Клинцовский район, Брянская обл.

Российская Федерация

Никто не забыт и ничто не забыто

Что может быть страшнее, чем война?

Лишь горе и страдания несёт она

И счастье отнимает у людей,

Любимых разлучает и друзей.

Война – это горе, слёзы. Она постучалась в каждый дом, принесла беду: матери потеряли своих сыновей, жёны – мужей, дети остались без отцов. Тысячи людей прошли сквозь горнило войны, испытали ужасные мучения. Но они выстояли и победили.

Пожалуй, нет ни одной семьи, в чью судьбу безжалостно не ворвалась война. Вот и в моей семье есть её участники.

Напалов Григорий Тимофеевич родился в Чернобыльской области в 1920 году. Здесь прошло его детство и юность. Но вдруг война! Прадед отправился на защиту своей Родины. Воевал на третьем Белорусском фронте. Был артиллеристом, командиром артрасчёта гаубицы (это большая дальнобойная пушка). Форсировал реки Немон и Березину. Шли ужасные бои. Повсюду стреляли, убивали. Люди жили в голоде и холоде. Прадедушка был ранен, но всё-таки остался жив. За мужество и отвагу, проявленную в боях, был награждён орденом и медалями. После войны завёл семью. Работал на севере, помогал восстанавливать страну из руин. Затем переехал в Клинцы и до смерти прожил здесь. Умер в 1989 году.

Я горжусь им! Мне хочется поблагодарить наших прадедов за их мужественный подвиг, за то, что они, не жалея своей жизни, боролись за мир в нашей стране, за то, что сейчас я живу спокойно, за то, что я вообще существую на этом свете. Спасибо Вам!!!

*Мандзюк Анастасія,
5-А клас НВК № 12,
м. Рівне*

Мирного ранку, земле моя!

Щоранку я прокидаюся у своєму ліжечку, розплющую тихенько одне око, друге. До мене вже простягає ласкаві довгі руки-промені сонечко крізь шибки, залітає в кімнату пустунвітерець. Мама ніжно цілує мене у щічку. Починається для мене новий день, сповнений відкриттів, пошуків, таємниць...

У моїх ровесників день починається подібно. Хтось любить, розпочати ранкову зарядку. У когось розписаний по хвилинах увесь день, а хтось за ранковою кавою роздумує, чим би зайнятися...

Сонце піднімається вище, розгулює по небесному куполі. Діти поспішають до школи, дорослі йдуть на роботу чи займаються якимись справами. У святкові і вихідні дні люди відпочивають, цікаво влаштовують дозвілля.

Моя родина любить при нагоді вирушити за місто на природу, подихати свіжим повітрям, послухати спів пташок, дзюрчання гомінливого струмка, влаштувати змагання, пограти у веселі ігри чи поспівати українських пісень. Та таке спокійне та щасливе життя можливе лише тоді, коли з блакитної мирної високості світить сонце чи спалахують уночі тихі срібні зірки, що оточують серпик місяця. Я так хочу, щоб на землі панував мир, щоб мої рідні і близькі були живі та здорові. Кожен має усвідомити. Яку небезпеку несуть війни й конфлікти. Правителі всіх держав, закликаю вас: збережіть мир на такій чудовій, неповторній, єдиній планеті – Земля!

*Молчанова Анастасія,
5 клас, п. Первое мая,
Клинцовский район, Брянская обл.
Российская Федерация*

Я хочу жить в мире

Мы хотим, чтобы мирное небо
Не знало пожаров войны.
А.Бачило

Война... Как много говорит о себе это слово! Сколько горя и страданий принесла народам Великая Отечественная война? Сколько дедов и отцов, мужей и сыновей не вернулось с полей сражения? Сколько детских сердец сгорело в пожирающем пламени гитлеровских огнёмётов?

Что может быть страшнее, чем война?

Лишь горе и страдания несёт она...

Только земля-матушка знает и помнит эту боль своим израненным телом и бесстрашной душой. Это она поднимала сыновей своих на смертный бой с ненавистным врагом и принимала их безжизненные тела в свои скорбные объятия.

Годы войны были тяжёлыми, голодными и безрадостными. Но на фронте наши солдаты находили в себе мужество и часто поступали как настоящие герои. И в тылу женщины, старики и даже дети делали всё для Победы. Они совершали трудовые подвиги.

Моя прабабушка, Шитая Варвара Романовна, была труженицей тыла. Она родилась 17 декабря 1910 года в селе Мартьяновка. В семье было пятеро детей: четыре дочери и сын Николай - участник Великой Отечественной Войны. Совсем юной ей приходилось сутками работать в поле на лошади вместо мужчин, выращивая хлеб для солдат, сама не имея права его есть. Каждый колосок учитывался. Трудилась в колхозе «Трудовик». Жили бедно, есть было нечего. Осенью колхоз выкопает картошку, а весной люди идут перекапывать поле и собирать гнилую картошку, чтобы поесть. Собирали прошлогодние колоски ржи, жёлуди, которые молотили на мельнице, лебеду. Пекли хлеб и лепёшки. После трудового дня, в восемь часов вечера, собирались в клубе. Там девушек учили сестринскому делу, сборке и разборке винтовки, сообщали военные новости, учили маршировать. Часто проводили военные учения. В их мыслях было одно: когда же всё это закончится, и они верили в Победу, верили в лучшие времена.

Все люди в то время жили верой, верой в Победу! Она, пережившая войну в юном возрасте, знала цену куску хлеба. Я

горжусь ею! Хочеться поклониться всім, хто трудився в тилу, хто воевав і умирал на фронтах Великої Отчужественної війни, щоб спокійно спали діти, щоб радовалися, любили, були щасливі люди.

В одинадцятилітньому віці я розумію, що головна мрія всіх людей, живших на нашій планеті одна: «Тільки б не було війни! Мир во всьому Мирі!»

Мир в кожному домі, в кожній країні!

Мир – це життя на планеті!

Мир – це сонце на нашій Землі!

Мир потрібен дорослими дітями!

Снігур Анастасія,

5-А клас, НВК «Колегіум»,

м. Рівне

Пане Президенте Росії!

У мене немає можливості з Вами зустрітися, але я дуже хочу, аби Ви мене почули.

Мої прадідусь і прабабуся родом із Росії, але я народилася в Україні й цим пишаюся. Можливо, в державі і є деякі негаразди, але, на мою думку, Ви спеціально погіршуєте ситуацію в моїй Батьківщині своїм втручаннями. Ви, наче злодій, прийшли в чужий дім і вкрали у моєї держави сонячний Крим. А зараз хочете підкорити ще одну невід'ємну частину України – Донбас. Але я вірю, що Крим – наш, він неодмінно повернеться, і я знову поїду туди відпочивати.

Узимку сутички в Києві на вулицях Інститутській, Банковій, на Хрещатику мені здавалися найгіршим, що могло статися за всю історію мого життя. Але після вбивств в Одесі, Маріуполі, Донецьку, кровопролиття у Донбасі мені стало ще страшніше! Невже це справжня війна?! Адже я думала, що дорослі люди вміють домовлятися, що вони цінують життя й збережуть його для наступних поколінь.

Я голосую за мир!!! Адже мир – це гармонія, спокій, злагода. Мир – це чисте небо, дитячий сміх, квітучі клумби... Мир – це моє майбутнє!

*Храмцова Марина,
5-А класс,
с. Гордеевка, Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

Вот уже прошло почти семьдесят лет с того дня, как закончилась Великая Отечественная война. Многое изменилось с тех пор, но навсегда останется неизменной значимость той Великой победы, подвига, который совершил народ, ради женщин и детей, ради внуков и правнуков, то есть ради нас с вами. Сколько людей погибло, совершая этот подвиг, сколько сил и терпения было потрачено, чтобы мы, их потомки, жили в мире и согласии!

Теперь ежегодно майским днём представители четырёх поколений возлагают цветы к обелискам, монументам. Это доказательство того, что все помнят, какой ценой завоевано счастье. Алые гвоздики на фоне мрамора, словно капли крови, пролитые во время войны ради свободы любимой родины. Многие, отдавая дань защитникам страны, проговаривают: «Спасибо тебе, солдат!».

Я тоже благодарна своему прадедушке Передня Алексею Иосифовичу за то, что он храбро сражался в боях, за то, что дал мне возможность жить под чистым небом, расти в независимом государстве. Прадедушка знал, что главное - не покоряться врагам, не падать на колени, быть мужественным и стойким. Он

учил своего сына Петра (моего дедушку) храбрости и отваге, показывал ему фронтовые фотографии, гордился наградами и орденами, рассказывал о своей жизни.

Дедушка рассказывал, что мой прадедушка жил в тяжелое время в далеком 1924 году. Он родился в поселке Борец Брянской области Гордеевского района. В 1943 году был отправлен на войну, был артиллеристом в битве под Сталинградом, служил честно и бескорыстно. В бою был ранен в живот, перенес несколько операций. Но любовь к Родине подняла его на ноги, и он быстро окреп и воевал до окончания

войны. По ее окончании еще год служил в Прибалтике.

Прадедушка хотел, чтобы моя жизнь была намного легче, говорил, что надо стремиться к пониманию и уважению людей других рас и наций. Высота человеческого подвига определяется силой любви к жизни. Чем сильнее эта любовь, тем непостижимее

измерение героизма.

Жизнь в тылу тоже была очень трудна. Мужчины защищали на фронте Родину, а на плечи женщин и детей легла вся непосильная тяжесть работы. Фронт нужно было накормить, одеть, дать в руки оружие.

Когда началась война, моей прабабушке, Суздаленко (Передня) Марии Павловне, было девятнадцать лет. Она часто, со слезами на глазах, вспоминает то тяжёлое время: «В войну жилось трудно, - рассказывает она, - еды было мало. Деды сеяли хлеб своими руками, а потом всем колхозом пололи его. Ели крапиву, медуницу, лебеду. Весной копали гнилую картошку в надежде найти хорошую, конечно, замёрзшую, но для нас тогда она была сладкая, как сахар. Вязали снопы, по восемьсот снопов за день». Сейчас моей прабабушке в феврале исполнится 93 года. Я очень ею горжусь, ведь она является образцом для подражания. Ведь сколько было нужно смелости, мужества, отваги, чтобы пройти эти тяжелые годы войны. И я рада, что моя прабабушка осталась жива, ведь благодаря её рассказам, рассказам бабушки, я буду знать, как тяжело жилось нашему народу, как потом и кровью была выкована наша Победа.

В войну люди показали, на что способен русский народ. Уходит поколение, вынесшее тяжёлый груз. Но народная память хранит подвиги и неслыханные страдания. «Никто не забыт и ничто не забыто» - эти слова обращены к ветеранам, которые не только выстояли, подняли из руин и пепла родную землю, но и возвысили её своим героическим трудом. В благодарной памяти людей вечно будут жить подвиги бойцов, командиров, партизан - бессмертные дела поколения

победителів. І я горжусь славою своїх предків, дорожу іменем свого любимого прадедушки.

*Шевченко Олександра,
5-В клас, НВК №2 «Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

- Мамо, мені наснилася війна. Це було жахіття. У людей цілилися снайпери, а потім вони падали, і з їх сердець текла кров. Там були діти, які плакали в тумані, але їх ніхто не чув. Ворожі танки стріляли в будинки, а їхні уламки падали на людей. А потім у тумані я розгледіла солдатів з синьо-жовтими стрічками, які зникали у тумані, і кричали «Україна єдина навіки», а їх командир сміливо вів батальйон вперед.

Мама пригорнула Оленку до грудей та сказала:

-Не бійся, все вже позаду.

Оленка питає:

-Мамо коли приїде тато?

-Сьогодні ввечері. Якщо хочеш його зустріти, я дозволяю тобі лягти пізніше.

-Так, звісно. Я піду намалюю малюнок татові.

Пройшов день, настав вечір і тут у двері квартири хтось постукав. Мама Оленки відчинила двері. У квартиру зайшов щасливий, але втомлений чоловік. Тут, звідки не візьмись зі своєї кімнати вилетіла Оленка. Вона кинулася батькові на шию і тихо промовила:

-Тату, я тебе дуже люблю, а ще я за тобою дуже скучила!

*Бяла Надія,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир - мрія народів світу

Війнуло холодом крижаним. Померкло сонце...

Війна... Невже ця лиходійка на моїй рідній землі? Чому? Чим ми завинили так, Господи?

Люди усієї планети хочуть миру. Чому ж точаться війни? Хто відповість за мільйони людських життів? Я не можу

зрозуміти цієї війни. Невже росіянам мало своєї землі, і вони ще хочуть уврати нашої, української?

Наш народ ніколи не зазіхав на землі сусідів. Нам не треба чужого, але і свого ми ні п'яді не віддамо.

Із першим боєм годинника, який сповістив про прихід 2015 року, я і всі мої рідні загадали лише одне бажання: хай буде мир!

Не повернути вже тих, які пішли “за межу”, то нехай украдені території знову стануть частиною України.

Прошу вас, люди, помолімося за тих, хто віддав своє життя, попросімо у Господа Бога: хай буде мир, спокій і злагода у нашому домі - Україні і на всій Землі.

Добровольська Вероніка,

*6 клас, спеціалізована школа-інтернат
м. Шепетівка Хмельницька обл.*

Мир у моїх очах

Мир на землі – це затишок і тиша. Я ще школярка, але розумію, як важливо зберегти мир на всій землі. Дуже хочу, щоб зникла жорстокість і непорозуміння між державами.

Україна – найкраща, самостійна, незалежна держава. Ми живемо в родючій, прекрасній Україні. Мова наша чудова, багата, солов'їна. І тому, ми просто зобов'язанні зберігати мир і захищати свою країну.

Зараз непростий для всіх нас час, загинуло багато невинних мирних жителів, дітей, солдатів. Багато дітей залишилося сиротами. Я не хочу бути дитиною війни, не хочу бачити Україну в вогні, не хочу, щоб моя земля омивалася людською кров'ю. Хочу, щоб ми всі жили під мирним небом і в кожній оселі було чути дитячий сміх, а не гіркі сльози матерів, дружин, сестер. Тому що мир, це найдорожче, що є на землі. Бережімо його, адже життя у нас одне і таке прекрасне. Я голосую за мир на моїй Батьківщині.

Колодич Дарина,

*6-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир – мрія народів світу

Величезне щастя для нашого покоління – жити в мирний час. Практично рік тому ми чули тільки про відлуння Другої світової війни, могли тільки увлести увесь цей жах, біль, людські втрати. Сьогодні ж переживаємо за своїх батьків, братів, усіх мирних людей, які можуть втратити своє життя у так званій антитерористичній операції. Чи стане нормальна здорова людина приносити чужі життя в жертву власних амбіцій чи фанатичних ідей? Чи це сила влади, що здатна легко підкорити того, хто пізнав її отруйно-солодкий смак?

І на противагу деспотам постає відчайдушний український патріот-солдат, який віддасть своє життя за свободу Батьківщини.

Усі народи світу хочуть миру. Наш український працьовитий щирий народ прагне миру понад усе. Ми відстоюємо завжди наші права, єдність. Народ, який нищать, ставлять на коліна, але він не кориться! Встає, гордо здійсмає голову, і йде вперед – до кращого майбутнього. І я вірю, що настане той день, коли усі люди не будуть чути постріли, не будуть тікати зі своїх домівок, сидіти у темних холодних підвалах. Маленькі діти будуть радіти крапелькам тихого дощу, який змиє болі та страждання. Я переконана, що настане той день, коли увесь жах скінчиться, коли всі люди в усьому світі будуть жити мирно і щасливо!

Mackiewicz Kamila,

Klasa 6A

Szkoła Podstawowa № 67,

Katowice

Dusza nie znalazłaby tęczy, gdyby oczy nie знаły łez¹

Tak naprawdę, każdego z nas może spotkać tragedia . Każdego z nas może spotkać i niesamowite szczęście . I jedno i drugie ma swoją historię.

Gdybys sobie wyobraził jak w niektórych miejscach jest strasznie. No właśnie...

Nie dasz rade sobie tego tak po prostu wyobrazić. Zapewne siedzisz teraz w przytulnym mieszkaniu , domu, bądź jeszcze innym miejscu i nie masz pojęcia jak wygląda tragedia. Za oknem świeci słońce, pada śnieg i zadaj sobie pytanie jaką twarz ma tragedia?

Czy strach jest wtedy, gdy ktoś ci bliski, ktoś kogo kochasz idzie

oddać życie za ojczyznę? Nie wiesz czy przeżyje.

Czy szczęście to wtedy ,gdy ta osoba wraca żywa ,zdrowa i możecie się radować że nic się nie stało? No, ale niestety nie zawsze tak jest.

Dlatego obserwując sytuacje na Ukrainie mam wrażenie ,że cały świat nie rozumie wojny jaka dotknęła Ukrainę i jej naród.

Zdaję sobie sprawę, że moje słowo jest kroplą w ogromnym oceanie, ale jesli wszystkie dzieci świata przemówią do dorosłych to może ten ktoś, zrobi coś by mój tata, czyjś mąż, młodszy lub starszy brat nie będą musieli oddawać życie za ojczyznę.

I na koniec chce zacytować znanego Martina Lutera Kinga: “Musimy nauczyć się żyć razem jak bracia, jeśli nie chcemy zginąć razem jak szaleńcy”.

¹ Cytat .J.V.Chevey

Мытницкая Снежана,

6 класс,

с. Глинное, Гордеевский район,

Брянская область,

Российская Федерация

Никто не забыт, ничто не забыто

Семьдесят лет отделяет нас от времён Великой Отечественной войны, от Победы. Всё меньше остаётся ветеранов, которые могут как очевидцы и участники рассказать о том, чем была война для нашей страны. Может быть, через много лет люди почти не будут вспоминать об этой войне. Как можно забыть ужас, который пережили наши близкие.

Из фильмов, рассказов ветеранов я так представляю войну: зловещие языки пламени, рвущие всё на пути, искажённые ужасом лица женщин, прижимающих к себе перепуганных детей, стоны раненых, грохот орудий, свист пуль. Всюду трупы людей, недавно думавших о будущем, надеявшихся на встречу с родными. Всё это и есть война – самое страшное событие, которое только может случиться в истории человечества.

Я хочу написать сочинение о моей прабабушке, Толстовой Марии Михайловне. Она родилась в 1927 году в небольшой деревне Займище Гордеевского района. Была старшим ребёнком в семье. В 1936 году семья переехала в село Глинное Гордеевского района. До Великой Отечественной войны

прабабушка обучалась в Глинновской школе, помогала во всём своим родителям .В 1941 году ей исполнилось четырнадцать лет. Вместе с ребятами она мечтала и строила планы на будущее. Но этим мечтам не суждено было осуществиться.

Грянула Великая Отечественная война. Мария Михайловна со слезами на глазах вспоминает, как 22 июня 1941 года по радио в центре села, жители с замирающим сердцем слушали заявление Советского правительства о нападении фашистской Германии на СССР.

В июле 1941 года отца моей прабабушки и других мужчин призвали на фронт. К этому времени все в селе заговорили, что немцы совсем близко. Женщины села посменно каждый день отправлялись рыть окопы и противотанковые рвы в направлении Красной Горы. Вместе со взрослыми женщинами в этих работах участвовала и моя прабабушка. Это была её личная инициатива .Однажды , приехав на работу на подводах, прабабушка и женщины из её села не застали своих сменщиц на рабочем месте. Везде царил хаос - засыпаны землёй частично или целиком почти все вырытые окопы и противотанковые рвы, на поле валялись клочья окровавленной одежды. Женщинам сообщили, что за несколько часов до их прихода налетел немецкий самолёт, сбросил бомбы. Из всех людей ,находившихся в то время на поле, уцелели лишь две женщины. Им во время бомбёжки удалось пробежать через всё поле и спрятаться в ближайшем лесу.

В августе 1941 года удалось оккупировать значительные территории Советского Союза, а к середине октября была оккупирована вся Брянщина. «25 месяцев, с 20 августа 1941 года, по 27 сентября 1943 года, продолжалась оккупация Гордеевского района»,- говорит прабабушка. Жизнь во время оккупации в родном селе Глинное, по словам прабабушки, была невыносимой: постоянные унижения немецких солдат и полицаев, нехватка продуктов питания и одежды, волнения и переживания за судьбы своих родных и близких.

Много зла принесли немецкие захватчики жителям села Глинное, но особенно врезался в память случай, произошедший

с семьёй Никифора Филипповича Пискунова, который с приближением немецко-фашистских войск ушёл в партизаны. Этот человек сыграл большую роль в становлении и развитии партизанского движения в Гордеевском районе. Он успешно руководил многими операциями партизан. Зимой - 42 года, потеряв всякую надежду поймать Пискунова, фашисты стали разыскивать его семью. Никифор Филиппович не успел увезти большую семью в безопасное место, где бы их никто не знал. Несколько предателей из Глинного выдали семью партизана - жену Марию, её сестру, и шестеро детей. Фашисты подвергли семью партизана жестоким пыткам. Немцы и полицаи по доносу приехали в село рано утром, когда все ещё спали. Они точно знали, в каком именно доме живёт семья партизана. Ворвавшись в дом, под дулом автоматов вытолкали женщин на улицу, а детей вырывали прямо из кроватей и расстреливали на глазах матери. С маленькими поступали ещё ужасней, им переломали спины у себя на коленях немецкие солдаты и бросили в колодезь.

Вся деревня оплакивала тела жертв. Но что могли сделать старики, женщины и дети? Жителям было сообщено, что из села в Германию на работы будут угнаны несколько десятков человек. Среди этих несчастных была и моя прабабушка. Все понимали, что там будет ужаснее и труднее. Никто не хотел ехать в Германию и работать на немцев. Работать на немцев означало работать против своей страны. Мать моей прабабушки готова была сделать всё, чтобы уберечь дочь от ужасной участи. Ей удалось её откупить. Всё самое ценное, что осталось в доме и не отобрали немцы, отдали старосте села Бульбехину Илье. После этого мать моей прабабушки отправила её в деревню Крымок Гордеевского района к родственникам. Деревня эта была очень маленькая, располагалась в лесу. Моя прабабушка прожила в этой деревне до конца сентября 1943 года. Но не всем так повезло, как ей.

За время оккупации Гордеевского района немцы убили и замучили 189 местных жителей, угнали в Германию на каторжные работы 272 человека. 27 сентября 1943 года село

Глинное было освобождено от немецко-фашистских оккупантов. Прабабушка по возвращении не узнала родных мест. Много домов было сожжено фашистами. Не было и родного дома. За весну и лето 1944 года жители села, у которых фашисты сожгли дома, сообща построили себе новое жильё.

Летом 1944 года завершилась Ленинградская битва - самая длительная и тяжёлая битва войны. От голода и бомбёжек погибло не менее 800 тысяч человек. Нужно было восстанавливать разрушенное войной хозяйство..Набирались добровольцы для работы в Ленинграде и Ленинградской области. Посоветовавшись с матерью, она решила добровольно отправиться на работы в Ленинградскую область. Из села было отправлено три девушки. Прабабушка с двумя своими подругами работали на станции Рахов – грузили торф. Жили в холодных бараках. Спали на сколоченных из досок кроватях. Продукты отпускались по карточкам. Если рабочие выполняли норму, то получали хлеба на 300 грамм больше. Все старались работать. На погрузке торфа моя прабабушка работала до конца войны. После окончания войны сразу не вернулась домой. Она работала в Белоруссии на заготовке леса, так как в стране был необходим строительный лес..Вместе с парнями, топором в руках и пилой, целый день работала в лесу. На ночь отправлялись в соседнюю деревню. Жители охотно пускали ночевать к себе в дом и делились всем, что у них было...

Проработав на заготовке леса 5 месяцев, решила вернуться домой, в родное село, помогать восстанавливать разрушенное хозяйство. До самой пенсии трудилась Мария Михайловна в родном колхозе: доила коров, кормила телят, заготавливала сено, копала картофель и др.

Подтверждением ударной работы являются её награды. Это медали: «За доблестный труд в Великой Отечественной войне», «Ветеран труда», «50 и 60 лет Победы в Великой Отечественной войне».

Я прихожу к прабабушке в гости, помогаю ей, горжусь тем, что у меня она такая есть!

*Онопрійчук Владислав,
6 клас, ЗОШ №20,
м. Рівне*

Бережіть мир

Скільки існує світ - стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу. І над цими глобальними катаклізмами хтось стоїть, комусь не йдеться все захопити, підпорядкувати собі, володіти.

Як важливо, щоб на землі був мир . У мирний час люди почувають себе спокійно, вони зайняті своїми турботами, справами, у них немає страху. Мир дає людині зрозуміти безцінність любові, милості, щедрості. Мир - гармонія і спокій, які повинні бути між людиною і природою, між людиною і рештою людей .

Ми повинні шанувати та берегти мир, бо його ціна неймовірна висока – людське життя!

*Пилипенко Альбина,
6 клас,
с. Глинное, Гордеевский район,
Брянская область,
Российская Федерация*

Никто не забыт, ничто не забыто

В тот далёкий летний день 22 июня 1941 года люди занимались обычными для себя делами. Взрослые были на работе, школьники готовились к выпускному вечеру, девчонки играли в «дочки матери», мальчишки скакали верхом на деревянных лошадках, представляя себя красноармейцами. И никто не подозревал, что и приятные хлопоты, и зазорные игры, и многое в жизни перечеркнёт одно страшное слово - война. Она была страшнейшей в истории человечества. В памяти тех, кому пришлось через неё пройти, навсегда осталось военное тяжёлое время. Война стала судьбоносным событием не только для нашей страны, но и для всего человечества. Грозное дыхание этой войны коснулось практически каждой семьи.

Преимущество врага было очевидно. В первые месяцы войны наши войска отступали под напором гитлеровских войск, а женщины, старики, дети оставались беззащитными перед лицом врага. На фронт уходили не только военнообязанные. Много подростков ещё не успев окончить школу, устремлялись на фронт. Юноши и девушки старались сделать всё от них зависящее, чтобы помочь. Молодые девушки устремлялись в военные госпитали, чтобы помочь раненым. Многие из них погибали. Женщины, имя на руках маленьких детей, о которых нужно было заботиться, работали на заводах и фабриках. Дети и старики, стоя у станков днями и ночами, изготавливали оружие для солдат, постоянно не доедая, в холоде и преодолевая тяжелые условия. Они делали все, что было в их силах, чтобы помочь пережить войну и одержать победу над захватчиками.

Семейные архивы хранят реликвии той поры: военные награды, письма, похоронки, фронтовые фотографии и другие вещи. Воспоминания о военном времени продолжают передаваться из поколения в поколения. Я не видела войны, но я знаю ней. Мы должны знать, какой ценой завоевано наше счастье! Мир на нашей Земле! Солдаты погибали, понимая, что они отдают свою жизнь во имя будущих поколений.

Я многое знаю о войне из произведений литературы, из рассказов моих дедушек и бабушек. Например, как они голодали. И для того чтобы достать буханку хлеба, ходили за много километров, и несмотря на то, что моя семья жила в деревушке, куда не дошли немцы, всё равно они ощущали их присутствие и страдали от войны. Быстро летит время. В памяти стираются воспоминания о прошедших годах. Все меньшие становятся среди нас ветеранами Великой Отечественной войны. Войны, в которой одна идеология, лица, стоявшие за ней, стремились поднять под себя народы мира, уничтожить многие из них. «Было ли страшно на войне?» Страх - это реакция на опасность. У одного чувства страха - это ослабление сознания, духа, а у другого опасность вызывает умственные и физические силы. И это победа. Победа над собой, а значит и над врагом. Война - это всегда тяжёлое

испытание не только для страны, но и для каждого отдельного человека. Среди ужасов военного времени людям удалось сберечь в себе доброту, любовь, сострадание. Победа в Великой Отечественной войне досталась нам очень дорогой ценой. Судьбы тысяч людей так и остались невыясненными. До сих пор продолжаются поиски мест захоронений, погибших воинов.

Всё дальше уходит в историю Великая Отечественная война. О ней много рассказано, но самыми убедительными документами я считаю бесхитrostные фронтовые письма, открытки скромных авторов, видевших войну своими глазами. А самыми правдивыми свидетелями невыносимых мук, героического подвига солдат являются их награды. Бережно хранимые и передаваемые от поколения к поколению, они являются данью памяти нашим дедам и прадедам. Мы, потомки, обязаны по крупицам собирать правду о войне, о неповторимой тяжёлой работе, которую во все времена наши защитники называли «обыкновенным делом, которое должно добросовестно выполнять».

Поколение, к которому принадлежу я, знает о войне, к сожалению, уже не из уст участников и очевидцев, а по рассказам их детей, фильмам, книгам. Но всё-таки знать о ней надо! В нашей стране нет, наверное, семьи, которую обошла бы стороной эта страшная война. Вот и в моей семье есть участник тех великих сражений. Это мой прадед Цырульник Николай Антонович. К сожалению, ни я, ни моя мама не видели его. О его судьбе мы узнали из рассказа моей бабушки, которая бережно хранит память о нём.

Великая Отечественная война началась для моего прадеда 22 августа 1941 года, когда его, отца пятерых детей (самой маленькой из них была моя бабушка, ей 21 июня 1941 года исполнился только один годик), единственного кормильцу в семье, призвали на фронт. В его военном билете я прочитал запись и узнал, что с августа 1941 года по январь 1942 он воевал в составе 1167 стрелкового полка и принял присягу 27 ноября 1941 года. Затем его перекинули в 365 стрелковый полк, где он воевал с января 1942 года по июль 1943 и участвовал в обороне

Ленинграда. За мужество, проявленное в боях, мой прадед, Цырульник Николай Антонович, как и другие бойцы его подразделения, был награждён «Орденом Славы 3 степени».

Не раз судьба испытывала его: был контужен, ранен, обморожен, - но выжил. Выжил для того, чтобы потом рассказать своим детям обо всём, что пришлось испытать, увидеть. Из справки №129 от 14 ноября 1943 года, выданной 179-м хирургическим полевым передвижным госпиталем, я узнала, что после лечения он был признан годным к нестроевой службе с ограничением ходьбы. И продолжилась служба для моего прадеда в рядах 98 отдельного строительного батальона в качестве пильщика. К сожалению, не помнит бабушка, чем занимался дед конкретно, но то, что дошел до Берлина и встретил Победу – это точно. В его наградном списке вместе с медалью «За оборону Ленинграда» есть медаль «За участие в героическом штурме и освобождении Праги», медаль «За Победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.».

Держу в руках тяжёлые медали, удостоверения к ним, перелистываю пожелтевшие, потрёпанные листочки военного билета и книжки красноармейца, смотрю на старые, черно-белые немногочисленные фотографии моего прадеда и пытаюсь представить, сколько испытаний, тяжестей выпало на его долю, на долю всего советского народа.

Когда прадед вернулся с войны, маме было всего пять лет, но она прекрасно помнит, какой радостью наполнился их дом, да и все остальные, куда с Победой вернулись родные. После войны прадед работал на заводе по изготовлению масла и сыра. Они с прабабушкой воспитали семерых детей, которые стали достойными людьми. Умер прадед в 1970 году от инфаркта. Очень трогательным был бабушкин рассказ. В канун праздника мы каждый год ходим с бабушкой на кладбище, возлагаем цветы и некоторое время сидим молча, каждый думая о своём.

Заканчивая своё сочинение, я хочу обратиться ко всему молодому поколению: «Чтобы не повторилась эта страшная война, чтобы жизнь на земле не содрогнулась от разрывов бомб,

снарядов, чтобы не плакали матери, помните – какой ценой досталась Победа! Берегите мир! Берегите память».

*Химченко Егор,
6 класс, П. Первое мая,
Клинцовский район, Брянская обл.
Российская Федерация*

Никто не забыт и ничто не забыто

Если спросить наших бабушек и дедушек, какой праздник для них самый важный, они, без сомнения, скажут – **День Победы**. Девятое мая тысяча девятьсот сорок пятого года – выдающийся день в мировой истории. Почему он особенно важен для многих поколений людей в нашей стране? Память о войне... Её не сотрёшь с годами... Она вечна!

Вторая мировая война была самой кровопролитной войной за всю историю человечества. Она принесла нашей стране много горя, бед и несчастий, разорила сотни городов и сёл. Она лишила детей отцов и матерей. Но наш народ победил в этой войне. Победил потому, что был до конца предан своей Родине. Победил потому, что проявил много мужества, выдержки и отваги. Победил потому, что не мог не победить: это была война за счастье и мир на Земле.

Прошла война, прошла страда,
Но боль взывает к людям:
«Давайте, люди, никогда
Об этом не забудем!»

Отшумела война, отгремели бои, но память о ней остаётся. Нельзя забывать всех, кто ценою своей жизни завоевал мир для нас. Оставшиеся в живых ветераны, чьё счастье и молодость, жизнь были положены на алтарь Победы, во сне и наяву вновь возвращаются к событиям Великой Отечественной войны.

Я смотрю на них, на таких беспомощных стариков, и мне хочется низко поклониться им и защитить их от нашей черствости. Ведь они отвоевали для нас право на жизнь. Это

благодаря им мы сейчас учимся, смеемся, поём песни. Мы должны помнить, какой дорогой ценой завоёван мир.

Мы помнить мгновенья войны обещаем
И головы скорбно склоняем.

Перед всеми, кто мёртв и кто жив,
Кто, подвиг свой ратный свершив,
Жить в мире потомкам навек завещал
И жизнь без раздумья за это отдал.

В нашей школе есть добрая традиция – 9 Мая в День Победы с охапками благоухающей сирени, бархатными бутонами тюльпанов, нежными лепестками желтоглазых нарциссов мы все вместе идём к памятнику воину-освободителю, чтобы почтить память наших солдат, павших в боях за Родину. Память, пропахшую дымом пожарищ, кровью и потом военных гимнастёрок, крепким ароматом солдатской махорки. Встречаемся с ветеранами. Как жаль, что их остаётся совсем мало!

Я не хочу, чтобы война повторилась, чтобы умирали люди, разрушались города. Я за мир во всём мире. Мне хочется сказать: «Нет войне!!!» Наш долг – сохранить и пронести сквозь годы благодарную память о тех, кто защищал нас, спас от фашизма, принёс мир народам.

Шулятицька Алевтина,

*6 – В клас, НВК № 2 «Школа-Лицей»,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдата

Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що від нині ти будеш сама.
Тебе я люблю і люблю Україну,
Вона, як і ти, була в мене одна.

Оксана Максимішин-Корабель

Стою із болем у серці, вдячністю, любов'ю і гордістю, схиливши голову над могилою солдата. А в думках лунає жажливе слово «війна»... Від одного звучання мурашки по

спині. А ви задумайтесь, як тим, хто з кулеметом під атакою чужинців. Страшно, правда? Полони, тортури, страждання... Як тут не боятися, що втратиш життя? Кричати, поки голос не зірвеш?.. Та всім все одно. Хто з ворогів зверне увагу на солдата, який попри ризик втратити життя пішов проти них? Звичайно, ніхто. Та ми не такі. Так, нам страшно, так, нам боляче, але це наші мрії, наша країна. Хтось гине за те, щоб кожного ранку ми прокидалися і раділи сонцю, щоб росли квіти за вікном, а на кухні кипів чайник.

Невже так важко зрозуміти, що ми воюємо не з народом, це просто ляльки, які запрограмовані вбивати. Але й до них можна докричатися, відкрити ворота, які так довго були замкнені. Я вірю, що це можливо, що ще трохи, й діти будуть зустрічати своїх батьків. Але... Не всі. Не всі будуть ще колись радіти поверненню татка з роботи. Підла куля вибрала найкращих. Вибачте мою грішну Україну, вона ще не відбулася як гуманна держава, і тому не змогла захистити вас. Озброєних варварів ви перемогли духовно. Єдиним вашим «гріхом» була любов до України.

Тому низько схиляю голову перед тими, хто віддав життя за спокій у кожній хатині, в кожній родині, у кожному серці.

Мені болить, розривається серце і плаче

Від того, що їх вберегти не змогли,

Що снайпери підлі з осколком звирячим

Підступно стріляли з убивчих стволів.

Прощайте, герої! Довіку вам славу

Нестиме врятована вами Держава.

Юзюк Дарина,

6-А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Чому плачуть солдатські матері?

Цей вислів вживається у нашому житті доволі часто. Солдати – ті, хто за свою Батьківщину буде боротися до кінця, незважаючи ні на що. Мабуть, ці хлопці на все життя запам'ятали повчальні слова Тараса Шевченка: «Борітеся,

поборете, вам Бог помагає!» Вояки, які стали на захист рідного краю, сильні духом, фізично витривалі, не бояться загинути.

Але так стається, що хтось із них часто не повертається додому живим. І тому саме мамі найважче пережити цю втрату. Навіть уявити важко, найріднішої тобі людини вже нема. Це не пояснюється словами і не усвідомлюється розумом. Душа не може забути рідну дитину. Не можна просто взяти і вирізати з пам'яті найкращі моменти життя дитини і матері. Серце завжди пам'ятатиме біль втрати.

Тому і плачуть солдатські матері. Як їх заспокоїти? Чим утішити?

Хай кожен відшукає відповіді у собі!

*Алхімова Єлизавета,
7 – А клас, НВК № 2 « Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

У наш час тема миру є дуже актуальною, адже на превеликий жаль на Сході нашої країни йде безжальна та жорстока війна. Люди мріють про мирне небо над головою, і це не тільки дорослі, але й діти, які стали невинними жертвами цього жаху . Кожна дитина має надію на краще та відправляє її на небо, і згодом вона перетворюється на білого голуба миру, який несе її до голубого небокраю . Патріот України хоче та намагається допомогти постраждалим , адже вони живуть у підвалах та вірять у те, що в одну мить все закінчиться, що вони вийдуть у світ , подивляться на чисте мирне небо і будуть жити щасливо. У цей складний час важко як і дорослим, так і дітям, адже вони народились під мирним небом, не підозрюючи, що на них буде покладено важкі випробування. У моєму місті всі допомагають солдатам та людям, які опинилися в складній ситуації. Але як можуть допомогти діти ? Звісно , щоб солдати не залишили духу боротися за волю та мир в Україні , діти підтримують їх листами та малюнками, деякі навіть телефонують, щоб висловити подяку захисникам країни! Мені здається, що від цього дух боротьби за незалежність стає набагато міцнішим.

Отже, кожна людина, навіть якщо це просто маленька дитина, може чимось допомогти та підтримати своїм захисникам. Тож давайте не будемо втрачати надію на краще майбутнє, адже ми сильна незалежна країна під назвою Україна!!!

Гайдуков Кирилл,

7 класс,

*г. Клинцы, Брянская обл.,
Российская Федерация*

Никто не забыт и ничто не забыто

Война – жесточе нету слова.

Война – печальней нету слова.

Война – святее нету слова...

А.Твардовский

Прошло много лет с того дня - первого дня Великой Отечественной Войны. И никто никогда не сможет его забыть. Ведь память войны стала нравственной памятью, вновь возвращающей к героизму и мужеству солдат. Именно память не позволяет опускаться ниже той нравственной отметки, которой помечены горькие и героические годы. Память продолжает свято и неотступно жить в сердце каждого человека. "Ах война, война, болеть нам ею - не переболеть, вспоминать её - не перевспоминать!" - сказал Виктор Астафьев. Действительно, это так. Память о Великой Отечественной войне не стирается, не тускнеет с годами.

К сожалению, я никогда не видел своих прадедушек. С пожелтевших фотографий на меня смотрят незнакомые, но такие дорогие люди для моих родных. В нашей семье хранят память о них за удивительное трудолюбие, за то, что они были заботливыми отцами и дедушками, героями и патриотами.

Мой прадед по материнской линии, Елагин Арсентий Федорович, родился в 1921 году в деревне Янгличи Канашского района Чувашской республики. Его сын, мой дедушка, говорит, что прадед не был словоохотливым рассказчиком. Но некоторые воспоминания сохранились.

Прадедушке оставалось служить всего лишь месяц до окончания срочной службы в рядах Советской Армии в 1941 году, как началась Великая Отечественная война. И он, не успев вернуться к своим родным, ушел на фронт. Прадед воевал во многих боях, в том числе участвовал в Смоленском сражении, в битве за Днепр.

Битва за Днепр длилась с 24 августа по 23 декабря 1943 г. Битва за Днепр – ряд взаимосвязанных стратегических операций Великой Отечественной войны, проведенных во второй половине 1943 года на берегах Днепра. С обеих сторон в битве приняло участие до 4 млн. человек, а её фронт растянулся на 1400 километров. В результате четырёхмесячной операции левый берег Днепра был освобождён Красной Армией от немецких захватчиков. В ходе операции значительные силы Красной Армии форсировали реку, создали несколько плацдармов на правом берегу реки, а также освободили город Киев. Битва за Днепр стала одним из крупнейших сражений в мировой истории. Сражение за Днепр стало и одним из самых кровопролитных – по разным оценкам, число потерь с обеих сторон (с учётом убитых и раненых) составило от 1,7 млн. до 2,7 млн. Прадедушка рассказывал, что воды Днепра были красными от человеческой крови.

Писатель-фронтовик Виктор Астафьев вспоминал: «Двадцать пять тысяч воинов входит в воду, а выходит на том берегу три тысячи, максимум пять. И через пять-шесть дней все погибшие всплывают. Представляете?» Очевидцы говорят, что плавни Днепра были забиты многими тысячами разлагающихся трупов...

«Одной из самых страшных страниц войны для меня стало форсирование Днепра. Что там творилось – лучше другим и не представлять! Ничего и никого не осталось, будто и не было, вовсе... Река кипела. Как в котле! Только вместо лапши – наши солдатики», – даже много лет спустя Арсентий Федорович вспоминал тот бой с содроганием души.

Однажды после боя он спустился в овраг, в котором был ручей. Очень хотелось пить, так как до сражения солдат

накормили солеными американскими огурцами. Зачерпнув в ладошки воду, прадед увидел, что вода была красной от солдатской крови... Не любил он рассказывать про ту страшную войну. Детки его просили: «Папа, расскажи еще что-нибудь про войну!» Но супруга строго говорила: «Не пугай детей своими рассказами!»

Конечно, он вспоминал про то, как потерял друзей, и снова перед глазами вставали те, кто воевал рядом. Вспоминал, как солдаты, используя малейшую возможность для переправы, пересекали реку на любом мало-мальски подходящем плавсредстве и под жесточайшим огнем фашистов несли тяжелые потери. Те, кто смог добраться до берега, создали укрепрайон на завоеванных плацдармах, фактически зарывшись в землю от ураганного огня, и прикрывали подход новых сил. Первый плацдарм на правом берегу Днепра был взят 22 сентября 1943 года.

В сражении за Днепр Арсентий Федорович получил тяжелое ранение и был отправлен в госпиталь на лечение. Дедушка рассказывал, что вся спина его была в глубоких шрамах.

«Когда я вышел во двор госпиталя, то увидел очередь к старичку», – вспоминал прадедушка. Оказывается, старичок предсказывал солдатам будущее. Всем солдатикам хотелось узнать, останутся ли они живыми, вернуться ли домой к своим родным. Постоянная «игра в кошки–мышки» со смертью. Идешь на линию, на разрыв, никогда не знаешь – вернешься ли, или это твои последние в жизни шаги по земле. И мой прадедушка слышал, как впереди стоящим солдатам старичок кратко предсказывал и повторял с необыкновенной частотой: «Гроб, гроб, гроб...» Когда же подошла его очередь, старичок неожиданно сказал: «А ты очень скоро будешь дома и вообще останешься живым». Дедушка очень удивился: шел 1943 год, война была в самом разгаре, как же он мог попасть домой? Увидеть родных, конечно, хотелось, ведь дома ждала любимая молодая жена и маленький ребенок.

С тяжелым ранением прадедушку отправили в отпуск

повидать родных. Вышел на остановке в Канаше, пошел по грязной октябрьской дороге домой, но больная нога давала о себе знать, и, потеряв сознание, он упал. Очнулся в чужом доме. Первое, что он увидел, что наступило уже утро, и на печке сушилась его старенькая поношенная форма. Оказывается, его нашла семейная пожилая пара. Они принесли его к себе домой, сняли с него вещи, постирали, высушили, уложили на кровать. Ухаживали за ним, пока он был без сознания. Может быть, их сын тоже на фронте и, может, ему тоже кто-нибудь поможет, позаботится о нем. Поблагодарив стариков, мой прадедушка поспешил к родным, несмотря на боль в ноге.

Проходя мимо реки, он увидел девушку и подумал: «Как она похожа на мою жену». А эта девушка подумала: «Как этот парень похож на моего мужа». Так встретились муж и жена: прадедушка Арсентий и прабабушка Мария, которые поженились еще до ухода прадедушки в армию. Но вместе им пришлось быть недолго: утром он ушел снова на фронт. Не мог Арсентий Федорович оставаться дома в то время, когда продолжается война, идут бои и друзья умирают под пулями.

Все меньше и меньше ветеранов остается, они уходят в небытие, но мы горды тем, что честь свою, как обязанность защищать Родину и свой народ, они ставили выше своей жизни. И если кто-то из них случайно остался жив, не вините его за это, он является послем той войны, тех солдат, кто остался на поле брани.

А почему прадед остался в живых? Дома его ждали жена и ребёнок. Прадедушка был, видимо, угоден Богу: не пьянствовал, не ругался, вёл себя достойно, был очень честным, трудолюбивым. Остался жив, наверное, потому, что за него хорошо молилась его жена.

Наверное, остаться в живых – это счастье. Но лишь в том случае, если ты знаешь зачем... Остался в живых, наверное, еще и потому, что угодно было Богу, чтобы появилось на свет еще восемь детей у прадедушки. На войне он понял, как важна взаимовыручка, мирное небо над головой. Понял, как важен труд, чтобы на столе был хлеб и чтобы больше никогда не

голодать, важны дети, родные и близкие рядом. И всю эту любовь к жизни он старался передать своим детям. Любить и ценить жизнь, какой бы трудной она не была, – этому он учил своих детей.

И пусть мой прадедушка был простым рядовым, но он был настоящим героем, прошел через всю войну и вернулся только в 1945 году. Нельзя забывать о таких героях! Ими нужно гордиться.

*Дем'янчук Степан,
7-А клас, РГГ,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні у наші домівки прийшли тривожні, сумні новини – Україна у вогні – гинуть військові, гинуть люди – мирне населення, серед них діти. На сході України йдуть військові дії. Сили АТО намагаються протистояти ворогові, багато людей змушені покидати рідні домівки, зруйновані промислові об'єкти. Йде боротьба за цілісність і незалежність нашої країни.

Український народ – мирний, толерантний, свободолюбивий, це хлібороби, люди мирних професій. Можливо тому, Україна відмовилась від ядерної зброї. Чужої землі нам не потрібно, нам своєї вистачить. Нам потрібен лише мир, але нам в цьому відмовили. І тому наші воїни стали на захист миру. Вони покинули теплі домівки, своїх дітей, щоб забезпечити мир нам всім. І це не дивно, тому що любов до рідної землі в крові українців, вона передається від покоління до покоління. Мої прадідусі відвоювали для нас мир в 1945 році і повернулися живими, ми дуже вдячні їм за це. А зараз ми молимося за наших хлопців, таких юних і хоробрих, які стоять на варті України і завжди будемо пишатися їхніми подвигами. Адже саме святе на землі-це жити в мирі під чистим небом і зберегти його. Молимося за Україну !!!!! Молимося за мир!!!!

*Коваленко Диана,
7 клас, П. Первое мая,
Клинцовский район, Брянская обл.,
Российская Федерация*

Никто не забыт и ничто не забыто

Война, война, пришла проклятая!
Сынов ты лучших забрала.
И сколько горя, слёз, отчаянья
Стране, народу принесла!

Война - это страшное горе для всего мира, которая оставляет после себя города, превращенные в руины, сожженные села, поломанные судьбы миллионов людей. Многим её пришлось пережить, в том числе и стране, в которой мы живем. Предки отстаивали честь нашей Родины, чтобы мы смогли жить счастливо.

И мой прадедущка, Марусов Иван Кузьмич, участвовал в Великой Отечественной войне. Служил прадед ездовым санитарной роты. Под сильным артиллерийским огнем противника он вывозил раненых с поля боя. Прошёл большой и тяжёлый путь по дорогам войны. Немало суровых испытаний выпало на долю солдата. Но трудности и лишения, которые ему пришлось пережить не прошли даром. За мужество и отвагу, за исключительную доблесть и беззаветную храбрость, проявленную в боях с немецкими захватчиками, мой прадед был награждён медалью «За боевые заслуги».

Держа в руках эту медаль, я чувствую гордость за родного человека, он был достойным воином своей страны.

У него есть еще и другие награды за заслуги перед Отечеством. Прадед принимал участие в освобождении многих европейских стран. Не участвовал только в штурме Берлина, потому что война для него закончилась в Чехословакии.

Боль и ужас войны до сих пор остаются в сердцах ветеранов. Каждый год девятого мая мы принимаем участие в митингах, посвящённых Дню Победы. А этот год особенный! Ведь страна отмечает 70-летие Победы. Благодарим ветеранов за светлое будущее.

Стойте же, герои, величаво!
Вас благословляет вся страна!
В золотую книгу вечной славы
Мир запишет Ваши имена!

Ежегодно майским днём представители четырёх поколений возлагают цветы к обелискам, монументам. Это доказательство того, что все помнят, какой ценой завоевано счастье.

Уходят с митинга друзья,
И ярко вспыхнувшую память
О тех, кого забыть нельзя,
В сердцах своих несут как знамя!

Алые гвоздики на фоне мрамора, словно капли крови, пролитые во время войны ради свободы любимой Родны. Многие, отдавая дань защитникам страны, проговаривают: «Спасибо тебе, солдат!».

Благодарю, солдаты, Вас
За жизнь, за детство и весну,
За тишину, за мирный дом,
За мир, в котором я живу!

*Михайловський Антон,
7 клас, спеціалізована
школа-інтернат,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

На мою думку, мир – це найголовніше у світі. Мир – це ласкаві промінчики сонечка, тепла материнська любов, щастя, радість, взаєморозуміння з близькими людьми. Мир – це сила, яка може перетворити ворога на друга. Але, нажаль, існує таке страшне лиходійне явище – війна.

Війна... це слово несе в собі сльози, біль, безвинне кровопролиття мужніх солдатів, материнські страждання. Вона знищує все живе на своєму шляху. На мою думку, війна і мир не можуть співіснувати. Там, де кровопролиття, біль, паніка, сльози, втрати рідних та близьких, не чути дитячого сміху, радості та щастя. Всі люди хочуть бути щасливими, але самі спричиняють війни.

Тому я голосую за мир! Я хочу, щоб люди на всій землі були щасливі!

*Моргун Кіріл,
7 клас, спеціалізована
школа-інтернат,
м. Шепетівка,
Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

У сучасному світі навряд чи існує явище, яке шкодить людині більше, ніж війна. Через війни гине величезна кількість людей, але справа не тільки в смертях військових. Проблема також у тому, що через війну страждають люди зі складу цивільного населення – від випадкових пострілів і снарядів гинуть звичайні люди, руйнуються їхні будинки, знищується їх власність. Через війни суттєво погіршується економічне становище країни, у людей виникають проблеми з можливостями забезпечити собі нормальне життя.

Через все це правителі держав, та й звичайні громадяни повинні робити все, щоб до останнього моменту намагатися відвернути війни і зберегти мир.

Люди! Зупинимо всі війни на землі в ім'я майбутнього, щоб щасливо жила наша Україна, всі народи на землі. Хай буде на нашій планеті мир і спокій, хай зникне зброя, що нищить красу створену людиною. Це необхідно для нас і для наших нащадків.

Проголосуймо за мир разом! Я, голосую за мир!

*Полюхович Юлія,
7 – А клас, НВК № 2 « Школа-Ліцей»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Досить часто увісні ми можемо зрозуміти те, чого нам не дано в реальному житті. Ми осмислюємо, аналізуємо сновидіння та виносимо для себе ті уроки, які життя приготувало для нас в недалекому майбутньому. А інколи визначаємось, що нам взагалі потрібно, щоб пройти життєвий шлях правильно.

Одного разу мені приснився жахливий сон: я була на війні... Я медична сестра, що виявила бажання піти у бій із солдатами. Свідомо взяла квиток в один кінець. Ні, у мене була віра, що ми

повернемося живими, просто потрібно було бути готовою до всього. До смерті зокрема. Та як же земля тікає з-підніг, коли вбивають того, з ким ділили і воду, і повітря! Але на полі не може бути ніяких сліз: я ж сильна. Я повинна підтримувати солдат і надавати іншим допомогу. Забути про свій страх... Та під час бою, коли я перебігала від одного солдата до іншого, мене було поранено. Біль був нестерпним, мимоволі заплющувалися повіки. Та я вижила. Чому? Чому я лежала у госпіталі, а солдати на сирій землі? Хіба не моїм обов'язком було надати їм медичну допомогу? А ті, котрим встигла допомогти, чому вони померли? Напевне, неправильно лікувала... Очі повні сліз... Я втомилася бути сильною. Чому на небі дозволили загинути юним солдатам, а мене, без ніг, лишили живою?

Рано-вранці щось страшне екоїлось на душі. Я відчувала себе винною перед тими героями, що власним тілом простелили шлях до миру. А що ми робимо для увічнення їх пам'яті, чи піклуємось про те, щоб їхні подвиги стали надбанням історії? У нас немає права їх забувати, оскільки вони задля нашого світлого майбутнього зробили ще більше, ніж ті, хто залишився живими. Якщо по кожному вбитому оголосити хвилину мовчання, то країна мовчатиме декілька років!!!

До кімнати увішла мама і побачила моє збентежене обличчя, повні очі сліз.. Вона занепокоїлась і зробила спробу якось мене розвеселити.. Рішення моє було таким: хочу стати військовим лікарем, хочу рятувати людей. Не потрібно життя присвячувати власним інтересам, а слід намагатися жити задля блага інших. Допогати тим, хто готовий пожертвувати власним життям, щоб тобі спокійно жилося. Чи не в цьому покликання бойової сестри? Я мрію давати шанс для когось знову побачити блакитне небо - небо вільної, мирної країни.

Приголомшений погляд мами вимагав відповіді. «Моя рідненька, мені наснилася війна...».

*Гвоздев Иван,
8 класс, МБОУ -Первомайская СОШ,
Клинцовский район, Брянская область,
Российская Федерация*

Я хочу жить в мире

Мир – это главное слово на свете,
Мир очень нужен нашей планете.
Мир нужен взрослым,
Мир нужен детям,
Мир нужен всем.

Я учусь в 8 классе. Каждое утро добрые ласковые лучики солнца заглядывают ко мне в окошко, извещая о наступлении нового дня. С радостью иду в школу, учусь, узнаю много нового и интересного. Душа моя переполняется гордостью, что я живу в замечательной стране России. Над головой – голубое мирное небо, в котором летают мощные лайнеры. Рядом – трасса, по которой мчатся современные автомобили, комфортабельные автобусы, идут большегрузные машины. Чувство гордости охватывает меня за свою Родину, свой народ. И так хочется жить в мире!

Я, как и мои ровесники, не хочу войны. Ведь война есть война, и несет она только горе и смерть. Война... Это страшно... Мы знаем и слышали о ней много, но нам, детям, родившимся в мирное время, не осознать до конца, что такое война. Однако ясно одно: война – ад, «мясорубка», переламывающая человеческие жизни, коверкающая людские судьбы. Великая Отечественная война – великая беда, беда страны, всего русского народа. Много лет прошло с той поры, но все еще живы в памяти события тех лет, живы благодаря рассказам ветеранов. Мой прадед, Ласый Павел Моисеевич, тоже был участником войны. Когда прадед перегонял колхозный скот, то попал в немецкий плен. Жил в нечеловеческих условиях, но выжил и вернулся домой. Прошла война, прошла страда. Но боль взывает к людям: Давайте, люди, никогда об этом не забудем.

А войны в Афганистане и Чечне? Это страдания матерей, это гибель совсем молодых парней, это тысячи искалеченных

судеб. Ребята шли на срочную службу, шли выполнить свой воинский долг и ... погибали. А те, которые возвратились домой, рассказывают нам об ужасных событиях с болью и горечью.

Я не хочу войны, я хочу жить в мире, жить и видеть синее небо над головой, яркое солнце в этом небе. Я не хочу когда – либо услышать грохот орудий, не хочу узнать, что такое война. Я хочу жить в мире.

Пусть всегда будет мир во всем мире!

*Кравчук Микола,
8 – Б/Х, ПМЛ «Елітар»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наразі не залишилося людей, яких не хвилюють події на сході України. Від малої дитини і до сивочолих бабусі та дідуся – всі з нетерпінням чекають припинення вогню на Донбасі.

*Скільки сліз вже наплакали діти,
Скільки горя принесла війна,
Де росли й красувалися квіти,
Димом кублиться яма страшна.
Хто зупинить безкарних злочинців,
Що воюють сьогодні за гріш,
Гірше, мабуть, вони за ординців,
Що хотіли зірвать добрий кіш.
Ми ж за мир і за дружбу в країні,
Об'єднаєм український народ,
Не роз'єднані ми, а – єдині,
На замку у нас буде кордон.*

Раніше ніколи не міг повірити, що братній нам російський народ розгорне бойові дії на сході України, де щодня будуть гинути люди.

Сьогодні розумію, що війна – це найстрашніше, що може бути.

Через війну гинуть тисячі безневинних людей, погіршується економіка країни і люди не можуть себе забезпечити. Усі з надією дивляться на небо і просять миру.

Можна скільки завгодно перераховувати втрати від війн, але те, що вони неминучі, сумно це розуміти й усвідомлювати. Мабуть, варто зупинитися і переосмислити цінності, відчутти в собі людину, яка створена для любові, добра, краси, а не для бойових дій.

Останнім часом напруга між Україною і Росією зростає, між братніми країнами йде повномасштабна війна. Гинуть молоді люди, які б у майбутньому могли жити зі своїми сім'ями, радіти життю і працювати на благо України.

Немає людей, які б прямо сказали, що хочуть війни, але своїми діями вони призводять до загострення ситуації.

Я ж приєднуюсь до тих, хто хоче миру,
Адже мир – це спокій, добробут і радість.
Я голосую за мир!

Муза Ольга,

*8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

На мою думку, мир-це найкраще, що є на Землі! Якщо б не було миру, не було б життя! Ми всі живемо в чудовій, родючій, самостійній державі Україні. Але мене насторожують події, які відбуваються зараз. Дивлячись новини, я не вірю своїм очам. Невже люди забули про мир? Чому зараз мають страждати невинні люди, які дбають про майбутнє своїх дітей, сестер, братів, жінок?

Ми стали жорстокими! І зараз нас переслідує війна. Люди тільки почали забувати про лиху та жорстоку війну, і знову настав цей жахливий час. Наш український письменник Тарас Шевченко ще з давніх часів у своїх творах закликав нас єднатися! Він розповідав, яке це лихो та страждання-кріпацтво та війна. І ми мусимо добитися того, щоб мирно жити! Щоб над головою не було чути плачу та крику невинних жінок та дітей! А було мирне та сонячне небо.

Через війни гине величезна кількість людей, але справа не тільки в смертях військових. Проблема також у тому, що через війну страждають люди зі складу цивільного населення-від випадкових пострілів і снарядів гинуть звичайні

люди,руйнуються їхні будинки,знищується їх власність. Через війни суттєво погіршується економічне життя. Через все це правителі держав,та й звичайні громадяни повинні робити все,щоб до останнього моменту намагатися відвернути війни і зберегти мир.

Останнім часом напруга в українському суспільстві досягла свого апогею і максимуму.Причиною тому-страх перед війною з боку нашого північно-східного сусіда. Не хочеться вірити в те,що між братніми країнами - між Україною і Росією виникне повномасштабна війна,хотілося б,щоб все в цих відносинах вирішилося мирним шляхом. Але в той же час багато хто задається питанням:що ж робити,якщо в усі часи дружня і навіть братська країна відбирає частину території? Не думаю,що зможу дати відповідь на це питання. Втім,я все одно впевнена,що вирішення цієї проблеми має шукатися мирним шляхом без використання збройних сил.

Людство влаштовано діалектичним чином,ми можемо спостерігати це на багатьох прикладах. Зокрема,на прикладі співвідношення війни і миру. Навряд чи є люди,які прямим текстом визнали, що бажають війни,адже вона тягне за собою катастрофічні наслідки як для народів в цілому,так і для окремих людей зокрема. Але в той же час війни на планеті відбуваються регулярно,забираючи життя мільйонів людей. Звичайно,враховуючи всі ці обставини, я теж виступаю проти війни. Я голосую за мир.

Охмак Катерина,

8 - В клас, РГГ,

м. Рівне

Хто приспав Україну?

Нажаль, зараз в Україні скрутний час. Як писав Тарас Шевченко у своєму вірші "Мені однаково", Україну приспали. А приспав нашу державу президент-зрадник, який продався загарбнику, а потім утік, як останній боягуз.

Але чи у цьому вина лише політиків? Ні! Винні ще й люди. Адже хто вибрав того президента? Люди... Можливо, ті, хто голосував за нього, стояли на Майдані й бунтували або зараз знаходяться в зоні АТО й намагаються захистити свою землю.

Моя прабабуся зі сльозами згадує криваві часи війни. Мені сумно й соромно за своїх сучасників, які примушують стареньку знову бачити, як вмирають наші брати та сестри, чийсь онуки, батьки, сини, чоловіки...

Потрібно не лише політикам, а й народу навчитися робити правильний вибір, щоб Україна не прокинулася окраденою.

Війна – це горе! Вона нікому не потрібна! То чому ж вона відбувається?

*Терновик Софія,
8 клас, ЗОШ №1 ім. І.Я. Франка,
м.Горохів, Волинська обл.*

Я голосую за мир!

... мир не кров'ю
А дружбою і любов'ю
Повинні ми вберегти.

Що таке мир? Декілька років тому я не замислювалася над цим словом. Проте, сьогоднішні події у моїй державі примусили мене задуматись над ним. У тлумачному словнику пише, що мир - це відсутність ворожнечі, війни, суперечок. Якщо мир - це злагода, то що ж таке війна?

Про війну я чула багато на уроках історії, читаючи книги, слухаючи різні розповіді ветеранів. Здавалося, що у ХХІ столітті, нам ці страшні події не загрожують, але у всіх людей різні думки. Одні дуже бояться війни, а інші її створюють. Не можу повірити, що моя країна переживає зараз ці лихі часи! Помирають воїни, жінки, діти... Помирають за волю, за незалежність Неньки! Однак, я не вважаю, що ця війна варта стількох смертей, зламаних життів. Напевно не вистачить і тисячі слів, щоб описати ці події. Невже людина здатна на таке? Здатна власними руками створювати руйну?

Схеменіться, люди! Подумайте про майбутнє на нашій землі, про наших нащадків! Краще вже зовсім не жити, ніж бачити нашу планету у вогні. Бог створив людину для любові, а не для суперечок ,для добра, а не для зла. Всі ми повинні

вчитися на своїх помилках, знати свою історію, допомагати, любити один одного, адже ти і я на цій землі - людина!

Отже, тепер я зрозуміла, що таке Мир. Мир - це найголовніше, що є на землі.

Вічна пам'ять нашим героям! Слава Україні!

Ящук Олександр,

*8 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Ми за мир

У сучасному світі навряд чи існує явище яке шкодить людині більше ніж війна. Через війни між державами гине величезна кількість людей.

Люди, які нападають, шкодять іншим, не розуміють, що роблять неправильно. І тому страждають не тільки військові, які стоять там на передовій і захищають своїх земляків, а і тіж самі їхні земляки, які переживають за них, за тих по -справжньому героїчних людей, які, боячись померти, стоять до останнього подиху. Проблема також у тому, що через невдалі постріли чи випадковий збіг обставин - гинуть звичайні люди, які живуть простим життям, живуть так, як можуть. Наприклад, мої земляки, тобто українці, а якщо бути точнішим, Християни, люблять життя, насолоджуються ним. В деяких з мого маленького міста є діти, які ще не досягли повноліття і тому їм потрібно допомагати матеріально, а в деяких моментах і морально . А був і такий випадок , що від них, від цих дітей , забирають рідних . А найгірше, коли в сім'ї помирає дитина - це велике горе, тому що її рідні: батьки, брати, сестри, бабусі, дідусі люблять цю дитину, доглядають її, тому втратити одну людину із свого життя дуже важко, і майже ніколи це не забудеться. А війна дуже часто забирає дітей. І якщо навіть вони повернуться живими, то вже не будуть такими, якими були раніше . В нашій країні зараз, напевно, найгірша ситуація, яка була за всі роки її існування. Сталося найгірше! Наша сусідня держава, Росія, якій ми по -справжньому довіряли, зрадила нам. Ми споконвіків з цією державою мали суперечки та незгоди, але було і щось добре в спілкуванні з цією державою. Але українці -

це та нація, яка буде віддячувати за всі хороші спогади, і яка не зрадить в разі найгірших обставин. Росія - держава, якій ми довіряли, зрадила нас. І тепер наша країна бореться за виживання, за єдність. Але я вірю, що пройде час, і ми, українці, наша квітуча держава буде процвітати і вже потім Росія в подальшому ще пожалкує за те, що робить з нами вже цілий рік. Наші військові будуть захищати нас доти, доки ми будемо вірити в них. Я вірю в них! Хлопці, вперед, до перемоги! Слава Україні! Героям слава!

Березецький Сергій,

*9 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Одне з найважливіших слів, яке ми вимовляємо,- це слово Мир. Нам всім потрібен мир, щоб будувати нові міста, щоб зростала кількість людей, які цей мир підтримували б, щоб вирощувати золоті лани пшениці, щоб діти ходили до школи, щоб люди жили довгі-довгі роки без суперечок і ненависті один до одного.

Мир і дружба – найзаповітніша мрія мільярдів людей. Чому ж ми так часто згадуємо про війну. Мабуть, для того, щоб більше любити і цінувати життя, щоб не забувати, який насправді дорогий мир. Ти ніколи не знав війни, не чув свисту куль над головою, не здригався від вибухів градусів, а ось старше покоління пережило це і пам'ятає, а дехто і досі це переживає.

Щоб зберегти мир, треба пам'ятати про війну. Ця пам'ять генетично закладена в кожного українця. Без такої загально-національної пам'яті не може бути і нації. На світі немає нічого страшнішого за війну, тому ми схилиємося перед словом Мир. Ми оспівуємо його у віршах і піснях, воно б'ється в наших серцях, пульсує у наших думках.

Мир – закон нашого життя. Він потрібен кожній людині, яка живе на землі. Ми, діти України, хочемо жити в мирі зі всіма державами, ми не хочемо ні війни, ні революцій. Деякі люди не розуміють, що війна - це велика, страшна лавина, яка безупинно змітає усе живе на своєму шляху. Тому я проти

війни! Я закликаю всіх людей боротися проти війни й розвивати ідею миру, плекати дружбу між народами усього світу. Я голосую за мир!

*Боровець Юлія,
9 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Пишу цей твір з надією, що він змінить історію, майбутнє нашої держави. Адже всі говорять, що діти – наше майбутнє. Майбутнє? Всі дивляться в нього з надією, що щось зміниться. Що може змінитись, якщо кожен переживає лише за себе, незважаючи на те, що навколо нього є інші люди? Інтернет, телебачення – саме ці наукові винаходи стали найголовнішими в нашому столітті. Коли сидимо у соцмережах, ми спілкуємося з особами свого віку, дізнаємося щось нове про них; коли дивимося телебачення, то бачимо та чуємо сьогоднішня в обробці. Можливо, потрібно скинути рожеві окуляри, до яких ми так звикли, і вийти на подвір'я, вдихнути свіжого повітря, поспілкуватися зі звичайними перехожими, а не тими, що по той бік екрану? Тоді ми побачимо світ іншим поглядом та в інших барвах. Неможливо заплющувати на все очі та залишатися по той бік біди та горя, яке спіткало нас з дві тисячі чотирнадцятого по сьогодні.

Тема миру як ніколи є цікавою саме сьогодні, адже ми проживаємо в стані неоголошеної війни. Ми живемо у роки ось такої вже пори. Доля нам дає поради, як врятуватися та прожити далі.

Мирне життя – це процвітання держави, прогресування у всіх сферах.

Війна – це те, що заважає рухатись вперед, регрес, який тягне країну на дно. Чому ж ми, люди, які вміють користуватись всіма новітніми засобами, які створюють щось нове та прогресуюче, не можемо домовитись з країною-агресором? Мир потрібен всім!

Якщо будемо розумнішими, то слова Т.Шевченка не будуть стосуватися нас:

... Доборолась Україна
До самого краю,
Гірше ляха свої діти
Її розпинають...

Про мир потрібно говорити, щоб про це чули всі: і дорослі, і діти. Потрібно з дитинства виховувати наших нащадків патріотами, і звичайно, подавати їм приклад. І тоді вони не повторять наших помилок, а будуть жити в мирі.

Ми не обирали місце для народження, але якщо вперше побачили життя в цьому місті та в цій країні, це має якесь значення. Ми повинні боротися за мир у наших сім'ях, а мир в сім'ї – це мир в країні.

Слава Україні!

*Виноградова Яна,
9-А клас, ЗОШ №8,
м. Рівне*

Народжені Незалежністю

Ми народжені Незалежністю... Ми не чули свисту гармат. У нас було найкраще дитинство: "кіндер сюрприз" і довгий список мультфільмів, ранок без вибухів, без війни, а найголовніше – без втрат. Наші батьки не лягали під кулі, а небо було таке чисте, що хотілося піднятися до небес, щоб стати ще чистішим.

Я дякую за світле дитинство. За танки, які зустрічала в музеях, а не на дитячих майданчиках і у власному дворі. У моєму дитинстві кров засихала на розбитих від ігор колінах, а не на одязі вбитих у бою солдат.

Ми з епохи бажаних, ровесники державності. Як же швидко ми виростили... Боляче усвідомлювати, що чийсь сини, кохані, батьки сьогодні лежать у могилах, подарувавши нащадкам щасливе й таке безтурботне дитинство, яке житиме вічно у їхніх маленьких світах.

*Ільчук Ольга,
9 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Щодня ми дивимось телевізор. Якщо раніше я переглядала розважальні телепередачі, то тепер чекаю певної години для перегляду новин. Так я можу дізнатися про події у своїй країні. Ще два роки тому розповідали про хороші події. Тепер можна почути тільки про війну.

Нещодавно для звірки інформації я ввімкнула російський телеканал «Россия-24». Стільки брехні, хоча вони частково говорять правду, наприклад про кількість вбитих людей. Якщо на українських каналах в рази зменшують цифри померлих та постраждалих, то у Росії по це говорять відкрито. З цього всього виникає два питання: «А де правда?»; «Кому вірити?». Наші ЗМІ недоговорюють, ЗМІ країни-сусіда говорять все, вигадуючи «свою правду».

Наш новий президент П.О.Порошенко робить вигляд, що все нормально, тим часом переговорюючи за кордоном проблеми України. Країни Європи та Америка, зокрема, їх керівники погрожують санкціями та кажуть, що дуже схвильовані, навіть не намагаючись нам допомогти. Висновок: говорити може кожний, робити можуть одиниці.

Я проти війни! Я проти брехні! Я проти пустих обіцянок влади! Я проти вбитих солдат! Я проти сліз людей! Я проти смертей! Я проти болю! Я голосую за мир!

*Жук Віктор,
10-А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Війна крізь віки

Людство існує вже дуже давно. Йому довелося пройти довгий та нелегкий шлях еволюції. За цей час багато що змінилося, та не все. Від першооснов соціуму незмінними залишились людські міжусобиці, незгода з правотою іншого, бажання піднятися вище оточуючих. Залишились і війни. Вони є, вони були, вони завжди будуть, як би ми не хотіли протилежного. Тому що там, де є суспільство, там буде ворожнеча.

Війна пройшла свій шлях розвитку, паралельно іншим ремеслам. Перші воїни озброювались ломаками, кулаками та

зубами, середньовічні – мечами, луками, першими машинами для вбивств. Дедалі більше з'являється засобів тотального винищення життя. Біологічні, хімічні, атомні, ядерні технології повстають над нашими головами та зависають Дамоклевим мечем над тонкою ниткою життя людства. Якщо зброя є – вона обов'язково, рано чи пізно знайде собі застосування. І незліченні запаси смертоносних технологій не кануть в Лету, не забравши з собою сім мільярдів душ. Усе має своє призначення, тож поки існує зброя – будуть вбивства.

Війна – це засіб, перш за все. Для тих, «хто владу має» - це джерело нових доходів, земель та статків. Для матерів – джерело горя, найбільших втрат на неземного зла. Що це для солдатів – неможливо сказати однозначно. Коли людину спонукають (або змушують) повірити в ідею, віддатися ідеї повністю задля суспільного блага, людина перетворюється на фанатика. Для солдатів-фанатиків війна це праве діло, визволення загарбаної землі, зменшення кількості невірних. Але для людей зі світлою головою, незатуманених навіюваннями сторонньої ідеології війна має дещо інший відтінок. Відтінок солоних материнських сліз, відтінок крові близьких та друзів, відтінок окопного ґрунту, викладеного кістками бойових побратимів минулих віків.

Але як би там не було, війна викриває справжнє обличчя людини. Вивертає напоказ її природу, голу личину. Кожна людина жорстока від природи, від самого народження, тому що справжня. Та життя у суспільстві змушує людину відректися від своєї природи, забути ким вона є насправді. На війні ж всі кайдани спадають, суспільні норми не мають значення та люди вільні показувати своє справжнє нутро. Жорстоке нутро хижаків та убивць. У цьому ніхто ніколи не зізнається, та війна завжди була ковтком свіжого повітря для соціуму, який втомився прогинатися під норми моралі. Війна завжди була святом крові, м'яса, фуршетом людського звірства, фестивалем усього найгіршого що може бути в людській душі. Змінюються тільки засоби, а війна... Війна ніколи не змінюється...

*Кочкар'ов Владислав,
10-А клас, ЗОШ № 22,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Проблема рівноваги добра та зла завжди хвилювало людство. Усе своє існування ми спостерігаємо невпинну боротьбу білого та чорного у нашому буденному житті. Кожний день підносить свою коробку з сюрпризом, і хтозна, що трапиться сьогодні: нове диво, або ж неочікувана катастрофа? Лиш коли ця вічна борня виходить за рамки буденності, земля отримує нову війну. І тоді лихо не омине нікого.

Війна, мов чума, зносить усе на своєму шляху й часто не залишає після себе віри у краще. Вона несе попри матеріальний, моральний збиток, і саме тому варто боятися війни. Адже зруйноване місто можна відбудувати, розбиту ж людину уже не врятуєш... Немає нічого жахливішого ніж чоловіки, що вже не можуть стримати сльози, жінки у яких померла надія, та діти у яких не було дитинства.

Дане лихо починається найчастіше з таких зародків як: злісна заздрість, фанатична жадібність, або ж з банальна помста. Я впевнений, що багато з нас відчували подібні, менш глобальні почуття. Замислимося, а чи не стане це початком нової, вашої маленької, душевної війни? Шлях до миру потрібно починати прокладати з себе.

Будь певен, всепоглинаюче місиво не омине й тебе, якщо ти цьому не завадиш. Лиш коли кожен з нас візьме собі за кредо берегти мир та надію як у країні, так і у самому собі, тоді ми збережемо наше довкілля від чергового породження зла.

Я за свободу. Я за надію у краще. Я за процвітаючу землю.

*Самков Віктор,
10 клас, спеціалізована школа-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл.*

Я голосую за мир

Україна,колись могутня і незалежна,прекрасна та розкішна,щедра і родюча земля. Але що трапилось з нею зараз? Зараз я уявляю Україну родючим,але закинутим диким полем,по

краях якого пишно розцвів бур'ян. Засохли квітучі сади, обміліли ріки, а море перетворилось в калюжі.

На мою думку, якщо ми захочемо, то ми зможемо добитися і зробити Україну більш розвиненою державою! Ми не маємо ворогувати, а жити у мирі та злагоді. Ми повинні боротися та розвивати культуру, адже якщо ми цього не зробимо, то наша країна занепаде та забудеться! І більше не буде такої чудової та прекрасної нашої рідної України.

Я вірю, що пройдуть роки і настануть інші часи для моєї країни. Стане наша земля щедрою і родючою, а міста і села багатими.

Хотів би бачити її в майбутньому, в першу чергу, мирною, без війн і крові, без горя і сліз. Хочу, щоб кожен з нас не відчував себе зайвим, а справжнім повноцінним громадянином. Хочу, щоб в майбутньому мої діти з гордістю називали себе українцями, що живуть в могутній державі - Україні.

Хочу вірити, вірю! Вірю, що не може бути інакше: у землі моєї велике і світле майбутнє. Україна буде кращою, ніж зараз, і не гіршою, ніж колись.

Герасюто Ирина,

11 клас,

с. Ольховка, Клиновский район,

Брянская область,

Российская Федерация

Никто не забыт и ничто не забыто

Течёт река времени. Много лет прошло с того страшного дня, когда настезь распахнулись огромные – от Баренцева до Чёрного моря – двери войны. Много воды унесла река времени с тех пор. Заросли шрамы окопов, исчезли пепелища сожженных городов, выросли новые поколения. Но в памяти человеческой 22 июня 1941 года осталось не просто как роковая дата, но и как рубеж, начало отсчёта долгих 1418 дней и ночей Великой Отечественной войны. Воины свыше ста национальностей защищали Отечество от фашистских захватчиков, выстояли и победили, скрепив кровью своё нерушимое братство. Сегодня мы склоняем головы перед

мужеством тех, кто отстаивал свободу и независимость Родины, кто сражался с врагами на суше, в воздухе и на воде. Я родилась в счастливое, мирное время, но я много слышала о войне, ведь горе не обошло

стороной и моих родных.

К сожалению, я знаю лишь не много о своём прадедушке, только то, что осталось в памяти моей бабушки Васильцовой Прасковьи Филипповны, которой во время войны было всего 5 лет. Мой прадедушка Галузо Филипп Захарович родился в 1896 году в многодетной бедняцкой семье в деревне Чертовичи Клинцовского района Брянской области. С юности занимался плотничеством. Пришло время - женился на Елене Дмитриевне, и у них родилось пятеро детей. К сожалению, двое умерло от дизентерии.

Весной 1933 года в село Чертовичи прибыли уполномоченные от Клинцовского района Радченко и Кошелева. Был проведён сход граждан, на котором объявили об образовании колхоза, который назвали «Вторая пятилетка», а председателем был избран мой прадедушка Филипп Захарович.

Известие об образовании колхоза было воспринято людьми по-разному. Бедняки в основном по доброй воле вступили в колхоз, а зажиточные крестьяне не спешили, и их приказано было раскулачивать. У всех, кто не шёл в колхоз добровольно, забирали всё: сараи, гумна, заборы, забирали крыши на домах, забирали весь урожай. Самих людей выселили из домов и отправляли в Сибирь. Вообще председательская должность в колхозах того времени была не только беспокойной, но и опасной. Легко было в чём-то не угодить начальству или нажать недоброжелателей среди колхозников. Дедушка занимался коллективизацией, поэтому и у него было много врагов. Бабушка не помнит, сколько времени он управлял колхозом, но знает, что несколько лет. Дома сохранилась фотография, на которой дедушка изображен с группой председателей колхозов, находившихся на учёбе в п. Злынка в 1936 году.

Только жизнь в селе стала налаживаться, как началась Великая Отечественная война. 18 августа 1941 года г. Клинцы и Клиновский район были оккупированы немецко-фашистскими войсками. По указанию Райкома партии дедушка остался в селе, потому что свои люди были нужны в тылу. Прадедушку назначили старостой. С какого времени он им был, что выполнял, бабушка не знает. Только ей запомнилось, да и рассказывала её мама, Елена Дмитриевна, при каких обстоятельствах погиб отец.

Перед войной председателем сельского совета был Бирюков Сергей. При немцах его назначили бургомистром. А в селе был полицай Карликов (имя его бабушка не знает). По поручению немцев он собрал информацию об активистах колхоза. Этот список состоял из 83 фамилий. Полицейская управа находилась в селе Рожны, куда наутро он и собирался отнести этот список. Бургомистр об этом узнал, рассказал дедушке, и они решили во что бы то ни стало, этим списком завладеть. Взяли горелки и вечером собрались в одном из домов. Сидели, вели разговор, узнав, где находится список, Бирюков выстрелил предателю прямо в живот. Тот умер на месте. Список был уничтожен. За это дедушку и Бирюкова посадили в тюрьму, но зато были спасены 83 человеческие жизни. Это произошло ранней весной 1943 года. Немецкое командование дало указание расстрелять их семьи. Приехали полицай из д.Ущерпье. У одного из них жила здесь сестра. Она завела полицая к себе в дом, напоила их и уговорила брата не расстреливать семьи.

Несколько месяцев прадедушка провёл в немецкой тюрьме г.Клинцы. Прабабушка Лена носила для дедушки передачи в тюрьму, и их принимали. Но когда в очередной раз она пошла, а это было 23 июня 1943 года, в окне для передач охранник сказал, что ей лучше уйти. И показал на груды одежды расстрелянных. Среди других вещей она узнала сорочку своего мужа. Охранник сказал, что расстрел был проведён на окраине д. Вьюнки. Она пошла домой, попросила лошадь у знакомых и с сестрой дедушки поехала на Вьюнку. Там под покровом ночи

нашли тело прадедушки. Привезли в своё село Чертовичи и захоронили.

Сейчас на месте расстрела братская могила , в которой похоронены военнопленные и патриоты – подпольщики, казненные гестаповцами в период 1941-1943 годов. Мой дедушка тоже был патриотом своей страны, и я горжусь им. Очень жаль, что он не дожил до наших дней. А ещё жаль, что рассказ о нём доходит не от него самого, а из воспоминаний родных. Его имя передаётся из поколения в поколение в нашей семье. Его нельзя забывать, потому что память о Великой Отечественной войне должна сохраняться, чтобы не повторилась та страшная беда, которая пришла на нашу землю в 1941 году.

*Нікітюк Дар'я,
11-А клас, НВК №26,
м. Рівне*

Я голосую за мир!!!

Для чого ми живемо?

Ви коли-небудь запитували про це у себе, у друзів? Для мене МИР на першому місці, ось чому я прагну донести кожному з вас і довести, що Краса і Доброта – це найголовніше!

Я пишаюся тим, що народилась саме в Україні, на цій неповторній землі. Звичайно, нам трішки не поталанило тому, що випала така нелегка доля, але, можливо, й щаслива, бо ми маємо можливість власноруч творити історію нашої країни. Потрібно вирішити мирним шляхом існуючий конфлікт. Я закликаю всіх об'єднатися в боротьбі за МИР, тому я за мир! Я проти війни!

Сьогодні, як ніколи раніше, хвилюють слова одного із видатних українських письменників Олександра Олеся: «Війна, війна! І знов криваві ріки! І грім гармат, і шаблі дзвін. Могили, сироти, каліки І сум покинутих руїн.» Читаючи ці слова, замовкаєш, бо стискається горло від болю за загиблими захисниками АТО.

Скільки існує світ – стільки й існують війни. Світ ділили, переділяли, знову ділили... Жодна держава не існує вічно: то приєднується до чогось, то відділяється, то її знищують. Іде безкінечний переділ світу.

І над цими глобальними катаклізмами хтось стоїть, комусь не йметься все захопити, підпорядкувати собі, володіти.

Причиною військових конфліктів є не народ, а лише окремі постаті: Віктор Янукович, Олександр Захарченко, Володимир Путін та інші. Існує безліч історій про те, як із-за дрібниці починалися кровопролиття. Так легко підбурити на національну ворожнечу – і так важко зупинити кровопролиття. Життя у людей лише одне, і воно не повториться. Ніхто не має права забирати життя іншого, бо немає більшої цінності у світі, ніж людське життя.

Постійно на земній кулі йдуть війни. Кожен день хтось десь воює, помирас. Для всіх навіть співчуття не вистачить.

Держава у нас ніби є – і ніби її немає. Зовсім відсутнє почуття захищеності, таке враження, що нікому наверху немає справи до простого народу. А ми ж так чекали самостійності, незалежності! Як довго-довго ми її виборювали. Скільки крові пролито, скільки життів загублено! А в ім'я чого? Хіба ми зараз щасливі? Ми злидарі. Це про нас говорять: чому ми такі бідні, бо дурні; а чому дурні – бо бідні. Замкнуте коло. Я часто замислююсь над долею свого народу: ну чому він такий терплячий і покірний? Як може весь народ бути рабом, терплячим волон? Чи ми такі байдужі, чи ледачі, чи боягузи? Мабуть, все-таки страх робить таке з людьми. Так звідки він взявся і коли причепився до нашого народу?

Наш народ не любить сам розпочинати війни, він ніколи цього не робив. Але він і не вмів себе захистити. А це погано.

Ми засуджуємо президента Росії, який допомагає зброєю терористам на сході України, він постійно втручається в чужі справи, розпалює війни, насильно когось завойовує. Прикладів сотні: Кавказ, Прибалтика, Афганістан, Угорщина, Чехословаччина, Чечня тощо. А це кров, це смерть синів, у яких є матері.

Я дуже хочу, щоб на моїй Україні не було війни, хочу, щоб моя мама спала спокійно. Ми всі на планеті хочемо Миру, тому я й мої друзі голосуємо за МИР!

Хай завжди буде небо,
Хай завжди буде сонце,
Хай завжди буде Мама,
Хай завжди буде Мир!

*Якимчук Іван,
11-Б клас, ЗОШ№8,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Я народився і виріс на мирній українській землі і ніколи не сподівався, що в моє сьогодні увірветься страшне слово «війна», що воно торкнеться моїх знайомих, близьких мені людей, моїх рідних земляків-українців. Скільки матерів, убитих горем, скільки братів, сестер, які поховали в землю свою рідну кровиночку. Щодня із засобів масової інформації приходять вісті про те, що війна забирає десятки-сотні життів військових та цивільного населення.

Боляче від такої статистики. Я дуже хочу, щоб ця страшна війна якнайшвидше закінчилася. Нещодавно на мій лист, написаний до бійців, що перебували на лікуванні у військовому госпіталі, відгукнувся молодий хлопець, Роман Єзгоров. Він був учасником АТО.

Спілкуючись з юнаком, старшим за мене лише на кілька років, я думав про те, як неймовірно тяжко побачити обличчя війни зблизька і яку потрібно мати відвагу та силу волі, щоб вистояти перед загарбником. Я слухав слова вдячності за написаний лист і мені дуже захотілось допомогти ще чимось

цьому хлопцеві. Ні, не просто підтримати морально, а саме допомогти вижити у цій страшній війні. Звертаючись у думках до Всевишнього, я молю Господа про те, щоб зберіг життя цього юнака і сотень таких, як він. Я хочу, щоб по нашій українській землі ходили його діти, онуки й правнуки, щоб над його і над моїми нащадками було мирне небо. щоб на обличчях у всіх були радісні посмішки і лунав веселий сміх дітлахів. А ще я дуже хочу, щоб мене почули і зрозуміли ті, хто розпочав цю війну. Вони звикли, маючи великі маєтки, багато грошей, вважати себе «богами» і робити все, що заманеться. Ніхто не давав їм права чинити наругу над людством. Бо за це буде неминуче покарання.

Якось відомий австрійський письменник Стефан Цвейг сказав: «Хочеш миру – готуй його, готуй, не шкодуючи своїх сил. Кожен день твого життя. Щогодини твоїх днів». Якщо ми, українці, патріоти свого краю, прислухаємось до цих слів, то мир неодмінно пануватиме на нашій землі.

Я в це вірю.

ЗМІСТ

Передмова		3
Дударчук Уляна	Молитва	4
Заворотний Євген	Мир планеті – щастя дітям	4
Зарічнюк Андрій	Миру на всій Землі	4
Іванюк Кирило	Мир – очима дітей	5
Мельничук Аліна	Я – за мир у всьому світі	5
Щенович Олексій	Мир дитячими очима	6
Галицька Дарина	ПОТРІБЕН МИР!	6
Марчук Дмитро	Люди, живімо в любові!	7
Обуvasва Олена	Герої не вмирають	8
Очко Ярославна	Я голосую за мир!	9
Сидорчук Вадим	Я голосую за мир!	9
Стець Василь	Україна - єдина країна	10
Бариш Тарас	Хоче миру матуся...	10
Войцішук Катерина	Мир усім	10
Монако Владислава	Мир в моїх очах	11
Нестеренко Іван	Хочем в мирі проживати	11
Рошук Вікторія	Ми всі живемо, як в страшному сні...	12
Рошук Тетяна	Я вірю, що прийде мир в Україну	13
Баб'юк Роман	Україна	14
Березка Наталія	Хай мир панує в Україні всюди!	14
Благодир Анастасія	Мир у вогні	14
Блашук Анастасія	Мені наснилася війна...	15
Вакалюк Мар'я	Хай мрії збуваються завжди!	15
Войнаровський Ілля	Хай буде мир	16
Гандзюк Даяна	Хай буде мир!	16
Голубкова Олександра	Мир потрібний!	16
Городецький Дмитро	Мені наснилася війна	17
Гренішена Аліна	Нехай всі живуть у мирі!	17
Драч Вікторія	Хочу в мирі проживати!	18
Жук Наталія	Бережімо мир	18
Загіней Юлія	Мир всім	19
Камак Сергій	Хай закінчиться війна!	20
Левчук-Хмара Валерія	Моя думка про мир	20
Лісова Богдана	Я за мир	21
Майданець-Ковальчук	Мрію...	22

Віталій		
Мінчук Олексій	Хочемо в мирі жити!	22
Новіцький Олександр	Хочу, щоб був мир!	23
Петровський Микола	За мир голосую я	23
Порубенська Вероніка	За мир!	23
Поцілуйко Денис	Хочу, щоб повернувся мир в Україну!	24
Романюк Станіслав	Мир на землі!	25
Сауш Поліна	Ми маленькі ліхтарики миру	25
Степасюк Діана	Молитва за мир	26
Хайнська Аліна	Хай буде мир на всій планеті	26
Шевчук Павло	Я голосую за мир (Акровірш)	27
Шемчук Ілля	Хочу війни не знати ніколи!	27
Шостак Дарія	Я голосую за мир!	28
Березюк Анна	Як оживають розстріляні квіти	28
Лучник Христина	Мир	29
Мінайлов Іван	Мені наснилася війна	29
Могильник Богдан	Мені наснилася війна	30
Олійчук Тетяна	Мир в країні - Україні	31
Ошайко Анастасія	За мир у світі!!!	31
Редько Ольга	Ми - маленькі захисники миру!	32
Тимчук Марія	Мені наснилася війна	32
Шевченко Олександр	Схилися над могилою солдата	33
Власик Еліза	Війна	33
Горун Анна-Марія	Чому плачуть солдатські матері...	33
Долголенко Ірина	Крик душі	34
Іванець Павло	Я хочу миру	35
Калько Надія	Мені наснилася війна...	36
Ковтун Олександр	Я хочу миру	36
Костинюк Іван	Я за мир	37
Мартинович Яна	Мамо, тільки не плач	37
Михальчук Роман	Мир на землі	38
Обуваєва Антоніна	Про що розкаже обеліск?	38
Чала Наталія	Мені наснилася війна...	39
Баннікова Юлія	А ми проголосуємо за мир!	39
Бучак Назар	Мир на землі	41
Варкула Микола	Хай квітне моя Україна	41
Верхушкіна Марта	Мир очима дитини	41
Глинюк Вікторія	Я за мир голосую	42
Горшков Дмитро	Свято Перемоги	42

Дубовикова Тетяна	Ніхто не знав?...	43
Жогло Роман	Оживають розстріляні квіти...	43
Каспрук Софія	Сипле дощ гіркотою	44
Клус Роман	Мир	45
Лагнюк Тетяна	Війна у домі	46
Названська Діана	Я голосую за мир	47
Неліповець Ольга	Я голосую за мир	47
Ожередова Катерина	Я голосую...	48
Рибчинський Максим	Проголосуємо	48
Рубаха Василина	Мир на землі	49
Стасюк Мар'яна	Я голосую за мир!	49
Харчук Оксана	Я голосую за мир	50
Цепасва Ірина	Я голосую за мир	51
Шишко Тетяна	Мирне небо	52
Бариш Назар	Оберігайте мир!	52
Борищук Мирослава	Молюся за мир...	53
Голуб Євген	Мир потрібний українській всій землі!	54
Дикун Дарія	Хочу миру!	54
Корнійчук Марина	Мені наснилася війна...	55
Кошелюк Олена	Хай українці будуть всі щасливі!	56
Кучерява Валерія	Мир дитячими очима	56
Попович Ольга	Летіла птаха...	57
Рудь Вадим	Мир у моїх очах	58
Скрипнюк Максим	Рідна ньенька Україна	58
Скупська Кароліна	Моя земля осудить кожного за кожну краплю крові...	59
Шалаєва Анастасія	Хочу, щоб люди не воювали!	59
Бовгира Ілона	Я голосую за мир	60
Бодейко Валерія	Мені наснилася війна...	61
Важнюк Вікторія	Душа	62
Виноградова Яна	Назавжди ймення збережи	62
Гуменюк Інна	Коли країна у вогні	63
Дудас Анна	Я голосую за мир!	63
Лучко Олександр	Доти буде Україна, доки будуть козаки!	64
Крисько Богдана	Крик материнської душі	65
Мельничук Оксана	Хоробрі серця	66
Плінський Олександр	Я голосую за мир	66
Шпак Вікторія	Одна країна	67
Головатчик Юлія	Лист солдату. Посвята	68

Казимірська Ілона	Зовнішній декор. Роздуми	70
Салімова Олена	Розкраяна Вкраїна	72
Зелінська Олена	Мені наснилася війна	73
Богинський Константин	Я хочу, чтобы всегда был мир	73
Рикун Анастасія	Я голосую за мир!	74
Басюк Тетяна	Ми хочемо миру	74
Єремейчук Анна	Я голосую за мир	74
Кухоцковалець Роман	Я обираю мир	75
Мешишин Ігор	Як я борюся за мир	75
Михайлюк Вікторія	Мир дитячими очима	76
Попенко Катерина	Я- за МИР	76
Рудюк Олексій	Люди світу прагнуть миру!	77
Сапухін Владислав	Я хочу в мирі і злагоді жити	77
Сехин Дмитрій	Никто не забыт и ничто не забыто	78
Соколовська Таїсія	За мир в нашій країні	79
Черненко Иван	Никто не забыт и ничто не забыто	79
Артюшок Євгенія	МИР	80
Боброва Олена	Мир дитячими очима	80
Войтюк Роман	Всі люди хочуть миру!	81
Глинський Дмитро	Я голосую за мир!	82
Григоріченко Мілана	Я голосую за мир!	82
Дем'янчук Анатолій	Я мрію про мир	83
Діжурко Іван	Я голосую за мир	83
Зубков Єгор	Я голосую за мир	83
Ільчук Ірина	Мир дитячими очима	84
Красавіна Анжеліка	Ми дитячими очима	85
Лісницький Михайло	Я голосую за мир	85
Мазур Надія	Я голосую за мир!	85
Матвійчук Марк	Я за мир	86
Моряк Дарина,	Хай буде мир	86
Моряк Богдан		
Найдич Регіна	Мир планеті – щастя дітям	87
Ніколайчук Богдан	Мир дитячими очима	87
Панекало Богдан	Про що розкаже обеліск	88
Романік Роман	Я голосую за мир	90
Русін Олександр	Я голосую за мир	90
Фаріон Інга	Мир очима дітей	91
Хом'як Арсеній	Я - за мир!	91
Білик Тарас	Нам потрібен мир!	92
Ковтунович Катерина	Я голосую за мир	92

Кучерук Софія	Мир – це чисте небо	93
Миронюк Вікторія	Лист солдатів	93
Онищук Всеволод	Ні війні!	94
Пипич Віталій	Мир планеті – щастя дітям	94
Плюхіна Ірина	Я голосую за мир!	94
Трифан Максим	Чому плачуть солдатські матері?	95
Сидоров Іван	Я голосую за мир!	96
Сиротюк Вікторія	Ми маленькі ліхтарики миру	96
Судук Андрій	Я голосую за мир!	97
Щенович Олександр	Ми планеті – щастя дітям	97
Басовець Вероніка	Мир і Війна (казка)	97
Грипич Вадим	Чому плачуть матері солдатів?	98
Давидюк Олександр	Мир дитячими очима	99
Дем'янчук Віра	Я голосую за Мир	100
Дем'янчук Ольга	Війна і мир дитячими очима	100
Клименко Катерина	Никто не забыт и ничто не забыто	101
Мандзюк Анастасія	Мирного ранку, земле моя!	102
Молчанова Анастасія	Я хочу жити в мирі	102
Снігур Анастасія	Пане Президенте Росії!	104
Храмцова Марина	Никто не забыт, ничто не забыто	105
Шевченко Олександр	Мені наснилася війна...	107
Бяла Надія	Мир – мрія народів світу	107
Добровольська Вероніка	Мир у моїх очах	108
Колодич Дарина	Мир – мрія народів світу	108
Maskiewicz Kamila	Dusza nie znałaby tęczy, gdyby oczy nie znały łez	109
Мытницкая Снежана	Никто не забыт, ничто не забыто	110
Онопрійчук Владислав	Бережіть мир	114
Пилипенко Альбіна	Никто не забыт, ничто не забыто	114
Химченко Егор	Никто не забыт, ничто не забыто	118
Шулятицька Алевтина	Схилися над могилою солдата	119
Юзюк Дарина	Чому плачуть солдатські матері?	120
Алхімова Єлизавета	Мир дитячими очима	121
Гайдуков Кирилл	Никто не забыт, ничто не	122

	забыто	
Дем'янчук Степан	Я голосую за мир	126
Коваленко Диана	Никто не забыт, ничто не забыто	126
Михайловський Антон	Я голосую за мир	128
Моргун Кіріл	Я голосую за мир	129
Полюхович Юлія	Мені наснилася війна...	129
Гвоздев Иван	Я хочу жить в мире	131
Кравчук Микола	Я голосую за мир	132
Муза Ольга	Я голосую за мир	133
Охмак Катерина	Хто приспав Україну?	134
Терновик Софія	Я голосую за мир!	135
Ящук Олександр	Ми за мир	136
Берецький Сергій	Я голосую за мир	137
Боровець Юлія	Я голосую за мир	138
Виноградова Яна	Народжені Незалежністю	139
Ільчук Ольга	Я голосую за мир	139
Жук Віктор	Війна крізь віки	140
Кочкар'ов Владислав	Я голосую за мир	142
Самков Віктор	Я голосую за мир	142
Герасюто Ірина	Никто не забыт, ничто не забыто	143
Нікітюк Дар'я	Я голосую за мир!!!	146
Якимчук Іван	Я голосую за мир	148

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 250 примірників.
Підписано до друку 23.03.2015 р.
Друк офсетний.*